

50வது ஆண்டை நூக்கி.....



மல்யாளம்

தூர்யர் டெலிநிக் ஜிவா



மக்கலையகத்தின்
மஹாக்கோழி முற்பது!

திருமண சீர்யல்

விவராவேஷ், கூப்புமன்ற, வடகிழிவு மஹாலில்
ஊசி ஸிருப்பீ ஜெப்ஸன்ட் தீர்த்தமுத்தீ-



சுய பிதுவிழுநூற்றோடு, சுவ்விதச, சுலங்கும்ருணா
தாங்கள் திருஞன ஆற்றுப்புத்தூர், தாநினப் பிரைநர்
கருப்பசிலம்யூர், ஊயியூ ஜேஸ் ஆழதனிட்சிவா
நகங்கிகன ஒதுக்கப்பட திங்கள், புதன், சென்னி
ஶலஸ் வேஹாகனில் சீலதிக விவரங்களை விசாரித்
துறிகுந!

கொழும்பு நேரடித் தொலைபேசி:
2360488, 2360694, 4873929

சந்திப்பு ஸுந்தினர்பாஸு ஓழுங்க முறையில்!

தாங்கள் நேரிலேயோ, தாங்கள் பிரதிநிதியை ஆழுப்பிழோ சந்திக்கலாம்!

முகவரி: 8-3-3, மெற்றோ மாடிமனை (வெள்ளவத்தை காவல்
நிலையத்திற்கு எதிராக, நிலப்பக்கம் 33 ஆம் ஒழுங்கை வழி)
55ஆம் ஒழுங்கை, வெள்ளவத்தை, கொழும்பு- 06.

கூப்புமன்ற மேஜ்ட்டுக்கும் கூப்புமன்ற மேஜ்ட்டு
பகோன்டு தாங்களுக்கும் குழுப்பிடிக்கு,
ஈரவேஷ பேஸ்வரமுடுகளை



மல்லிகை

‘ஆடுல் பாடுதல் சித்திரம் கலி
ஆதியினைய கலைகளில் உள்ளம்
ஏபேட்டன்றும் நடப்பெலர் பிறர்
ஈன நிலை கண்டு துள்ளுவம்’

ஈலகப் பாரானுமாற்ற வரலாற்கூலைய,
இலங்கை நாட்டுப்பால்லில் மாத்திரம் தான் டிரீ
ஒவ்வொர் சமூகமை சித்து பாராடப்ப பெறு
பெறுமதி மிகக் கம்பை இப்ப பெற்றால்து
அங்கு பாராடப்பட சமூகமை வைகினக.
இதனால் நாடாகும் நிறப் பதிவெடாக
நூல்களைப் (04. 7. 2001) பதிவு செய்ததுதான்
ஏதிகாலச் சந்தியினருக்காக குடும்ப
படுகீழுமள்ளது.

50 - வது தூண்டை
நூர்க்கி...

மே

360

*Mallikai' Progressive
Monthly Magazine*

மல்லிகை துர்ப்பணிப்பு உணர்வுடன்
வெளிவரும் தொடர் சிற்றேடு மாத்திர
மல்ல - அது ஓர் ஆரோக்கியமான
இலக்கிய இயக்க முமாகும்.

201/4, Sri Kathiresan St,
Colombo - 13.
Tel : 2320721
mallikaiJeeva@yahoo.com

இன்றைக்கு கிது ஓர்
இலக்கிய கிதறி!-
தாங்களை கிடைக்
இலக்கிய ஆவணம்!

பெரும்பாலும் ஆரோக்கியமான, ஆழமான நிகழ்வுகள் எதுவுமே அது நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் கால கட்டங்களில் மிக மிகச் சாதாரணமானதொன்றாகவே கணி க்கப்பட்டு, ஒரளவு நிராகரிக்கப்பட்டதொன்றாகவே முடிவில் வந்தடையும்.

ஆழமான உணர்வும், நுண்ணிய பார்வையும் கொண்ட ஒரு சிலரால் மாத்திரமே அது ஆரம்பகால கட்டங்களில் புரிந்து கொண்டு, வரவேற்கப்படும்.

தொடர்ச்சியான அதன் வரலாறும் மதிப் பீட்டு விமரிசனங்களாலும் அது ஒரு வரலாற்றுச் சாதனையாக மாறியதன் பின்னரே, பிற்காலத்தில் அதனது முக்கியத்துவமும், ஆழங்கமையும் ஒருசிலரால் கண்டறியப் பட்டுப் பதிவு செய்யப்பட்டுப் போற்றப்படும்.

இது அன்றிலிருந்து நேற்று வரை நடந்து வரும் வரலாற்று நிகழ்ச்சிதான், இது!

மணிக்கொடியின் அன்றைய இலக்கிய ஆழங்கமை இப்படித்தான் கண்டறியப் பட்டது.

அதன் பின்னர் வந்த எழுத்து, சர்ஸ் வதி, சுபமங்களா, போன்ற சிற்றேடுகளும் இலக்கையில் தந்தக் கால கட்டத்தில் வெளி வந்த பாரதி, மறுமலர்ச்சி, கலைக்கெசல்லி போன்ற இலக்கியச் சிற்றேடுகளின் ஆன்றைய வரவும் இதைத்தான் இன்று சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

மல்லிகையின் வரவையும், அதனது சமகால இலக்கியப் பார்வைப்பின் ஆழத்துக்கலங்களையும் நான் வரலாற்றுத்

தீர்ப்பின் கரங்களிலேயே ஒப்படைத்து விடுகிறேன்.

மல்லிகை மாத இதழை நான் யாழ்ப் பாணத்தில் மிகமிகப் பொறுப்புணர்வுடன் ஆரம்பித்த காலத்தில், 'இவ்விதம் நீண்ட காலத்திற்கு நின்று நிலைக்குமா?' என என் காது படக் கேட்டவர்கள் பலர். அதில் எனது ஆக்ம நண்பர்கள் சிலரும் இருந்தனர். அதில் சிலர் இன்றும் மல்லிகையில் எழுதி வருகின்றனர்.

அதிலும், எனது குணாம்சங்களைத் தெளி வுறத் தெரிந்திருந்தவர்கள் கூட, வாயாளவில் இச் சந்தேகத்தை, நிரவல் செய்து, தம்மாளில் உள்ளுக்குள்ளேயே மகிழ்ந்து கொண்டனர்.

திட்டவட்டமான ஒரு நோக்கத்துடனும், மயக்கமுறாத மனத் திண்மையுடனும் தான் நான் மல்லிகையை ஆரம்பித்து, நடத்தி வந்தேன்.

மல்லிகையின் அட்டைப்படமாகத் தகுதி வாய்ந்தவர்கள், தகைமை பெற்ற வர்களின் உருவங்கள் தான் தொடர்ந்து இடம் பெற வேண்டும் என ஆரம்ப கால கட்டத்திலிருந்தே திடமான ஒரு முடிவெடுத்து, அதை நடைமுறையில் இன்றனவிலும் கைக் கொண்டு ஒழுகி வருகின்றேன்.

இந்தத் தேர்வில் ஜீவா வேறு. மல்லிகை ஆசிரியர் வேறு. எக்காரணம் கொண்டும் மல்லிகை ஆசிரியர் மீது வேறொருவரும் ஆதிக்கம் செலுத்துவதை ஆசிரியர் அறவே விரும்பமாட்டார்- இது திண்ணைம்!

ஜீவாவுக்கென்றொரு அடிப்படைத் தத்துவார்த்தப் பார்வை உண்டு. கருத்தும் உண்டு. நட்புறவுத் தொடர்பும் உண்டு. அதே சமயம், ஆசிரியர் என்ற வேறாதாளில் எக் காலகட்டத்திலும் தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புக்களைச் சஞ்சிகையில் திணிக் கவோ, சிலரைத் திட்டுமிட்டு இருட்டடிப்புச் செய்யவோ மாட்டார். இது சர்வ நிச்சயம்!

இதுவரை அட்டைப்படத்தில் உருவம் பதித்தவர்களைக் கணக்கிட்டுப் பொர்த்தாலே இது துல்லியமாக விளங்கும். புரியும்

மல்லிகையின் அட்டையில் உருவம் பதிப்பது ஏதோ ஒரு புகைப்படம் போடும் சங்கதியல்ல. அது ஒரு வரலாற்றுப் பதிவு. வருங்கால கட்டத்தில் பல்கலைக்கழக மாணவன் ஒருவன் அட்டைப் படங்கள் பதிப்பித்த மல்லிகை இதழ்களைத் தேடித் தேடி ஆய்வு செய்வான். இது சர்வ நிச்சயம்.

இந்த வரலாற்றுத் தெளிவுடன் தான் மல்லிகை இந்தப் பதிவுப் பணியைத் திறம்படச் செய்து வருகின்றது.

மல்லிகையின் இந்த நேர்மையான அணுகுமுறையைப் புரிந்து கொள்ளாத பலர், வெறுமனே 'பந்தா' காட்டி அலட்சியப் படுத்துகின்றனர். நமது நோக்கத்தைக் கொச்சைப்படுத்துகின்றனர்.

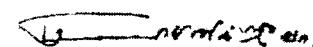
நாம் வரலாற்றுக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டியவர்கள். எனவே, தொடர்ந்தும் எமது ஆக்கப் பணியில் எவ்வித மனச் கணக்கமுமின்றித் தொடர்ந்து ஈடுபோட்டு வருகின்றோம்.

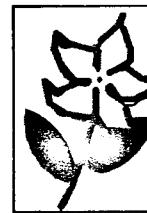
பலருக்குத் தாங்கள் சந்தேகத்துடன் நோக்கிய மல்லிகை இதழ் இத்தனை ஆண்டுக் காலங்களாகத் தொடர்ந்து வெளி வருகிறது என்பதே ஓர் ஆச்சரியம் கலந்த அதிசயம்தான்!

நமது தார்மீக உழைப்பை, அகலான இலக்கிய நேர்மையையும் ஆரம்ப காலங்களிலிருந்தே கொச்சைப்படுத்திப் பார்த்த வர்களுக்குத் தான் இது ஆச்சரியமாக இருக்கலாம்.

மற்றும்படி அப்படி ஒன்றும் இது சீன த்து வித்தையைல்ல!

வரலாறு நாளை உண்மையைத் தான் உரைக்கும். இது சர்வ நிச்சயம்!





உலகத் தமிழ் எழுத்தாளர் மகாநாடு— நமது மண்ணில் தான் நடைபெற வேண்டும்!

நினைக்கவே மலைப்பாக இருக்கின்றது!

இருந்தாலும், இதைச் சாதிக்கலாம் போலவும் தெரிகின்றது.

பல நாடுகளில் இருந்தெல்லாம் இதைப் பற்றிய கருத்துக்கள் பரவலாகச் சொல்லப்பட்டு வருகின்றன. 'பணப் பிரச்சினையைப் பற்றிச் சிறிது கூடச் சலனப்பட வேண்டாம். நமக்கு, நமது தாம் மொழிக்கான சர்வதேச அங்கீகாரமே முக்கியம்!' என உறுதியான உத்தரவாதம் தரப்படுகின்றது வண்டனில், பாரிஸில், ஜெர்மனியில், நோர்வேயில், கண்டாவில், அவஸ்தோலேவி யாவில் ஆண்டாண்டுகளாகப் புலம்பெயர்ந்த தமிழ் எழுத்தாளர் ஒன்று கூடல்கள் நம்மவர்களால் வெகு கோலாகலமாக வெற்றிகரமாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றன.

இவை அனைத்தையும் ஓன்றினைத்து, நமது மண்ணில் சகல புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களையும் ஒருங்கின்றனத்து, ஒரு சர்வதேசத் தமிழ் எழுத்தாளர் மகாநாட்டை வெற்றிகரமாக இந்த மண்ணில் நடத்தியே ஆக்கவேண்டும் என நல்லவெண்ணம் படைத்த படைப்பாளிகள் கூடிக் கூடி ஆலோசித்து வருகின்றனர். எழுதுகின்றனர்.

ஒரு காலத்தில் எமது சர்வதேசத் தொடர்பு மொழி ஆங்கிலமாகவே பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. எமது இலக்கியப் பயிலு மொழியாகவே அது இருந்து வந்துள்ளது. எனவே, ஆங்கிலத்தில் தான் நமது முன்னோடிகள் சிந்தித்தார்கள். அதுவே உலகத்தில் சிறந்த பாதை எனத் தமக்குள் தாமே முடிவு கட்டிக் கொண்டு செயல்பட்டு வந்தார்கள்.

இன்றுதான் எமக்கு ஒர் உண்மை புரிகின்றது.

நமது முன்னோர் பரம்பரையாகக் கற்பித்து வந்த ஆங்கில மொழியைக் கடந்தும் கூட, பல ஐரோப்பிய மொழிகள் மிகச் சிறந்த இலக்கியப் பொக்கிளங்களை உள்ளடக்கிய மொழி களாகத் திகுமுகின்றன என்ற உண்மையை இன்று நாம் புரிந்து கொண்டுள்ளோம்.

பிரெஞ்சு, டெடாச், நார்வேஜியன், இத்தாலி, ரட்ஜன் போன்ற சர்வதேசப் பாதையில் இன்று நம்மவர்களில் பலர் நேரடியாகவே அந்த அந்த மொழிகளில் தலைசிறந்த ஆக்கங்களைப் படி தத்து வருவதுடன், தாம் வாழும் அந்தந்த நாட்டு மொழிகளிலேயே தமது ஆக்கங்களை வெளி யிட்டு வருகின்றனர் என்ற எதார்த்த உண்மையையும் நாம் இன்று புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

எனவே, உண்மைகளை உண்றிக் கவனிக்கத் தொடக்கினால், இன்று தமிழைச் சர்வதேசத் தளத்திற்கு இட்டுச் சென்றவர்கள் நம்மவர்கள் தான் என்ற முடிவுக்கு எம்மால் வர முடிகின்றது.

தமிழை உலகத் தரத்திற்கு உயர்த்தியிருப்பதுடன், எமது தாம் மொழியின் சிறப்பை உலகத்தில் பலரும் இன்று புரிந்து கொள்ளவதற்கு அயராது பாடுபட்டுழைப்பவர்களும் நம்மவர்களே என்ற காரணத்தால், உலகத் தமிழ் எழுத்தாளர் மகாநாட்டை நமது மண்ணிலே நடத்த வேண்டும் என்ற கோரிக்கை எமக்கு இன்று நியாயமாகவேபடுகின்றது.

கொஞ்சம் பொறுத்திருப்போம்.

பொருத்தமான குழநிலையும், சுமுகமான நாட்டு நிலையும் ஏற்படும் சந்தர்ப்பத்தில் சும்மா ஜாம்ஜாமென்று நடத்தியே தீருவோம், உலகத் தமிழ் எழுத்தாளர் மகாநாட்டை!

இன்று அமராகி விடார்

- கண்டி. இரா. அ. இராமன்

மலையகத்தின் பெண் எழுத்தாளர்கள் மிக அறிதாகவே உள்ளனர். தூரம்பத்தில் பல பெண் எழுத்தாளர்கள் தொடர்ந்து எழுதினாலும், சிறந்த சிறுகதைகளைப் படைத்த வர்கள் என்ற அந்தஸ்தைப் பெறவில்லை. இவர்களுள் நல்ல, தரமான சிறுகதைகளைப் படைத்துச் சிறுகதை உலகில் பேசப்படும் மலையகப் பெண் எழுத்தாளர்களாக அடையாளப்படுத்தப்படவர்கள், இருவர். ஒருவர் மலையகத்தின் முத்த பெண் எழுத்தாளர் நயிமா சித்திக், மற்றவர் புஸ்ஸல்லாவ இஸ்மாலிகா. இஸ்மாலிகாவின் சிறுகதை ஒன்று மலேசியப் பாட நூலில் இடம் பெற்றுள்ளது.

நயிமா சித்திக் இதுவரை இரண்டு சிறுகதை தொகுதிகளை வெளியிட்டுள்ளார். புஸ்ஸலாவ இஸ்மாலிகா பல தொகுதிகளைப் போடும் அளவில் சிறுகதைகள் இருந்தும், இதுவரை அவர் ஒரு தொகுதியாவது வெளியிடாதது கவலைக்குரிய விடயமாகும்.

அந்த வகையில், மட்டக்களப்பைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட மலையகத்தின் முன்னணிப் பெண் எழுத்தாளர் ரூபராணி ஜோசப் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு படைப்பாளி ஆவார்.

நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகக் கண்டியில் வாழ்ந்து வரும் இவர் கலை, இலக்கிய, சமூக, கல்வி தொழிற்சங்கத்துறையில் சேவையாற்றியவர். நாடகத்துறையில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்ட இவர், பல நாடகங்களை மேடையேற்றியும் உள்ளார்.

1956ம் ஆண்டு தொழில் நிமித்தமாக மலையகத்தின் தலைநகராம் கண்டி முன்னணில் கால் பதித்தார். கல்லூரி ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய இவர், பொதுப்பணிகளில் ஈடுபாடுத் துவங்கினார். பேசுத் துறையில் தனது கவனத்தைத் திருப்பிய இவர், பெருந்தோட்டப் பெண் தொழிலாளர்களுக்கு விழிப்புணர்ச்சியை ஊட்டுவதற்காகத் தோட்டங்கள் தோற்று வாசிக்காலைகளை அமைப்பதில் ஈடுபாடு காட்டினார்.

இவரின் சேவை உணர்வையும், மேடைப் பேச்சின் சிறப்பையும் கண்ட மறைந்த செளமியழுந்தி தொண்டமான தமது தொழிற்சங்கத்தில் ஒரு பேச்சாளராக நியமித்ததோடு, நுவெரலியா மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த ராகலை தோட்ட ஜில்லாக் கமிட்டித் தலைவரியாகவும்

நியமித்தார். தொழிற் சங்கம் ஊடாகவும் தனது சேவையை விரிவுபடுத்திய இவர், மலையகத்தில் நடந்த பல போராட்டங்களில் கலந்து, அம்மக்களின் உரிமைகளுக்காகக் குரல் கொடுத்தவருமாவார்.

இவ்வாறு தான் வாழ்ந்த பிரதேசத்தில் கல்வி, சமூக, கலை, இலக்கியத் தொழிற் சங்கத்துறைகளில் எவ்வாறு அர்ப்பணிப் போடு சேவையாற்றினாரோ, அவ்வாறே தான் பிறந்த மண்ணான மட்டக்களப்பிலும் அர்ப்பணிப்போடு சேவையாற்றியுள்ளார்.

'என் தாய்த் திருநாட்டின் மீன்பாடும் தேனாடாம் மட்டக்களப்பு மண்ணனின் தங்கமகளை மலையகம் தத்தெடுத்துக் கொண்டது எமது மண்ணிற்கும், சமூகத் திற்கும் பேரிழப்பாகும். இருந்தும், எமது சகோதரப் பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு அவரது சேவை சென்றதைந்தது மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும்.'

'சகோதரி ரூபராணி ஜோசப் மற்றவர்கள் சொல்லாத கருத்தைச் சொல்ல வேண்டும். எதிலும், புதுமை காண வேண்டும் என்ற எண்ணாம் கொண்டவர். புதியவை படைக்க வேண்டும் என்னும் ஒருவித வெறி அவரிடம் இளமைக் காலத்திலிருந்தே இருந்து வந்தது. பெண் என்னும் பெண்மைக்குள்ளும் அவர்களுக்கே உரிய வெட்கம், அச்சம் என்னும் பண்புகளுக்குள்ளும் அவை பளிச்சிட்டது. காலம் களியும் போது அவை உருப்பெற்றன, உயிர் பெற்றன. பளியிப் பருவத்திலிருந்து எதையும் ஊடுருவிப் பார்க்கும் பழக்கம் உள்ளவர். சிலர் மலைரைப் பார்த்து மயங்குவர். அவரோ மலரில் உள்ள மகரந்தத்தை ஆராய்வார். சிலர் மாடி வீட்டைப் பார்த்து மயங்கி நிற்பார்.

இவரோ அங்கு வாழும் மனிதர்களின் பழக்க வழக்கங்களை, பண்புகளைச் சல்லடை போட்டுப் போட்டுப் பார்ப்பார். மண்கு மினைகளைப் பார்த்து வறுமையில் வாடும் குடும்பத்திற்காகச் சிலர் வருந்துவர். அவரோ கூழ் குடித்து வாழும் அவர்களின் உயர்ந்த மனித நேயத்தைத் துருவித் துருவிப் பார்ப்பார்கள், தலை வணக்குவர்கள். அவரது பார்வையே தனி, எழுத்து நடையும் தனி. எவருடைய எழுத்து நடையும் அவர் பின்பற்றினார் இல்லை. ரூபராணி அன்று மட்டுநகர் தந்தமகள். இன்று மலையகத் தங்கமகள்.' மட்டக்களப்பு முன்னாள் நாடாஞமன்ற உறுப்பினர் சொல்லின் செல்வர் செ. ராசதுரை, எழுத்தாளர் ரூபராணி ஜோசப்பின் இளமைக்கால அவரின் சமூக உணர்வுகளை நேரில் கண்டு வழங்கிய நற்சான்றிதழ் தான் மேற்காணும் பொன் எழுத்துக்கள்.

கலை இலக்கிய உலகில் 50 வருடங்கள் கடந்து இன்று நிமிர்ந்து நிற்கும் ரூபராணி ஜோசப், தனது சகல பணிகளுக்காகவும், புதுமைகளும், விருதுகளையும், பட்டங்களையும் பெற்றுள்ள இவர், எழுத்து இலக்கிய உலகில் பேசப்படும் மலையகப் பெண் எழுத்தாளர்களில் ஒருவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவரின் குடும்பம் செல்வச் செழிப்பு மிகக் கூரு குடும்பமாகும். அவ்வாறு இருந்தும், இளமைப் பருவத்திலேயே இவரிடம் சமூக உணர்வும், எழுத வேண்டும் என்ற துடிப்பும் காணப்பட்டதாக இவரின் பளிக்கூட ஆசிரியையும், தற்போது திருகோணமலையில் வாழ்வதற்காகவும் அவரோ நுவெரலியா மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த ராகலை தோட்ட ஜில்லாக் கமிட்டித் தலைவரியாக நியமித்தப்படுவார்.

13 வயதில் மேடையேறிப் பேசும் அளவிற்கு இவரின் திறமை வளர்ந்தது. அன்று வட கிழக்கில் பல அரசியல் போராட்டங்கள், சத்தியாக்கிரகங்கள், மொழி உரிமைப் போராட்டங்கள் இவரின் கவனத்தை அந்த இளம் வயதிலேயே ஈர்த்தன. தனது 15 வயதில் தமிழரசுக்கட்சி மேடைகளில் மொழி உரிமைக்காகக் குரல் கொடுத்து உரையாற்றித் தமிழரசுக்கட்சித் தலைவர்களிடையே பாராட்டைப் பெற்றதோடு, கடசியின் பேச்சாளராகவும் இணைத்துக் கொண்டது மனங்கொள்ளத்தக்கது.

வாசிப்பிலும், மேடைப் பேச்சிலும் முத்திரை பதித்த இவர், தனது 16 வயதில் 'எதிர்பாராத சந்திப்பு' எனும் சிறுகதையை வீரகேசரியில் எழுதியுள்ளார். அன்று மட்டு நகரில் சிறந்த பேச்சாளராகத் திகழ்ந்த சொல்லின் செல்வர் செ. ராசதுரையோடு போட்டிப் போட்டுக் கொண்டு உரையாற்றி அவரால் 'சொல்லின் செல்வி' எனும் பட்டத்தைப் பெற்றார்.

இவரது சகல பணிகளுக்காகப் பல பட்டங்களைப் பெற்றுள்ளார். ரூபராணி ஜோசப் கலைப் பணிக்காகக் 'கலையரசி', இலக்கியப் பணிக்காக 'இலக்கியச் செல்வி', மேடைப் பேச்சுக்காகச் 'சொல்லின் செல்வி', மற்றும் 'கலாரூபி', 'நடிப் பரசி' போன்ற பட்டங்கள் இவருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன.

நாடகத்துறைக்கும் பெரும் பங்காற்றியுள்ளார். ஏராளமான நாடகங்களை மேடையேற்றியுள்ளார். கதை, வசனம், இயக்கம், நடிப்பு என்று நாடகத்துறையில் முத்திரை பதித்தவர்.

இவ்வாறு பல நல்ல பணிகளை ஆறு

ரியுள்ள ரூபராணி ஜோசப்பின் இலக்கியப் பணிகளையும் பார்ப்போம்.

1996ம் ஆண்டு இவரது முதல் நூலாக 'ஏணியும் தோணியும்' எனும் சிறுவர் நூல் வெளிவந்தது. இந்நால் அவ்வாண்டுக்கான தேசிய சாகித்தியப் பரிசினைப் பெற்றது. 1997ம் ஆண்டு மறைந்த 'துரைவி'யார் இவரது 'ஒரு வித்தியாசமான விளம்பரம்' எனும் சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட்டார். இந்நால் அவ்வாண்டுக்கான மத்திய மாகாணத் தமிழ் சாகித்தியப் பரிசினைப் பெற்றது.

1998ம் ஆண்டு இவரின் 'இல்லை இல்லை' எனும் நாடக நூல் வெளிவந்தது. இந்நால் வடகிழக்கு மாகாண தமிழ் சாகித்தியப் பரிசினைப் பெற்றது. 2001ம் ஆண்டு இவரது 'ஒரு தாயின் மடியில்' குறுநாவல் வெளிவந்தது. இந்நால் அவ்வாண்டுக்கான மத்திய மாகாணத் தமிழ் சாகித்தியப் பரிசினைப் பெற்றது.

2002ம் ஆண்டு நோர்வே தமிழ்ச்சங்கம் நடத்திய உலகச் சிறுகதைப் போட்டியில் இவரது 'இடப்பெயர்வு' சிறுகதை முதல் இடத்தைப் பெற்றது. இச்சங்கம் வெளியிட்ட சிறப்பு மலரில் இச்சிறுகதை இடம்பெற்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவரது சேவைகளுக்குச் சிகரம் வைத்தது போல, கடந்த ஆண்டு 'கலாபூஷணம்' விருது வழங்கிக் கொரவிக்கப்பட்டார்.

அன்மையில் 'அம்மாவின் ஆலோசனைகள்' எனும் சிறுவர் இலக்கிய நூல் ஒன்றை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்.

சமீபத்தில் அமரராகினிட்ட ரூபராணி ஜோசப் அம்மாவுக்கு மல்லினையின் ஆழந்த அநுதாபங்கள்.

புல்ஸ்பீயர்ஸ்தீ ஸ்கௌல் ராஜ்துறிபூர்க்குக்காணுறூடு

இயுவணக் கர்ப்பகற்

~என். சிவசீலூராஜர்

தாயகத்திலும், புகலிடத்திலும் இன்று ஈழத்தமிழர்களின் வாழ்வு, விடுதலைப் போராட்டம் தொடர்பாகவும், அங்கு நிகழம் எது உடன் பிறப்புகள் எதிர்நோக்கும் போர் அவலம் தொடர்பாகவுமே சிரத்தையுடன் உற்று நோக்கப்படுகின்றது. அனைத்துலகின் பார்வையில் போரியல் சாந்த அக்கறையுடனேயே, கவன ஈர்ப்புக்களும், வாசிப்புக்களும், எழுத்துக்களும் ஈழத்தமிழர் சார்பில் விரவிக்கிடக்கின்றன. இந்திலையில், போராட்டத்திற்கு அப்பால் கவனிக்கப்பட வேண்டிய பல முக்கிய விடயங்கள் அடிப்படையில் போய்விட்டன. நீண்டகால நோக்கில் இது எது ஈழத்தமிழ் இனத்தில் பாரிய பாதிப்பினை நிச்சயம் ஏற்படுத்தும் என்பதை எவரும் மறுக்கவோ, மறக்கவோ முடியாது.

இன்று ஈழத்தமிழர்களின் வாழ்வியல், அரசியல், இலக்கியம் மற்றும் அறிவியல் தொடர்பான ஆய்வுகளை மேற்கொள்ள முன்வரும் தமிழராய்வாளர்களுக்கோ, தமிழழக தாய்மொழியாகக் கொள்ளாத தமிழியல் ஆய்வாளர்களுக்கோ இலக்கை மண்ணிற்கு அப்பால் உரிய வளங்களைப் பெற்றுக் கொடுக்கக் கூடிய அளவில் நாம் நிறுவனர்தியில் வளமாக இருக்கிறோமா? என்ற கேள்வியைப் புத்திஜீவிகளாகக் கருதிக் கொள்ளும் எம்மை நாமே கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். பிரித்தானியாவில் கூட, ஈழத்தமிழர்களின் பங்களிப்பின்றி தமிழரல்லாதோரினால் நிர்வகிக்கப்படும் SOAS, பிரித்தானிய நூலகம், கேம்பிரிங் பல்கலைக்கழகத்தின் இந்தியப் பிரிவு போன்ற கல்விசார் நிறுவனங்களின் நூலகங்களிலுள்ள ஈழத்தமிழர் தொடர்பான சேகரிப்புக்களும், பயன்பாடுகளும் வரையறைக்குட்பட்டதாகவே உள்ளன. உலகின் தமிழியல் பல்கலைக்கழகங்களில் ஈழத்தமிழர் பற்றிய ஆய்வுகள் மேற்கொள்ள முன்வரும் இளம் ஆய்வாளர்கள் அதற்கான போதிய தகவல் சாதனங்கள் இன்மையாலும், இலக்கையின் போர் நிலைமைகளால் அங்கு செல்ல முடியாததாலும் தமது ஆய்வைத் தமிழகத்தை நோக்கித் திசை திருப்பிக் கொண்ட பல செய்திகள் எம்மிடையே உள்ளன. இதனால், ஈழத்தமிழர் தம் வாழ்வியல் பற்றிய பல ஆய்வுகள் கைக்கெட்டியும் வாய்க்கெட்டாத நிலையிலேயே காணப்படுகின்றன.

புகலிடத்தில் எம்மத்தியில் கோவில்கள் வளர்ந்த அளவுக்கு, வர்த்தக நிலையங்கள் வளர்ந்த அளவுக்கு, கல்வி, கலைக்கழங்களுக்கு உருவாகியுள்ள அளவுக்கு நூலகங்களும், ஆவணைக் காப்பகங்களும், புத்தக விற்பனை நிலையங்களும் ஏன்பதை நாம் எம்குள் கேட்டுக் கொண்டால், அங்கு ஒரே ஒரு பதில் தான் கிடைக்கும். நூலகங்களும், ஆவணைக் காப்பகங்களும், புத்தக விற்பனை நிலையங்களும் ஒரு போதும் கொழுத்த

வருமானத்தைத் தேடித் தராதலை என்ற ஒரே ஒரு பதிலைத்தான் இதயசுத்தியுடன் உண்மையானதாக நான் கருதுவேன். இது மிகவும் கசப்பானது தான். இந்நிலையில், இனிமேலாவது இந்நிலையில் மாற்றம் கொண்டுவர முடியாதா? என்ற ஆத்மார்த்த உணர்வுடன் அண்மையில் ஜரோப்பிய தமிழ் ஆவணக் காப்பகமும், அழகைக்கும் என்ற பேரில் (European Tamil Documentation and Research Centre-ETDRC) ஒரு நாலக அமைப்பினை உருவாக்கியிருக்கின்றோம். இது ஒரு சிறிய தடம் தான். ஆயினும், எதிர்காலத்தில் பாரிய நகர்வக்களையும், அதிர்வக்களையும், புலம்பெயர்ந்த தமிழரின் அறிவு சார்ந்த வாழ்வியலில் இதனால் ஏற்படுத்த முடியும். இதனைப் பிரித்தானிய அரசினால் பதிவு செய்யப்பட்ட தமிழியல் ஆய்வு நிறுவனமாக்கும் பணியில் தற்போது ஈடுபட்டு வருகின்றோம். இந்நிலையில், அடுத்தகட்ட நடவடிக்கையாக, ஈழத் தமிழியல்துறையில் ஈடுபாடு காட்டும் தனிப்படவர்களை இனம் கண்டு இந்த ஆய்வகத் திட்டத்தில் இணைத்துக் கொள்ளும் நடவடிக்கையிலும், நால்களையும், ஆவணக்களையும் பெற்றுக் கொள்ளும் நடவடிக்கையிலும் இரங்கியிருக்கிறோம். இதுவரையில், நான் 5 தொகுதிகளில் 5000 நால்களை நால் தேட்டாம் தொகுப்பின் வாயிலாகப் பதிவு செய்துள்ளேன். ஒவ்வொரு தொகுதியும் கமார் 600 பக்கங்களைக் கொண்ட நால் வடிவில் 2004 ம் ஆண்டு முதல் வெளிவருகின்றது. வெது நால்தேட்டாம் தொகுதியின் தொகுப்பு வேலைகள் தற்போது நடைபெற்று வருகின்றன. 2009 ஜூப்ரீயில் இத்தொகுப்பு வெளியிடத் திட்டமிடப்பட்டுள்ளது. நால்தேட்டாம் பதிலிற்காக எனக்குக் கிடைக்கும் நால்கள் அனைத்தையும் இவ்வாவணக் காப்பகத்தின் முன்னோடி வளமாக வழங்கியிருக்கிறேன். இந்தக் காப்ப

கம் வளர இந்த 3000 நால்கள் மட்டும் போதாது. உலகெங்கிலுமிருந்து எமக்குத் தமிழியல் சார்ந்ததும், ஈழத்தவர்களினதும், மலேசியா- சிங்கப்பூர் தமிழர்களினதும் நால்கள் கிடைக்க வேண்டும். தனிப்பட்ட சேகரிப்புக்களைக் கொண்டிருப்பவர்கள் மனமுவந்து தங்கள் சேகரிப்பிலிருந்து சில நால்களைப் பொதுப் பாவணக்காக எமக்கு வழங்க முன் வரவேண்டும். இது புக்லி மண்ணின் ஈழத்தமிழர்களின் ஆவணக்காப்பகமாகவும், சிங்கப்பூர்- மலேசியத் தமிழர்களின் நால்களின் காப்பகமாகவும் எதிர்காலத்தில் சிறுப்பு விளங்கப் பலரும் இன்று பொது நோக்கம் கருதி உதவி வருகின்றார்கள். எமது ஆவணக்காப்பகத்திற்கு இன்னும் ஏராளமான நால்கள் தேவைப்படுகின்றன. அவற்றைப் பெற்றுக் கொள்ளும் பணியில் தற்போது இயங்கி வருகின்றோம்.

உங்கள் வசமுள்ள ஈழத்துத் தமிழ்நால்களையும், ஈழத்தவர்களால் எழுதப்பட்ட தமிழ் ஆங்கில நால்களையும், ஈழம் மற்றும் இலங்கைத் தமிழர் பற்றிய பண்ணாட்டறிஞர்கள் எழுதியுள்ள நால்களையும் இந்த அமைப்பில் பாதுகாத்து வைத்துப் பயன்செய்க்க உதவீர்கள் என்று எதிர்பார்த்து இக்கடித்தை எழுதியிருக்கின்றேன். எதிர்காலத்தில் ஜரோப்பிய நாடுகளில் வாழும் தமிழியல் ஆய்வாளர்களுக்கும் எமது அடுத்த தலைமுறையினருக்கும் அவர்களது ஆய்வுத் தேவைகளுக்கும் குறிப்பாக ஈழத்தமிழர் பற்றியும், புலம்பெயர்ந்த தமிழர் பற்றியுமான ஆய்வுகளுக்குத் துணைப்பியும் பணியில் நீங்களும் இதையும் வாய்ப்பினை இத்திட்டம் வழங்கும் என்று நம்புகின்றேன்.

உங்கள் தொடர்பினை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருக்கின்றேன்.

மின்னஞ்சல்: selvan@ntlworld.com

அந்ராதபுரம் கலைச்சாஸ்கம்

~தீக்நுவல்லை கமால்

எண்பதுக்கு முன்பு அந்ராதபுரம் கலைச்சாஸ்கமென்றால் பிரவலாக எவரும் அறிந்த அமைப்பாக இயங்கி வந்தது. அடிக்கடி பலவேறு இலக்கிய நிகழ்ச்சிகள் இடம்பெறும்.

அவ்வேளை அங்குள்ள அரசு அலுவலகங்களில் வடபகுதியைச் சேர்ந்த ஏராளமான தமிழர்கள் கடமையாற்றினர். வியாபாரத்துறையிலும் ஈடுபட்டனர். குடிபதியாய் வாழ்ந்தும் வந்தனர்.

இதனால், கலைச்சாஸ்கம் நிகழ்ச்சிகளை தெரியமாக முன்னெடுக்கக் கூடியதாக விருந்தது. அவர்களது இலக்கியத் தேவையை அது நிறைவு செய்வதாகவுமிருந்தது.

எழுபதுகளில் இதன் செயலாளர்களாக அன்பு ஐவற்றைவும் பேனா மனோகரனும் இயங்கினர். மற்றும் ஆறுமகம், சிவஞானம், இரா. நாகராசன், குமாரலிங்கம், சுகுணசேசன், மாவை. தி. நித்தியானந்தன் போன்ற பலரும் துணை நின்றனர்.

ஒருமுறை 'சிதைந்து போன சிறப்புக்கள்' என்ற தலைப்பில் என்னைத் தலைமைக் களினாகக் கொண்டு கலையரங்கமொன்று நடைபெற்றது. பங்குகொண்டோர் உள்ளர்க்களினர்களே. இக்கலையரங்கின் சுருக்கத் தொகுப்பொன்று பின்னர் அச்சில் வெளிவந்தது. அது சிறிய முயற்சியாகவிருந்தாலும், அப்படியொரு தொகுப்பு அதற்கு முன்பு வெளிவரவில்லையென்று புலரும் சிலாகித்துப் பேசினர்.

இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் கவிஞர் அண்ணல் 'மரபுக் கவிதை ஏன்?' என்ற தலைப்பிலும், நான் 'புதுக்கவிதை ஏன்?' என்ற தலைப்பிலும் பேச அழைக்கப்பட்டிருந்தோம்.

அண்ணல் அதிபராக அந்ராதபுரம் பிரதேசப் பாடசாலையென்றில் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். அவர் அழகியல் சார் மரபுக் கவிதை யாப்பதில் வல்லவர். காதல் கவிதைக்கோர் அண்ணல் என்று பாராட்டப்பட்டவர்.

'இளம்பிறை'யில் ஈழத்து முஸ்லிம் கவிஞர்களென்று அவர் ஒரு கட்டுரை எழுதினார். அதற்கு நான் மாற்றுக் கருத்தெழுதினேன். மீண்டும் அவர் புனைப்பெயரில் எனக்குப் பதிலடி கொடுத்தார். அவ்வேளை இந்த நினைவுகள் எனது மனதிலே வந்து போயின். எவ்வாறாயினும், அவரைச் சந்திக்க ஒரு வாய்ப்புக் கிடைத்ததையிட்டு நான் மகிழ்ந்து போனேன்.

புதுக்கவிதை, மரபுக் கவிதைப் போராட்டம் குடும்பத்திருந்த காலம். நான் புதுக்கவிதையில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண் டிருந்ததால், என்கையில் நிறையவே விஷயதானமிருந்தது.

முதலில் மரபுக் கவிதை ஏன்? என்ற தலைப்பில் மிகக் கம்பீரமாக அண்ணல் பேசினார். யாப்பு, சந்தம், ஒசைநுயம், மன னம் இப்படியே வழமையான விடயங்களைத்தான் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

அவர் முடித்தும் நானும் விடயங்களை முன்வைத்து அவரை முடிந்தவரை வெட்டிப்பேச, தன்னை நியாயப்படுத்தி அவர் மீண்டும் உரையாற்ற, இடையில் சபையோரும் அபிப்பிராயம் சொல்ல, விறுவிறுப்பானதொரு நிகழ்ச்சியை என்மனம் கற்பணை பண்ணிக் கொண்டிருந்தது.

என்ன ஆச்சரியம்! அண்ணல் பேசி முடிந்ததும் பஸ்ஸைத் தவறிவிட்டால் தன்னால் போய்க் கேர முடியாதென்று, தலைவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டு விட்டார். உண்மையில் இத்தகைய கூட்டங்கள் அங்கு மாலை ஆறுமணிக்குப் பின்பே ஆரம்பிப்பது வழக்கமாகவிருந்தது.

இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் விவேகா னந்தா வித்தியாலய மண்டபத்தில் கலைச் சங்க நிகழ்ச்சியொன்று- அதுவும் இரவில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அதற்கு டொமினிக் ஜீவா அழைக்கப்பட்டிருந்தார். தான் கொழும்பு போவதாகவும், வசதிப்பட்டால் வரழுயல்வதாகவும் கூறியிருந்தார். கூட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போது ஜீவா வந்துவிட்டார். மண்டபத்திலே ஒரு புத்துணர்ச்சி பறவியது.

அடுத்தநாள் டொமினிக் ஜீவாவுடன் நானும், அன்பு ஐவற்றாவும் மடு திரு விழாவுக்குச் சென்றதும், பேளை மனோகர நூடன் அவர்வீட்டில் சாப்பிட்டு இலக்கியம் பேசி மகிழ்ந்ததும், இலக்கிய ஆர்வலர் கல்தானைக் கண்டு கதைத்ததும், எழுத தாளானும் பத்திரிகையாளனுமான அன்பு தாஸன் பற்றி அவரது மனைவியான ஜவ ஹர்வாலின் உடம்ப சொல்லக் கேட்டதும், 'கற்பகம்' ஆசிரியர் தம்பு சிவாவை அவர் கடமையாற்றிய அலுவலகம் சென்று சந்தித்ததும் அநுராதபுரம் கலைச் சங்கம் ஏற்படுத்தித் தந்த உறவுகளை கேட்டு சொல்ல வேண்டும்.

இடைக் காலத்தில் தவிர்க்க முடியாத தொரு மந்தநிலை காணப்பட்டபோதும், இன்று அந்த மண்ணில் இலக்கிய மலர்கள் புக்கின்றன. மனம் வீக்கின்றன. இலக்கிய இதயங்கள் உலாவருகின்றன.

வாழும் நினைவுகள் -16

சிரித்திரன்— நாகச்சௌலச் சஞ்சினா

சிரித்திரன் என்றும் மறக்க முடியாத தொரு தனித்துவமான சஞ்சிகை. நாகச் சௌலச் சஞ்சிகையென்று ஒரே வார்த்தையில் சொல்லிவிட முடியாது. நாகச்சௌல யினாக அது வழங்கிய கருத்துப்பணி மக்களானது.

தொகுப்பாக வெளிவந்துள்ள கார்ட்டீன், கேள்வி- பதில் நால்களைப் பார்க்கும் போது, அதன் பெறுமதி துவங்கும்.

முதலில் கொழும்பிலிருந்தும் பின்னர், யாழ்ப்பாண த் திலிருந்தும் சிரித்திரன் வெளிவந்தது.

அறிவியல், சமயம், இலக்கியமென்று சஞ்சிகைகள் நடாத்துவது பெரிய காரியமல்ல. நாகச்சௌலச் சஞ்சிகையென்றைக் கணதியாக நாற்பதான்கூடன் நடாத்தியதென்றால் அதைவிடப் பெரிய சாதனை என்ன இருக்கிறது!

சிரித்திரன் ஆசிரியர் சிவஞானகந்தரத் துடன் இரண்டாண்கூடன் அடிக்கடி சந்தித்துப் பழகியிருக்கிறேன். அவரது பல்வேறு ஆற்றல்களையும், கருத்துக்களையும் கேட்டறிந்திருக்கிறேன். கலந்துரையாடியிருக்கிறேன். எந்தக் கார்ட்டீன் சஞ்சிகைகளையும் தான் பார்ப்பதில்லையென்றும், அவ்வாறு பார்க்குமிடத்து அதிலுள்ள கருத்துக்களும், சிந்தனைகளும் தனக்குள் ஊடுருவக்கூடுமென்றும் சொல்வார்.

சிரித்திரனில் நிறைய எழுதியதோடு, சிரித்திரன் வெளியீடாகச் சிறுக்கைத்த தொகுப்புக்களை வெளிக்கொண்டந்த சுதாராஜ், சுந்தர் நினைவு இலக்கியம் பரிசுத் திட்டமொன்று அறிவித்து நடாத்திக் காட்டினார்.

சிரித்திரன் பாணியில் 'சுலைத் திரள்' என்ற சஞ்சிகை இப்போது வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்நாடகளில் சிரித்திரனில் நிறைய நாகச்சௌல விடயங்களை எழுதிச் சுந்தரின் அபிமானத்தைப் பெற்ற திக்கவயல் தர்மகுலசிங்கம் தான் அதனை நடாத்துகிறார்.

ஒரு சாதனையாளருக்குப் பின்னால், நிச்சயமாக ஒரு பெண் இருப்பாள் என்று சொல்வார்கள். சுந்தரைப் பொறுத்தவரையில் அது முற்று முழுதாக உண்மையே. அவரது மனைவி அவருக்குப் பெருந்துணையாக நின்றுதலினார். வந்து சேரும்

ஆக்கங்களிலிருந்து பொருத்தமானதைத் தெரிந்தெடுக்கும் பொறுப்பு அவருடையதே. குறிப்பாகச் சிறுக்கைத் தேர்வில் அவர் வல்லவர். சிரித்திரனில் வெளிவந்த எனது சிறுக்கைத்தகளைப் பற்றியெல்லாம் கருத்து கூறுவார்.

சிரித்திரன் ஒரு நாகச்சௌல சஞ்சிகையிலிருந்தாலும் கூட, அருமையான கடைகளை வெளியீட்டுச் சிறுக்கைத் தூக்கத்துறைக்கு நினைவான பங்களிப்புச் செய்துள்ளதென்றே கூறுவேன். வருடம் ஒரு சிறுக்கைத் தோட்டியை என்றாலும் அது நடத்தாமல் விட்டதில்லை. சிரித்திரன் எட்டாண்டு நிறைவையொட்டி நடாத்திய சிறுக்கைத் தோட்டியை என்றாலும் சிரித்திரனுக்கும் தொடர்பு ஏற்பட்டது.

அண்மைக் காலத்தில் ஈழகேசரி, மறு மலர்ச்சி, மல்லிகை சிறுக்கைத் தொகுப்புக்கள் வெளிவந்துள்ளன. அந்தவகையில், சிரித்திரன் கடைகளையும் தொகுத்து வெளியீடும் பணியில் சொங்க ஆசிரியான சுடுபட்டு வருவதாகத் தெரிகிறது. அது வெளிவரும் படச்சத்தில் அதன் கணதியை ஆய்வாளர்களே வெளிப்படுத்த முடியும்.

எழுபதுகளில் புதுக்கவிதைக்குக் கள மமைத்து, அதை முன்தள்ளும் பணியையும் சிரித்திரன் சிறுப்பாகக் கையாண்டது.

இறுதியாக 1990ல் மல்லிகை வெள்ளி விழா மலர் வெளியீட்டுக்கு யாழ்ப்பாணம் சென்றிருந்த போது, அவரது வீட்டுக்குச் சென்று சந்தித்தேன். யுத்தக் கெடுபிடிகளால் நொந்து போயிருந்தார். நோய்வாய்ப்பட்டுமிருந்தார்.

சுமார் நாற்பதாண்டு காலம் சிரித்திரனை நடாத்தி அதனை என்றும் வாழ வைத்துக்கூச்ச சென்றுள்ள சந்தரும் கூடவே வாழவார்.

தார்மிகக் கோபம்

- ஸ்ரீரங்கன்
கன்டா

இந்திய போன்ற வளர்முக நாடுகளில் கிளைகளை வைத்து செயற்படுவது தான் பொருளாதாரச் சிக்கலை மேவுவதற்கு வழி என எங்கள் கொம்பனியும் முடிவெடுத்ததால் வேலையற்றோர் பட்டி யலில் நானும் சேர வேண்டிய நிர்ப்பாந்தம் வந்தது. வரவுடன் செலவைச் சமப்படுத்துவது என்பது இனி, தனிமும் ஒரு போராட்டமாகப் போகிறது என்ற நிதர்ச்சனத்தைத் தெரியவிட்டு, தாங்க முடியவில்லை.

என்ன செய்யலாம் என முளையைக் குட்டந்து கொண்டிருந்த போது கடை ஒன்றில் ஓலித்த தமிழ் வானொலியில் தற்செயலாய் கேட்ட விளைப்பார்ம் மனதைக் கவர்ந்தது. அப்பு மாதப்பயிற்சியின் பின் வேலை வாய்ப்பும் தேடிக் கொடுக்கிறார்களாம் என்ற போது, ஏதோ கடவுள் தான் வழி காட்டி பிரகுக்கிறார் என நினைத்துக் கொண்டேன்.

விட்டுக்குத் தோன்றும் அதே வேலையாக அவர்களைத் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொள்கிறேன். “உங்களுடைய விளம்பரம் கேட்டேன். உங்களுடைய பயிற்சி நெறிகள் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்ல முடியுமா?”

“உங்களுக்கு மென்பொருள் பயிற்சி நெறி பற்றித் தெரிய வேண்டுமா? அல்லது மின் கணினி பின் பாகங்கள் அது தொழில்படும் முறை என்பன பற்றிய பயிற்சி நெறி பற்றி அறியப் போகிறீர்களா?”

"நான் ஒரு கோல் சென்றில் வேலை பார்த்தேன். அங்கு சூதரண மக்களுக்கு மின்கணினி சம்மந் தமாக வரும் பிரச்சனைகளைத் தீர்த்து வைப்படு மின்கணினி பற்றி அறிவிட்டுவது போன்றவற்றை செய்ததால், மின்கணினி பற்றிய அடிப்படை அறிவு எனக்குண்டு. எது எனக்குப் பொருத்தம் என நீங்கள் நினைக்கிறியல்?"

“மின்கணினி புற்றிய ஆரம்ப அறிவு இருந்தால் எதையும் செய்யலாம். நேரில் வந்தீர்கள் என்றால் எங்கள் கவனசிலர் உடன். கதைத்து முடிவெடுக்கலாம். எப்போ வரப்போகிற்கான்?”

‘நாளைக்கு தூலை 11·மணியளவில் வந்தால் கவுன்சிலரரைச் சந்திக்க முடியுமா?’

“ஒரு நிமிடம் பொறுங்கள். அவற்றிடம் கேட்டு விட்டுச் சொல்கிறேன் சரி வாருங்கள். சங்கத்தெலும்”

“ରେକେ, ତୁାଙ୍ଗସ୍ତିଲ୍”

இதும் பலத்தவைகள் அடித்துக் கொள்கிறது. நான் செய்வது சரியா? இது நன்மையில் முடியுமா? அல்லது எங்காவது ஒரு ஏஜன்சியுடன் சேர்ந்து வேலை தேடுவது நல்லமா? கொஞ்சம் துழப்பாக இருக்கிறது.

"இப்ப வீட்டிலையிருக்கிற சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி நான் போய் மின்கணினி படிக்கட்டா? ஏதாவது கொஞ்சம் படிச்சால் மிறகு வேலை எடுக்கிறது சுகமாயிருக்கும். பிள்ளைகள் பள்ளிக் கூடத்திலை இருக்கேக்கை நான் வகுப்புக்கு போட்டு வந்திட்டன் என்றால். பிள்ளைப் பராமரிப்புச் செலவற்ற் இருக்காது என்ன சொல்லுவியன்?" என கணவரைக் கேட்கிறேன்.

“நீ படிக்கிற எண்டால் படி! ஆனால் செலவைக் கூட்டாமல் ஒரு வழி பாத்தியண்டாள் சரி” என்கிறார்.

அடுத்த நாள் அங்கு போன போது குழல் மிக அடியிடியாய் இருந்தது வரவேற்றாளா இருக்கச் சொல்லிவிட்டு. தொலைபேசியில் கதைத் துக் கொண்டு இருந்தார். சுற்றிப் பார்க்கிறேன் அடுத்த அறையில் சிலபேர் நின்று ஏதோ மின்கணினியில் செய்வது தெரிகிறது. தொலைபேசு மட்டும் அடிக்கொரு தட்டை மணிச்சுத்தம் ஒலிபித்துக் கொண்டேயிருந்தது. இருபுது நிமிடாக காரின் பின். கவுன்சில்வர் வந்தார். வந்ததும் “வாருகான்” என்று தன் அறைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனார்.

“நீங்கள் கோல் சென்றிரில் வேலை செய்தார்கள் என்று சொன்னார்கள். நாட்டின் இன்றைய பொருளாதார நிலையில் தொழில்துப்பக்கள் அதிகமாக வீட்டுப் போவது மற்றும் கேள்வியான் தேவையில் வீட்டுப் போவது மற்றும் கேள்வியாகி விட்டது அதனால் தொழிலைத் தேவையில் வீட்டுப் போது எப்போதும் இந்த நாட்டுக்குத் தேவையானதாகத் தெரிவு செய்து அதில் பாண்டித்தியம் பெற்று விட்டால் தொழிலின் தீர்க்காத்துக்குப் பயன்படத் தேவையில்லை நீங்கள் நல்ல முடிவு தான் எடுத்திருக்கிறியான் இங்கே எல்லோரும் அதிகமாக மின்கணினி பாக்கினம் ஆணால் எல்லாருக்கும் அதைத் தீர்த்தத் தெரியாது. அதே போல் மின்கணினி இருக்கற இடமெல்லாம் ஏற்றுவேக இருக்கிறது. அதைப் பராமரிக்க எப்படியும் ஒரு நெற்றுவேக நிர்வாகத் தேவை. இந்த இரண்டுக்கும் இங்கே பயிற்சி நடக்கிறது. எது செய்ய யோசிக்கிறியன்?”

“அதுக்குத் தான் உங்களிடம் ஆலோசனை கேட்க வந்தேன். எது சுலபமாக முடிக்கலாம் எது முடிக்கலாம் பீட்டாவில் தோறில் வாய்ப்பு அதிகமாக

“இரண்டுமே நல்லது தான். மின் கணியின் பாகுங்கள். அது தொழிற்படும் முறை ஏபன பிரீபி படித்தால், அது சம்பந்தமான வேலைகளில் அதிமாக இடத்துக்கு இடம் போக வேண்டிய தேவை இருக்கும். பொருள்களைக் கால வேண்டி இருக்கும். போர்பிள்ளைகளுக்கு கொடுசம் கஷ்டமாயிருக்கும். மென்பொருள் படித்தால் அலுவலக வேலை. நெற்வேக் ப்ரார்மிக்கற்றுதல் அதில் வாறு பிருச்சவின்களைத் தீர்க்கிறது.

தான் வேலையாக இருக்கும். அதோடை படிக் கிற காலமும் செலவும் இரண்டுக்கும் வித்தி பாசம். மென்பொருள் படிப்பதற்கு இரு மடங்கு செலவு வரும்” என அவற்றினுடைய விபரங்களைக் காட்டினார்

“ම. යොසිත්තුප පොට්ටුස නොලකිගෙන.”

“சரி நீங்கள் வேலையில்லாதவர்களுக்கான காப்புறுதி (யஜ) எடுக்கத்தானே போறியன். இங்கை படிக்க என்று நீங்கள் முடிவெடுத்தால் அந்தக் காசுக்கு நாரங்கள் இரண்டையும் உங்களுக்கு படிப்பித்து விடலாம். நீங்கள் ஒன்றிக்கும் யோசிக்கத் தேவையில்லை கன பேர் எங்கள் மூலம் வேலை எடுத்திருக்கினம் வேலைக்கு பிரச்சனை இல்லை.”

“அப்ப வகுப்பு எந்த நேரம்?”

“சனி ஞாயிறுகளிலும் இருக்கிறது இவகளிலும் இருக்கிறது.”

“எனக்கு அப்படி வர முடியாது வரா நூட்களில் பகல் வசூப்புக்கள் என்றால் தான் வரலாம்.”

“ஓ. அப்படி உங்களுக்கு வர முடியாதா?”

“ஓம் எனக்கு சின்னப் பிள்ளைகள் இரண்டு பேர் இருக்கின்ற அவை பாடசாலையிலை இருக்க தேவைக்கை தான் நானும் படிக்கலாம்.”

“ஸ்ரீ அது பிரச்சனையில்லை இரண்டு கிழமை பிலை பகல் வகுப்பும் தொடங்க இருக்கிறது.”

வகுப்பு சொன்ன மாதிரி இரண்டு கிழமை யிலை தொடங்கவில்லை. ஆனால் வேறு பட்ட பழங்கள் இருந்தால் வாலெப்பாளர் பதிகாகத்

தொடங்கும் இரவு நேர வகுப்புகளைச் சொல்லி அழைத்துக் கொண்டேயிருந்தார். பகல் வகுப்பு என்றால் தான் நான் வர முடியும் என்று நான் உறுதியாய் சொல்லிவிட்டேன். கடைசியாக ஒரு மாதத்தின் பின் அழைப்பு வந்தது. நான்கு நாட்கள் தொடர்ந்து வகுப்புக்கள் நடந்த பின் ஜந்தாம் நாள் வகுப்புக்கு படிப்பிழப்பார் கோட்டிருட்ட எல்லாம் அணிந்து வந்திருந்தார். வகுப்பு குது வந்தவர்களின் எண்ணிக்கையும் குறிப்பிடத் தக்க அளவில் அதிகமாக இருந்தது.

‘பக்கத்திலிருந்த பெண்ணிடம் ‘இன்று தான் ஆரம்பத்திருக்கிற்கள்?’ எனக் கேட்கிறேன்.

“இல்லை. நான் சனி ஞாயிரு வருணான். சின்னப் பிள்ளைகள் இருக்கினம். சனி ஞாயிரு அவர் நந்திருதாலை அவர் பட்டியர் என்கிறார். பின்று குகு இருந்த ஆணிடம் “இதுவா முதல் பாடம்?” என்கிறேன். “இல்லை யூடு அப்புறால் பண்ண முதலே தொடர்ச்சியிட்டன் பகலிலை வேலை வேலை செய்கிறதாலை இருவ நான் வாறுவான்” என்றார். “வேலையை?” என நான் ஆச்சரியப்படி “முதல் சம்மா கைப்பிலை காக வாஸ்திர வேலை” நான் என்றார்.

முங்குக்கிழிருத் பெண்ணிடம் “இனி மலை வதுப் புகு ஏருவியகளா?” என்ற போது “இல்லை இருவ வதுப்பெற்றால் இவர் காரில் கொண்டு வந்து கூடிக் கொண்டு போனார் அது காம் இங்கே கு யூடு விருந்து வருகினம் என்ற படியால் நான் வந்தனான்” என்கிறார்.

அப்போது நான் எனக்கு என்ன நடக்கிறது எனப் புரிந்து யூடு விருந்து வந்தவர் எல்லாம் படத்திடுக்கிறா. சொன்னையும் நடக்கிறார்களை என்ற போது. போய் சொல்வதைத் தவிர எனக்கு வேறு வழி இருக்கவில்லை.

அதிகத கிழையைப் பகல் வதுப்பு நடத்துத் தான் பின் வதுப்புக்கு வந்த ஆயிரியர். “அதிகத பாடம் சேவ்வாய், வியாழன் இரவுகளில் நடக்கும் கும்” என்றார். “உமிரா ஸ்வி இனி மலை வதுப்பு?” என நான் கேட்டபோது தனக்குத் தெரியாது என்றும் ஆலுவலகத்தில் கேட்கும் படியம் சொன்னார். ஆலுவலகத்தில் இருந்தவர் பத்திரிகை வாசி நதுக் கொண்டிருந்தார். நான் போய் முன்றுக்கு நின்றதும் என்ன விடயம் என்று போல் நிரி ந்து பார்த்தார்.

“அதிகத பாடத்தின்கான் பகல் வதுப்புக்கள் எப்ப ஆயும்பாகின்றன?”

“பகல் வதுப்புக்கு ஆட்கள் காணாது. இருவ வருழுஷாமிடல் சனி ஞாயிரு பகல் நடக்கும் வதுப்புகளுக்கு ஏறவாம் நானே?”

நான் முதலேயே தேவீரைக் கொண்ன எனக்கு வார நாட்களில் நான் பகல் வதுப்புக்கு வர முடியும் என்று பிள்ளைகளை விடியும் விட்டு விட்டு வேறு சூர வதுப்புகளுக்கு என்னால் வர முடியாது.”

“பொதுவாக இங்கே பகல் வகுப்புக்கள் நடக்கிறோல்லை என்னாலுக்கு முழு சூர வதுப்புகளை வைத்திருக்க கட்டாது. சென்ற இரண்டு மிழையைப் புது ஆயிரியர் தன்றை வேலைக்கு வீவு போட்டு விட்டுத்தான் வந்தவர்.”

எனக்கு அவர்களின் நடமடுவேயில் மிகுந்த கோபம் வர்த்து. என்னை நுப் வைத்து ஏழாற் றிப் போட்டு அதற்கு ஏந்த விதத்திலும் வருந்தும் காட்டாமல் கதைத்ததைப் பார்க்க வரிச்சனை இருந்தது.

“அது உங்கடை பிரச்சனை. ஆனா, நிங்கள் சொன்னதைச் சேப்ப வேணும். இப்படித் தேர்ந்த நிருந்தால் நான் இங்கை படிக்க வந்திருக்க மாட்டன்.”

அந்த சோபம் வந்த கவுன்சிலை என்ன பிரச்சனை என்ற கேட்டுப்போட்டு. “சரி வாறுகிழமை வாங்கேள பார்ப்பும் பகல் வதுப்பு நடக்க முயற்சி செய்கிறும்” என்கிறார்.

“நான் முதலேயே என்னுடைய நிலைமை பற்றி உங்களுக்குச் சொன்னான். நோடங்கி எதை நான் முடிக்கவேணும் நிங்கள் சொன்ன படி செய்யவேணும்” என்று சொல்லிப்போட்டு வெளியே வர “நல்லையை கதைத்தியன் நானும் பகல் வதுப்புதான் கேட்டனான்” என்றான் கூட வகுப்பில் இருக்கும் கூபா.

‘பிள்ளைகளை வளர்க்கிறதிலை இருக்கிற எங்கடை பிரச்சனை அலைக்கென்கை தெரியுது? கம்யா காக வாங்கும் வரை என்னாம் ஏறி என்று சொல்லுவினாம். பிறகு..... எனக்கு சொல்லும் போது கண் கலங்கியது.

“இவை இப்படித் தான். சொல்லுப் பொய் வேலை ஏடுத்துக் காது என்று சொல்லுதல் கட்டப் பொய் தானாம். வேலை கேட்டுக் கேட்டு எல்லாரும் கணாத்தப் போய் இப்பொய் கொண்டு பொய் சேந்துத் தீவிய போது. பக்கதில் எந்தெந்த வாழ்த்தினர். செல்வன்

“என் காலைக்கு மேல் இப்படி இங்கை வந்து மாட்டுப்பட்டிருக்கின்றன, ஒன்னாரு பாதத்துக்கும் இப்படப் போர் முடியுமா? சொன்ன பகல் வதுப்பு நடக்குமோ என்னவோ? என கவுலைப் பட்டுக் கொண்டு பொய் சேந்துத் தீவிய போது. பக்கதில் எந்தெந்த வாழ்த்தான் மனோ.

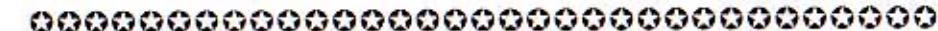
“அந்த மாதிரி வாந்தியைன் உங்கடை புருஷன் பாவம். விட்டுலை என்ன பாடு படுமீறாரோ என்று கதைக்கிறார்கள்.”

“என்ற புருஷனுக்கும் இதுக்கும் என்ன நோடர்பு?”

“இல்லை இப்படி இல்லை கதைக்கிறியினை. விட்டுப் பெய்து இரும்பியை என்று நான்” எனக்கு இப்பட கோவையெல்லாம் மணோவின் மேல் திரும்பியது.

“என்ன கதை கதைக்கிறியை? அவை செய்தது சரி போ? நான் என்ன நம்பிக் காசைக் கடடிப்போட்டு கல்பட்டபட வேணுமோ?”

“இல்லை எங்கடை மறுசிமர் இப்பட எல்லாம் கதைக்கக மாட்டுமை..... ஆனா,



வாழ்த்துகிற்றோம்



மல்லிகை வளாகத்துள் வசிக்கும் தீரு. திருமதி. Shepherd Fernando அவர்களின் புத்திரன் செல்வன் Saffron அவர்களுடைய முதலாவது பிறந்ததினம் 23.04.2009 அன்று கதிரேசன் வீதி, விழிவகர்ம சங்கத் தில் வெகு சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. பலர் நேரில் வந்து வாழ்த்தினர். செல்வன்

Saffron அவர்களை மல்லிகையும் வாழ்த்துகிறது. மகிழ்கின்றது.

— ஆயிரியர்



முடுக்கால்

-சி. சிவாகர்

முந்தியெண்டால் எப்பவாவது ஒரு நாளைக்கு வந்து என்ற அமைதியை-நிம்மதியைக் குலைக்க விட்டுச் சென்று விடும் மனிதக் கூட்டம். இன்றெல்லாம் அடிக்கடி..... அடிக்கடி..... வந்து என்ற அமைதிக் கடவில் கல்லெறிந்து விட்டுப் போய் விடுகின்றது. ஒருநாளைக்கு ஒன்டெண்டு இல்லாமல், சிலவேளைகளில் ரெண்டு மூண்டும் வந்து எனக்கு தொந்தரவைத் தந்துவிடுகினம். ஒரு பதினைஞ்சு இருவது வருசங்களுக்கு முந்தியெண்டா, சுன் விழுந்து படுக்கையில் கிடந்து பிராண்னை விட்டதுகள் தான் எப்பவாவது வரும். ஆனா..... இப்ப கிழுக்களைக் காணேலாது. குஞ்ச குருமன்கள், இளக்கள், குமருகள் எண்டு எத்தனையோ மனிசப் பிண்டங்களை விழுங்க வேண்டிக் கிடக்குது. முந்திக் கிழுக்கினர் முத்திப் போன எலும்புத்தண்டுகளைத் தான் ஒரு மாதிரித் தின்ன வேணும். கொழுப்புப் பிடிப்பே இருக்காது. ஆனா, இப்ப இளம் உடல்கள் தான். எத்தினையெண்டு தின்னுறது....? பிரதேங்களைத் தின்டு தின்டு அலுத்துப் போக்கது. என்ற நிம்மதியும் போக்கது. அமைதியான இடமெண்டு ஆறுதலாக் கூத்தாடித் திரியும் அந்தச் சுடலையாண்டி கூட, முந்தின மாதிரி இங்க வாரேல்லை..... முந்தியெண்டா, மனிசர் வராத இடம் எண்டு இஞ்ச வாறவராக்கும். இப்ப மனிசங்கள் தினமும் இஞ்ச வாறதால் அவங்களுக்குப் பயந்து வாறதையும் நிப்பாடிப் போட்டான் போலக் கிடக்குது.... அவன் வந்தா, இதையொருக்காக் கேட்டுத் தெரிஞ்ச கொள்ளவேணும்.

நாட்டில் ஏதோ மாறித்தான் போக்கது. நானும் முன்னாறு நானாறு வருமாக இந்த இடத்தில் தான் இருக்கிறன். அதே அளவில் சுற்றும் பெருக்காமல். வாய்தான் பெருக்கவில்லையே தவிர, தின்னிற பினப் பிண்டம் ரொம்பக் கூடித்தான் போக்கது.

நான் நகருக்குள் வாறதில்லையெண்டு உங்களுக்குத் தெரியும் தானே. நீங்கள் தான் என்னை அடிக்கடி தேடி வருவீங்கள். வந்தாலும் என்ன?..... எனக்கு நீங்கள் ஒண்டும் சொல்லுறுதே இல்லையே..... முந்தியெல்லாம் கூத்தாண்டியுடன் சேர்ந்து வரும் நிலாப் பிள்ளை ஏதாவது புதினம் சொல்லும். ஊரூராய் திரியறத்தானே அதுக்கு வேலை. அந்தக் கூத்தாண்டி வராததால், இப்ப அந்த நிலாப்பிள்ளையும் வராமல் விட்டுட்டுது.

நாட்டில் என்ன நடக்குது எண்டு நீங்கள் எனக்குச் சொல்லாட்டிக்கும், ஒன்று மட்டும் எனக்கு விளங்குது. நாடு முன் போல, இல்லை. அங்க ஏதோ நடக்குது. நாட்டை ஆள்கிற ஆட்களே இல்லை. ஆரோ தேன்கூட்டுக்குக் கல்லெறியினம். அதுக்குக் காவோலைப்

பந்தம் பிடிக்கினம். தென் குடிக்கிறது ஆரெண்டு எனக்குத் தெரியாது தான். ஆனா, பிடிக்கிற காவோலைப் பந்தத்தில் பலுண்டிச் சாகிறதுகள் எத்தனை எண்டு எனக்கு மட்டும் தானே சரியாத் தெரியும்..... உங்களுக்குத் தெரியுமோ.....?

நாட்டில் ஏதோ குழப்பம் நடந்திருக்குது எண்டு மட்டும் எனக்கு விளங்குது. எனக்கு நீங்கள் எதையுமே மறைக்க ஏலாது. 85ம் ஆண்டு தேப்பனுக்குக் கொள்ளி போட இஞ்ச வந்த கந்தையன் அப்பவே தவண்டு தவண்டு தான் வந்தவன். இப்ப.... முப்பது வருசமாக்கு. அவன் இன்னும் என்னட்டை வரவில்லை. அவன் உவ்வளவு வரிசம் சாகா மல் இருப்பானோ? ஆனா, இஞ்ச வரேல் வையே!..... எனக்குத் தான் போட்டியில்லை. நிச்சயமாக என்னட்டைத்தான் வரோணும். அப்ப கந்தையாவுக்கு என்ன நடந்தது? ஆள் உள்நாட்டில் இல்லையோ.... இல்லை எனக்குத் தெரியாமல் மண்ணுக்குக் குடுத்திட்டாங்களோ?

முந்தி ஊருக்குள்- பல இடங்களில் ஒரு தாய்க்குப் பிறக்குறதுகள் எண்டா கூட, கடைசியில் என்னட்டைத்தான் ஜக்கியமாகுங்கள். இப்ப அப்படியோ? பரம்பரை பரம்பரையா எத்தனை சந்ததியின் இந்த மேட்டில் சாம்பலாப் போயிருக்குங்கள். இப்ப என்றை பக்கம் கொண்டாறதே குறைவு. ஒருவேளை மக்கள் நாட்டில் இல்லையோ....?

முந்தியெல்லாம் சுடலை சுடலை எண்டு ஒருத்தனும் தனியா இந்தப் பக்கம் எட்டியும் பார்க்கமாட்டாங்கள். இப்ப அப்படியோ? உள்ள பத்தையஞ்கை

குமரனும் குமரியுமாய் கட்டிப் புரஞ்சுகள். இஞ்சதான் ஆட்கள் தொல்லையைப் பார்க்குத் தெரியாது, செத்த பினம் தான் இஞ்ச வரும் எண்டு நீங்கள் நினைப்பீங்கள். சிலவேளைகளில், சாகாத துகள் கூட வருங்கள். இரவிரவாய் பெத்துப் போட்டுப் பொலித்தீன் பைக்குள்ள வைத்துக் கொண்டு வந்து இஞ்ச ஏறிஞ்சுபோட்டு ஒடுங்கள்.

ஏதோ ஆயுமிமாராம்..... சிங்களவங்களாம்..... பச்சையில் உடுப்புப் போட்ட வங்கள். அவங்கள் தான் இஞ்ச இரவு பகலாய் நிற்கிறாங்கள். அவங்களுக்கு என்னைப் பற்றித் தெரியாதாக்கும். நீங்கள் அவங்களுக்குச் சொல்லுறேல்லையோ, உங்க பேய் பிசாககள் எல்லாம் நிக்கு மெண்டு.....!

ஆனாலும், பாருங்கோ மனிசன் மாறவே இல்லை. நான் பிறந்த நாளில் இருந்து கேள்விப்பட்டனான். மனிசனுக்குச் சுடலைக்கு வந்தால் சுடலை நானம் எண்டு ஒண்டு வருமாம் எண்டு. அது என் சென்டால், ஒருவன் செத்தபிறகு சுடலையில் ஏறிப்பதைப் பாக்கிறவன், நினைப் பான்..... ‘பார்..... எந்தப் பெரிய ஆள். எவ்வளவு பட்டம் பதவி..... பணக்காரன் இப்படிச் செத்து மல்லாந்து கிடக்கிறானே..... பணம் என்ன? பட்டம் என்ன?..... கடைசியில் ஆர் என்னத்தைக் கண்டது?’ எண்டு சுடலை ஞானம் பெற்றவங்கள் பல பேர். கொஞ்ச நாளைக்குப் பிறகு, இஞ்ச வருவங்கள் வேலிச் சண்டையில் சாக்காட்டிப் போட்டாங்களென்டு.

தம்பி கடைசியா நான் அவதானித்த

ஒரு விசயம், சில காலங்களில் மக்கள் ஊரை விட்டு எங்கேயோ போறாவ்கள் போலக் கீட்குது. ஏன் கேக்கிறான் எண்டா, சில வேளைகளில், வருசக்கணக்கில் இந்தப் பக்கம் தடுக்களையே காணக் கிடைக்காது. எப்பவாவது இருந்திட்டு, இந்தப் பக்கம் வாறு நாய்கள் கூட வராதுகள் இ..... மனிசலுக்குப் பின்னால் தானே நாயும் போறது. அவன் ஒடேக்குள்ள நாயும் சேர்ந்து போறதாக்கும்.

போன வருசமெல்லாம் இந்தப் பக்கம் தடுக்களே இல்லை. ஊரில் காடு முளைக் கூப் பரவி என்ற நிலத்தையும் தூக்கிரமிக்கத் தொடங்கின்டுது. நான் பயந்து போனன். எப்க எனக்கும் இடமில்லாமல் போகப் போகுதோ எண்டு. பிறகு கொஞ்சக்

காலத்துக்குப் பிறகு தான் கண்ணிவெடு அகற்றுவங்களாம்..... சிலப்புச் சட்டை போட்டவங்கள் வந்து பத்தை வெட்டி என் ணையும் ஊரில் இருந்து வந்து ஆக்கிரமிச்சு புதர்ப் பத்தையளையும் பிரித்து விட்டவங்கள். அவங்கள் வந்திருக்காவிடால்.....

உண்டு மட்டும் தெரியது. நாட்டில ஏதோ ஒண்டு நடக்குது. அழுசடக்காகவும் நடக்கிறது தெரியது!

இப்ப நாளிருக்கிறதிலை வேலையே இல்லை. கண்ட கண்ட இடங்களினை யெல்லாம் தான் குடிடிக் குடிடிப் புதைகுழி கள் தோன்றிக் கொண்டிருக்கிறதே, அப்ப ஒரே இடத்திலை நானேன் குந்திக் கொண்டு இருக்க வேணும்?

மல்லிகை ஆண்டுச் சந்தா சேர்க்காரர்கள்

கவுசுத்திற்கு....

**ஆண்டுச் சந்தா 450/-
தனிப்பிரதி 30/-
ஆண்டு மலர் 200/-**



மூராண்டுச் சந்தாவுக்குக் குறைந்தது ஏற்றுக் கொள்ளப்படமாட்டாது.

வங்கித் தொடர்புகளுக்கு:

Dominic Jeeva 5305014,- Hatton national Bank. Sea Street, Colombo - 11.

44வது ஆண்டு மலர் தரமான தயாரிப்பு. விரும்பியோர் தொடர்பு கொள்ளவும். காசோலை அனுப்புவர்கள் Dominic Jeeva எனக் குறிப் பிடிவும். காக்கட்டளை அனுப்புவர்கள் Dominic Jeeva. Kotahena, P.O. எனக் குறிப்பிட்டு அனுப்பவும்.

தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய முகவரி :

201/4, முதலாவது வீதி, கொழும்பு 13. தொலைபேசி : 2320721

நிர்ணய சிங்கதூச் சிறுக்கதை உராநிரையர்ப்புத் தநாநீதிகள்



தோதென்ன வெளிப்பீட்டு நிறுவனம், இலங்கையின் இருமொழிகளிலும் வெளிவரும் இலக்கியங்களைப் பரஸ்பரம் மொழி பெயர்த்து வெளியிடும் செயற் திட்டத்தில் இறங்கியுள்ளது.

இத்திட்டத்தில் ஏன் கால் பதித்தோமென்பதை இவ்வாறு தெளிவுபடுத்தியுள்ளனர்.

'நாம் அனுபவிக்கும் மோசமான யுத்தத்தின் பக்காளியாகவும், துணப்படுவோராகவும் மாறியுள்ளோம். இந்த யுத்த நிலைமையை எவ்விதமாகத் தளிர்த்துக் கொள்ளப் பார்த்தாலும், உண்மையான சமாதானந்தை நிலைநாட்ட வேண்டுமாயின், இந்த நாட்டில் வாழும் இனக்களிடையே புரிந்துணர்வு, கெளரவும், துப்பக்காரம், பொறுமை உள்ளிட்ட நந்துணங்கள் கட்டாயமாக விருத்தி யடைய வேண்டிய சாதகமான அம்சங்களாகும். வெள்வெறு இனத்தவர்களின் இலக்கிய வெளிப்பாடுகளை அவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துவதற்கு நாமெடுக்கும் இம்முயற்சி அதற்கான பகுப்புலத்தை வழங்குமென நாம் உறுதியாக நம்புகிறோம்.'

அயலவர் இலக்கிய வரிசையில் இரண்டு சிறுக்கதைத் தொகுப்புக் களை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளனர். ஒவ்வொன்றும் சுமார் 250 பக்கங் களைக் கொண்டுள்ளது. சிறுக்கதைகளைத் திக்குலல்லை கமால், எம். எச். எம். யாக்கூத், எஸ். ஏ. எம். கராமத் தூகியோர் மொழிபெயர்த்துள்ளனர்.

1. கலங்கரை விளக்கமும் ஏனைய கதைகளும்:

பழைய பரம்பரையைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களின் தூக்கங்களை அறிமுகப்படுத்துவதாக இத்தொகுதி அமைந்துள்ளது.

ரஞ்சித் தர்மகீர்த்தி, கே. ஜயதிலக, சயமன் நலகத்தேகம, தயாகேன முனிஸிபல், சோமலீ சேனாநாயக, ஏ. வி. சரலீர, லீல் குணசேகர, குணசேன விதான, சோமரத்ன பாலகுரிய, எவ்வல்ல நந்திமித்தர முதலான பத்து எழுத்தாளர்களின் பதினெட்டுக் கதைகள் இத்தொகுப்பில் தூக்கியுள்ளன.

2. ராஜினி வந்து சென்றால்:

இத்தொகுப்பு புதிய பரம்பரையைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களின் சிறுக்கதைகளை உள்ளடக்கியது.

கீர்த்தி வெலிசரகே, கமல் பெரேரா, நிஸ்ஸங்க விஜேமானன், ஆனமடுவே விஜேலோவிங்கு, அனுவா விஜேரத்ன மெனிகே, சிட்னி மாகஸ் டயஸ், ஏரிக் அமரகீர்த்தி, சரத் விஜேகுரிய, தூக்கிய பத்து எழுத்தாளர்களின் இருபது கதைகள் இத்தொகுப்பில் அடங்கியுள்ளன.



இரு தொகுப்புக்களிலும் சம்பந்தப்பட்டு என்ன எழுத்தாளர்கள் பற்றிய விபரக்குறிப்புக்கள் இடம்பெற்றுள்ளனமை வரவேற்கத்தக்கது.

இருவேறு தலைமுறையினரின் கண்ணோட்டத்தையும், கதைப் போக்கையும் அவதானிக்க இக்கதைகள் பெரிதும் உதவுகின்றன. வெவ்வேறு கோணங்களில் எவ்வாறெல்லாம் படைப்பாளிகள் தம் கவனத்தைச் செலுத்தியுள்ளார்களென்பதையும் அவதானிக்க முடிகிறது.

எழுத்துப் பிழைகளும் சில குழுப்பாக்களையும் ஆங்காங்கே காண முடிகிறது.

உடபக்கங்களில் கவனம் செலுத்திய அளவுக்கு அட்டையில் கவனம் செலுத்தப்படவில்லைப் போல் தெரிகிறது.

மிகப் பெறுமதியான கதைகளைத் தகுதி வாய்ந்ததொரு குழு தெரிவு செய்துள்ளதையும், மொழியெய்ப்பாளர்கள் சிரத்தையுடன் தமது பணியை நிறைவு செய்துள்ள மையும் அவதானிக்க முடிகிறது.

மொத்தத்தில் இவ்விரு தொகுப்புக்களும் எமக்கு நல்வரவாகும்.

விஸ்தார் கலை வகுப்புகளுக்கு ஒரு குறிப்பு

-விடாயினிக் ஜீவா

மல்லிகை தோன்றிய காலத்திலிருந்தே இந்த மண்ணின் இலக்கியங்களை இருக்காவே நாம் கருதி உழைத்து வந்தோம். ஒன்று சிங்களம். இன்னொன்று தமிழ்.

இந்த இரு இணைப்புக் கொண்ட நமக்கானதுமான தேசிய இலக்கிய வளர்ச்சியும், புரிந்துணர்வும், ஒருமைப்பாடும்தான் இந்த மண்ணைக் கலாசார ரீதியாகச் செழுமைப்படுத்தும் என மெய்யாகவே புரிந்து கொண்டு, கடந்த நாற்புது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகக் கலை இலக்கியத்தில் தேசிய ஒருமைப்பாடு என்ற நோக்கத்தில் மல்லிகை செயல்பட்டு வந்துள்ளது.

இது மல்லிகையின் இலக்கியத் தாரக மந்திரமல்ல. மல்லிகை இலக்கிய இதழ் தோன்றுவதற்கான பின்னனி விதையாக இருந்து வந்த முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் அடிப்படை நோக்கமுமாகவே இந்தத் தாரக மந்திரம் நீண்ட நெடுங்காலமாக மினிர்ந்து வந்ததும் கூட!

ஆரும்ப காலங்களில் சகோதரச் சிங்கள எழுத்தாளர்களின் உருவங்களை மல்லிகை அட்டையில் பதிவு செய்த காரணத்திற்காக, மல்லிகை ஆசிரியர் பொது இடங்களில் திட்டமிட்டு அவமானம் செய்யப்பட்ட வரலாறும் இவற்றுள் அடங்கும். இருந்தும், இந்த அவமானங்களை நாம் பொருட்டபடுத்தவேயில்லை. தொடர்ந்தும் நமது தேசிய ஒருமைப்பாட்டுப் பாதையிலேயே நடைபோட்டு வந்திருக்கின்றோம். சிங்கள- தமிழ்- முஸ்லீம் சகோதரக் தொழிலையின் மீதுதான் ஒரு நவ இலங்கையைச் சிருஷ்டிக்க முடியும் எனத் தீர்க்கமாக நாம் நம்புகின்றோம். இன்றும் இருக்கமாகவே நம்பிச் செயல்படுகின்றோம்.

சகோதரச் சிங்கள எழுத்தாளர்களின் உருவங்களை அட்டையில் பதிப்பித்து வெளி யிட்டது மாத்திரமல்ல, அவர்களினது தரமான சிறுகதைகளைத் தொடர்ந்து பிரசிரித்து வந்துள்ளோம். அவைகளைத் தொகுத்து நால்களாக மல்லிகைப் பந்தல் வெளிப்போகவும்

வெளிக் கொண்டிருக்கின்றோம். இங்கு மாத்திரமல்ல, சென்னைப் பதிப்பகத்தைக் கொண்டும் வெளியிட்டுள்ளோம்.

அதையும் விட முக்கியம், முன்னொரு காலத்தில், இனப் பிரச்சினை இறுக்கமடையாத காலத்தில் பல சிங்கள எழுத்தாளர்களை யாழ்ப்பாணத்திற்கு அழைத்து, யாழ்ப்பாண மேயர் துரையப்பா தலைமையில் மிகப் பிரமாண்டமான வரவேற்பு உபசாரமொன்றையும் உள்ளத் தூய்மையுடன் நடத்தி வைத்தோம்.

இவையனைத்தையும் நாம் முன்னின்று கையெடுத்துச் செய்தது, சிங்கள எழுத்தாளர்கள் பெரும்பான்மை இன்தத்தவர் என்ற மனமருட்சி காரணத்தால்ல.

இந்த மண்ணை நேசிப்பவர்கள், தமிழ் என்ற காரணத்தால் தமிழகத்தை நாம் என்றுமே கும்பிட்டு வாழி இனிமேலும் தயாராக வில்லை என்ற அருட்டுணர்வுடனேயே நாம் தொடர்ந்து இதனைச் செய்து வந்தோம். முடிவாகப் பார்த்தால், இந்த நாட்டுப் பேரின வாத அரசியல்வாதிகள் சகோதரத் தமிழர்களைக் கணித்து நடத்துவது போல, நீங்களும்- சிங்கள எழுத்தாளர்களும்- எங்களது நல்லெண்ண உழைப்பைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டுள்ளீர்களோ என்ற நியாயமான அக்கம், நமது நெஞ்சங்களில் இன்று மெல்ல மெல்ல அரும்பிக் கொண்டு வருவதை இன்று நாம் துலாம்பரமாக உணர்த்தலைப்பட்டுள்ளோம்.

ஒன்றை நாம் தெளிவாகப் பதிவு செய்ய விரும்புகின்றோம். அரசியலில் சிங்கள மக்கள் இந்த மண்ணை பெரும்பான்மையினர் என்ற மிதப்பில் அணுகுவதைப் போல, இலக்கியத்துறையில் தமிழப் படைப்பாளிகளைத் தயவு செய்து அணுகாதீர்கள். இந்த நாட்டுக்குள்ளே சிங்களம் பெரும்பான்மையோர் மொழி உண்மை. இந்த நாட்டைக் கடந்து சிந்தித்தால் இன்று தமிழ்- சர்வதேசத்துப் பாளை.

இந்த மண்ணை பிறந்த தமிழ் எழுத்தாளன் இன்று புலம் பெயர்ந்து சர்வதேச எழுத்தாளாகத் தன்னைத் தானே உருவாக்கிக் கொண்டு வருகின்றான்.

இலங்கையில் வெளிவரும் தமிழ் நூல்கள் இன்று கண்டா, அமெரிக்கா, அவஸ்தி ரேவியா, லண்டன், பிரான்ஸ், பெட்மார்க், நோர்வே போன்ற நாடுகளுக்குள் பிரவேசித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

என்னதான் வானுயரப் பறந்து கொக்கரி ததாலும், இந்த மண்ணைகள் சொந்த மண்ணைகள் எழுத்தாளர்கள் எங்களது சொந்த மண்ணைக்குச் சேர்ந்த சகோதருக்களைவே உணர்வுகளைத் தெரிந்து கொண்டும், நாம் அவர்களினது உணர்வுகளைப் புரிந்து கொண்டும் பரஸ்பரம் விட்டுக் கொடுத்தால்தான், எதிர்காலத்தில் ஒரு நவ இலங்கையை உருவாக்கலாம் உருவாக்குவோம்.

பெரும்பான்மை இன்ததுப் படைப்பாளிகள் என்ற ஒரேயொரு காரணத்தை முன் வைத்தே, அரசாங்கங்களிடம் பல சலுகைகளை நிங்கள் பெற்றுக் கொள்வதை நாமறிவோம். இதை மன்றாரைவே வரவேற்கின்றோம்.

அதே சமயம் தமிழப் படைப்பாளிகளும் இந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் தானே? ஏன் நமக்காகவும் குரல் கொடுக்கக் கூடாது? அல்லது அணுகும் வழிமுறைகளைச் சொல்வித்தாரு?

உண்மைக் கலைஞருக்கு எந்த மொழி பேசினாலும், எள்ளளவு கூட இன்ததுவேஷம் வருக்கூடாது. அந்த மனப்பான்மையே உண்மைப் படைப்பாளிகளுக்குச் சத்துரு!

இத்தனை தேசிய இன நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியிலும், நாம் இதைத் தெளிவாகப் புரிந்து வைத்துள்ளோம்!

அதனால் தான் கடந்த அரை நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் காலமாக மல்லிகை என்ற இச் சிற்றேட்டைப் புலம்பெயர்ந்தும் கூட, பல நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியிலும் கூடத் தொடர்ந்து நடத்திவர முடிகின்றது.

எனது நெருக்களில் உனது வடசும்

தனிமை நிறைந்த

இரவுகளை

இனிமையாக்கிய

தேவதையே!

பருவம் பார்த்து

என் மணதில்

பறிர்து மோன

முதல் மழையே.

கர்வமில்லா

புன்னயகயால் எந்தன்

கவலை நீக்கும்

வரண் - நிலவே.

நான் நொருங்கி

அழும் போதுகளில்

விருந்திகீதே தேற்றும்

மு - விழுதையே.

சோதம் என்னைத்

தொட்டால் போதும்

சொக்கத் தங்கம்

நீயும் அழுவாய்.

என்னை எனக்கே

நெரிய வைத்தாய்

எனக்குள் உன்னை

பதியம் வைத்தாய்.

இரவும் பகலும்

உன் நினைவால்

அயலந்து தீரியும்

அவலம் தந்தாய்.

உறக்கம் தொலைத்து

என் இரவுகளை

உன் இரக்கம் கொண்டு

நூர்பி வைத்தாய்.

தேவதை ஏந்தன் தேவகளைத்

தேழுதி தேழுச் செய்கின்றாய்.

இதனால்

என்றும் எனது

நெருக்களிலே

அங்கே உனது

வாசம் யீசும்.

உயருக்குள் வாழும்

எனி உய்ரே

உன் வறவுக்கூய்

எனது நெருக்கள் விழுத்துக் கடக்கிறது.

உன் தாய்க் கவர்ண்றுக்குள்

நீ ஸெரும் வண்ணயாட்டுக்களை

ஷஸ்திகள்

நானும் உன் தாயுமாய்

ஏதுதுக் கொண்டுதான் கிருக்கிறோம்.

நி மகளா? மகளா?

எது பந்துய கவலையும்

மக்கல்லை

எனி சுன்னெவென்றாலும்

நி எம் சுன்னை.

உக்காக எதுதையை

உறுவுகள் காத்துக்கண்ணிறோம்.

கிஸ்கோ.

நி எப்போது வருவாய்?

உன்னைத் தூக்கக் கொஞ்சம்

ஆவானில் உன் தாய்

உறக்கம் தொலைத்து

அவஸ்தைப்பும் நஜம்

நி - அந்ய மாட்டாய்!

வெறும் தொடுகை

உணர்வால்

உன்னை ஸ்பாத்து

சந்தோஸ் அடையும்

எக்கும் சூதையாகத்தான்

கிருக்கிறது, உன்னைப் பாக்க.

உக்காக

நாஸ்கள் காத்துக்கண்ணிறோம்.

கடு உலக உறுவுகள்டு

ஷடை பந்து

தூதிமாய் வரப்பார்.

உன்னை

தூக்கக் கொஞ்ச சூதையாக கிருக்கிறது.

மயது தூந்தையான் ஸ்பார்சு

‘வாரணம் ஆயிரம்’ திரைப்படம்

வாழ்வின் அநுபவங்களை திரையிடக்கிறது

-பிரகலாத் ஆனந்த்

கெளாதம் மேனலின் ‘வாரணம் ஆயிரம்’ திரைப்படம் ஓர் இனிய அநுபவமாக மனதில் பயணிக்கிறது. கலை அம்சமும், படைப்பாற்றலும் அதீமாக மிதக்கின்ற இப்பத் தில் நடிப்பும், இசையும் கூடச் சிறப்பாக அமைந்துள்ளதனால், ரசிகர்களின் மனதை ஈர்ப்பதுடன், சிறந்த ஒரு திரைப்படமாகவும் மினிர்கிறது.

இரண்டு இனிய காதல் கதைகள், தந்தை மகன் உறவு என மூன்று கதைகளாடங்கிய ஒரு குடும்பத் திரைப்படத்தில், சில மசாலாத் தனங்களை நீங்கியிருப்பின் இத்திரைப்படம் சர்வதேசப் போட்டிகளில் கவனிப்பைப் பெற்றிருக்கக் கூடிய திரைப்படமாக அமைந்தி ருக்கும்.

மிக மோசமான திசையில் பயணித்துக் கொண்டிருக்கின்ற தமிழ்ச் சினிமாவில் அவ்வப்போது, சில குறிப்பிடத்தக்க திரைப்படங்களும் வரத்தான் செய்கின்றன. அந்த வகையில், கடந்த வருடத்தில் ‘அஞ்சாதே’, ‘ராமன் தேடிய சீதை’, ‘வெள்ளித்திரை’, ‘கப்பிரமணியபுரம்’, ‘அபியும் நானும்’, ‘தசாவதாரம்’, ‘வாரணம் ஆயிரம்’ போன்ற சில திரைப்படங்கள் ஒரளவு தேருகின்றன. இவற்றில் ‘வாரணம் ஆயிரம்’, ‘கப்பிரமணியபுரம்’ சம்பந்தமாக இருக்கின்றன.

‘வாரணம் ஆயிரம்’ படத்தின் நாயகன் குர்யாவுக்குத் தந்தை மகன் என்று இரு வேடங்கள். இரண்டையுமே வெகு சிறப்பாகச் செய்துள்ளார், குர்யா. மகனின் காதல் கதையூடே மகனுக்குச் சொல்லப்படும் தந்தையின் காதல் கதை. மகன் குர்யா - மேக்னாவுக்கிடையிலான காதல் கதையின் கவாசியம், அப்பா குர்யா- சிம்ரன் காதல் கதையில் இல்லாமல் போனதற்கு சிம்ரனின் உருவப் பொருத்தமின்மை மட்டும் காரணமல்ல. மகனின் காதலில் இருக்கின்ற புதிய அணுகுமுறையும், நடிப்பும் அப்பகுதியை மேன்மையற வைத்துவிடுகிறது.

குர்யா ஒரு நடுத்தர வர்த்தகக் கல்லூரி மாணவன். படிப்பை விட இசையிலே ஆர்வம். கிற்றாரும், இசையுமாக வாழ்வன். வகுப்பில் பின்றிலை மாணவன் (படிப்பில் மட்டும்). விடுமுறையில் செல்லும் போது, ரயிலில் மேக்னாவைக் கண்டதுமே காதல். அவளோ பணக்காரி, படிப்பில் முதல் நிலை மாணவி, அழகி, தனது காதலை குர்யா அவளிடம்

தெரிவிக்கும் விதமும், அதன் தொடர்ச்சி யாக அவர்களுடைய சந்திப்புக்களும், இன்றைய இளைஞர் யுவதிகளின் கால கட்டத்தையும், வாழ்வு முறையையும் வெகு நேர்த்தியாகக் காட்டுகிறது. பேசிப் பழகாமல் கண்டதும் காதல் எனப் பிதற் றும் அவளிடம், உணக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் உணர்வு காலவல்ல, காமம் என அவனை நிராகரிக்கிறாள்.

அவளாது சுற்றை மறுக்கும் குர்யா, தனது காதல் தூய்மையானது என்றும், நிச்சயம் அவனை மறுபடி சந்திப்பதாகவும் கூறிச் செல்கிறான். சொன்னது போலவே, ஒரு வார்த்துக்குள் அவள் வீட்டின் முன் வந்து நின்ற போது, அவள் திணங்கிப் போகி ஸ்ரான். அவளோடு பழக விரும்பும் அவனது எண்ணம் நிறைவேற முடியாமல், அவள் அடுத்த வாரமே மேற்படிப்புக்காக அமெரிக்கா சென்று விடுகிறாள்.

இத்திரைப்படத்தில் அப்பா மகன் உறவு இரு நண்பர்களைப் போன்று வெகு இயல்பான, பாசப்பினைப்பாக இருக்கின்றது. அப்பா, மகன் பாசப்பினைப்பே இன் ஜொரு கதையாக மினிர்கின்றது. ஏற்கனவே தந்தை மகன் உறவு பற்றிச் சில தமிழ்ப் படங்களில் காணக் கிடைத்தது. சிவாஜியின் ‘தெய்வமகன்’, ‘தங்கப் பதக்கம்’ கமல் சிவாஜி உறவில் ‘தேவர் மகன்’, சரத்குமாரின் ‘குரியவம்சம்’ இவற்றில் எல்லாம் இவ்வுறவுகளைத் தரிசித் தோம். இவற்றிலிருந்து மாறபட்டு வெறும் கீற்றுப் போல் அன்றி, இவ்வுறவு ஆதார சுருதியோடு ஒரு பிரதான கதையாக மினிர்கிறது. சிறுபருவம் முதல் தந்தையைத் தனது ஆதரச மனிதனாக, ஆளுமையை

உருவாக்குபவனாகப் பார்க்கின்ற மகன்-தந்தை உறவு அற்புதமாக இத்திரைப் படத்தில் அமைந்திருக்கிறது.

பின்னர், தனது காதலியைத் தேழி அமெரிக்கா செல்ல தந்தையின் அனுசரணையுடன் செல்லும் மகன் அங்கு காதலியைச் சந்தித்த போது, அவளுக்கு வியப்பு ஏற்படுகிறது! அங்கு அவர்கள் இருவரும் ஒரே அறையில் தங்குகிறார்கள்- வெறும் நண்பர்களாக மட்டும் பழகுகிறார்கள். நாயகன் தனது காதலில் இன்னமும் உறுதியாக இருப்பதை உணரும் அவளும், அவனது காதலை ஏற்றுக் கொள்கிறான். இதற்குப் பின்னர் அவளுடன் ஒரே அறையில் தங்கக் கதயங்கும் அவனது மன்னிலையதார்த்தமாக இருக்கிறது. காதல் வயப்பட்ட இருவரும் காலவராகப் பழக முன் னரே, விதி சதி செய்து விடுகிறது. அமெரிக்காவின் பென்ரகன் கட்டடத் தாக்குதலில் அவள் உயிரிழக்கிறாள். அருமையான ஒரு காதல் கதையின் முடிவுடன் இடைவேளை வருகிறது. ஆனாலும், படம் முடிந்துவிட்ட மனிலையில் மனது அதனோடு ஒன்றிப் போகிறோம்.

இடைவேளைக்குப் பின் வரும் கதையோடு மனது ஒன்ற முடியாமல், மனது முன்னைய கதையோடு ஒன்றிப் போயிருக்கிறது.

காதலியின் பிரிவோடு தாய்நாடு திரும்பும் நாயகன் துயரில் போதை வஸ்துக்கு அடிமையாகின்றான். மீண்டும் தந்தையின் நட்பான உறவால் அதிலீருந்து விடுபடுகின்றான். தந்தை, மகன் என இருபாத்திரங்களிலும், குர்யா பிரமாதமாக ஜோலித்து மனதை ஈர்க்கின்றார்.

இராணுவத்தில் இணையும் மகன் குர்யா, அவனைக் காதலிக்கும் உறவுப் பெண் என புதிய கதை மசாலாத்தனமானது. எனினும், படப்பிடிப்பு பிரம்மாதம்.

குழந்தையைக் கடத்தல், குர்யா தனிமனிதனாகப் போய் மீட்டல், சண்டைக் காட்சிகள் என்பன எல்லாம் வழக்கமான தமிழ்ச் சினிமா ரகம். சாதாரண ரசிகர்களைக் கவர இம் மசாலாக்கள். எனினும், இது இப்பத்தின் உயர் மதிப்பினைத் தாழ் வுற வைக்கின்றது. பயங்கரவாதம் என்றால், புதிகள் என்று எமது நாட்டில் சொல் வூப்புவது போலவே, எதற்கெடுத்தாலும், இஸ்லாமியத் தீவிரவாதிகளைக் குறை சொல்வது இந்திய வழக்கம். கௌதமனும் இதற்கு விதிவிலக்கில்லாமல் குழந்தையைக் கடத்துவார்களை முஸ்லீம்களாகக் காட்டியுள்ளமை நெருக்கிறது.

இறுதியில் தனது காதலில் வெற்றி காண்கின்ற இரண்டாவது நாயகியும் நடிப்பில் சோடை போகவில்லை. குர்யா வின் மனமாற்றமும் இயல்பாக வடிவ மைக்கப்பட்டுள்ளது.

கடைசியில் தந்தையின் மரணச் சடங்கிற்கு வரும் மகன்- மனம் சோகமாய் மனதை அழுத்திட நாமும் திரையரங்கை விட்டு வெளியேறுகிறோம். மனம் சில கண நேரங்கள் அங்கேயே நிற்கிறது.

பத்தின் இசை, பாடல்கள், தாயாக சிமரனின் நடிப்பு, ஒரி, ஒளிப் பதிவுகள், எடிட்டங், கமரா என்று எல்லாம் குறை யின்றி நிறைவைத் தருகிறது.

தமிழில், எனது கணிப்பீட்டில் கடந்த வருடத்தின் சிறந்த படம் 'வாரணம் ஆயிரம்', சிறந்த நடிகள் குர்யா, சிறந்த இசையமைப்பாளர் ஹாரிஸ் ஜெயராஜ்

**Happy
Photo**
**Excellent
Photographers**
**Modern Computerized
Photography**
**For
Wedding Portraits
&
Child Sittings**
**Photo Copies of
Identity Cards (NIC),
Passport &
Driving Licenses**
Within 15 Minutes
**300 Madera Street,
Colombo - 15**
Tel : 2526345



நானும் எங்கடை அப்பபாவும் தலைவாசல் திண்ணெணையில் இருந்திட்டம். அவர் உரலுக்கை பாக்கு இடிச்சார். வாற கிழமை மயிலப்புதர் படையல் எண்டதால், பெரிய வீட்டை ஆம்மை மெழுகிக் கொண்டிருந்தான். மயிலப்புதர் கதையை அப்பபாட்டையிருந்து நான் 'விடுப்புப் புடுங்கிக் கொண்டிருந்தன்.

அந்த நேரம் பார்த்து 'அது' எங்கடை ஒழுங்கையில் இறக்கிற்று. தலையில் ஒரு துண்டு கிடக்குது. இல்லையில்ல மூண்டு வருசமா அதைத்தான் வச்சிருக்குது. கையில் வாழப்பழும், தேசிக்காய், வெத்திலை எல்லாம் கொண்டுதான் வந்து கொண்டிருக்குது. 'அது' எங்களிட்ட வந்தாலும் எண்டதால், அப்பபா வேறுபக்கம் முகத்தைத் திருப்பினார். வெளியில் சொன்னாலும் வெக்கம். 'அது' எங்களுக்குச் சொந்தமாம். இரத்த உறவில்லை.

..... "துப துப".....

..... "முதேவி முதேவி".....

..... "சிவம் சிவம்" என்று சொல்லிக் கொண்டே வருகுது.

'இதின்றை' கலியாணம் நிலபாவாடை விரிச்சு வலு பெரிசாச் செய்ததாம். இப்புதேவி வாலாயமாம். தன்றை மனிசியிலதான் முதன்முதல்லை பழகினதாம். பத்து பிள்ளையரும் பிறந்தோட மனிசி செத்துப் போக்கது. பத்தில் மூத்ததும் கடைசியும் இரணை. தாயத்தின்னிப் பிள்ளையளா இருந்து, வயது வர ஒவ்வொன்டும் ஒவ்வொரு பக்கத்தால் போட்டுதுகள்.

இப்புதேவி 'இது' மட்டுந்தான். வீட்டுக்கு முன்னுக்கு உள்ள தென்னங்காணிக்கை ஒரு கொட்டில். அதுக்கை தனியத்தான் இருக்குது. சொந்தக்காரர் ஆரும் தலை நீட்டுறதில்லை. ஆனா, பக்கத்து ஊர்களிலியிருந்து 'செய்விக்க' 'இதிட்ட' ஆக்கள் வாறதுகள். 'அது' எங்கடை வீட்டையும் அடிக்கடி வரும். "ஓருவாய் வெத்திலை தா!" எண்டும் கேட்கும்.

வெத்திலை இல்லாட்டிலும், அதுக்காக வாங்கி வைக்கிறதை அப்பா வழமையாகக் கொண்டிருந்தார். அவருக்குப் பயம். சித்தப்பாவுக்கு 'அது' செய்த வேலை எங்களுக்கும் செய்திடால்.....? வெத்திலை இருப்பதைஞ்சு சதம் வித்த காலத்திலையும் அதுக்காக ஒரு கீறு எண்டாலும், வாழைத்தலுக்கை ஒழிச்சு வைக்கிறதை நான் கண்டிருக்கிறேன். இல்லாட்டில், 'ராசா ஒரு பத்துரூபா தா!' எண்டு விடியக் காலமையே வந்து நிக்கும்.

வீட்டுக்குப் பின்னால் நாவல் கேணிக் குளத்தில் மீன் பிடிக்கக் கரப்புக் குத்தும். ரண்டு மூண்டு மீன் ஆப்பிட்டாலே கொண்டு போய் பொரிசுக் மணக்கும். போன கிழமை வத்துத் தண்ணீக்கை செத்துக் கிடந்த விராலையும் தூக்கிக் கொண்டு போனதாக அப்பபா சொன்னவர். தூரத்தில் ஆற்றையோ வீட்டுக் கரையால் பாம்பு போன அடிக்கிடந்த

தாம். அதுகள் 'இதோட்' நல்ல மாதிரி. இதைக் கூப்பிட்டுக் காட்டு..... அந்த அடி மண்ணை அள்ளிக் கொண்டு வந்து ஏதோ செய்ததாம். அடுத்த நாள் பாம்பு அந்த இடத் திலேயே செத்துக் கிடந்ததாம். அதோட் இப்பு 'துப்..... துப்.....' வேலை கூடிப் போச்சு.

காலம் வெள்ளன கொக்கத்தடியோட் தாவித் தாவித் திரியும். நரம்புகூடக் கறுக் காத முட்டுக்காய்னைப் புடுக்கி உரிக்கும். பொச்சும் ஒழுங்கா வராது. இடுங்குப்படும். பத்துப் பதினென்றுக் புடுங்கினால் 'அதுக் குப் பரம திருப்தி. கொண்டு போய்க் கடையில் குடுத்திடும். இரவு நல்ல ஏத்தத்திலை வரும். இரவிரவா ஏசிக் கேட்கும். அல்லது பாட்டுப் பாடிக் கேட்கும்.

'இது' எங்கினையோ மருதங்குளத் தில் தான் பழகினதாம். ஆரோ சாமிதான் 'இதின்றை' குரு. அங்கையும் சாமியை ஒரு தரும் எதிர்க்கிறதில்லை. ஏதேனும் திருப் பிக் கடைச்சாலே வாய்க்கட்டுத்தான். இப்பு 'இதுக்கும்' மருதங்குளத்துக்கும் பன்னிரண்டில் வியாழன். மருதங்குளம் ஆருக்கோ ஏவிலிடி, இதுதான் மருந்து விழுத் தினதாம். அண்டையிலிருந்து ரண்டுக்கும் சரிவாறுதில்லை. மருதங்குளத்துக்கு ஏவத் தான் தெரியும். 'இதுக்கு' ஏவவும் தெரியும். அந்தளவுந்தான்-

வாத்தியாற்றை காணீக்கை ஆரோ. தேங்காய் புடுங்கினவங்களாம். 'இது' எங்கேயோ போகேக்கை கண்டிட்டுத் தட்டனை இறங்காதபடி கட்டிப் போட்டுப் போட்டுதாம். விழிய வந்துதான் அவிட்டு விட, அவன் "ஐயா" எண்டு காலிலை விழுந்தானாம். தெய்வமக்கான்றை பெடியன்

முருகன் கோயில் குளத்திலை குளிச்சி, சாரத்தைக் காய போட்டிட்டு, முருகனைக் கும்பிட்டிட்டு வந்து பார்க்கச் சாரத்தைக் காணேல்லையாம். பிறகு பார்த்தா 'இதுன்றை' அரையில் சுருண்டு கிடந்ததாம்.

'இது' திருந்தும் போடும். ஆனா, இதையாரும் கூப்பிடுறதில்லை. ஆருக்கும் ஏதேனும் வருத்தமெண்டால் உடனே போய்த் திருந்தும் போடும். விருப்பமில்லை ட்டிலும் எவரும் தடுக்கிறதில்லை. வருத்தம் கூறுதலுக்குப் போடுதோ? குறையுறுதுக்குப் போடுதோ? ஆருக்குத் தான் தெரியும்?

சித்தப்பா எந்தளவுக்கு நல்லா இருந்தவர். காலமை நாலுக்குத் தோட்டத்துப் போனா இரவு தான் வருவாராம். ஒரு பனை ஒலையைத் தனியக் கொண்டு வந்து, தனியக் கிளிச்சி..... புடிகட்டி..... வைச் சிட்டு..... பயத்தங்காய் புடிகட்டத் தொடங்கினாக் கோழி கூவுமாம். அவுவளை பிரயாசி. அண்டும் சித்தப்பா தோட்டத்துக்கை நின்டவராம். 'இது' பின் ஒழுங்கையால் வந்து, கேட்டுக் கேள்வி இல்லாம நிறையத் தேசிக்காய் ஆயுஞ்குப் போட்டுதாம். சித்தப்பா அறுப்புறமாப் பேசிப் போட்டாராம்.

- அந்தளவுந்தான்-

ஊரிலை 'இதைக்' கண்டிட்டு ஒரு நாயாளும் குரைக்கிறதில்லை. எங்கடை வீமன் கூட, கண்டால் காணும் ஒடிப் போய் வாங்குக்குக் கீழை படுத்திடும். இரவில இறுமாண்தேதான் நிக்கிறதாம். ஏனெண்டா, அந்தக் கோலத்தில் செய்தா நல்லாப் பலிக்குமாம். ஊருக்குள் ஆருஞ் செத்தால் உடனை காடாத்திப் போடோ ணும். இல்லாட்டி, முழுச் சாம்பலையும் அள்ளிக் கொண்டு போடுமாம். ஊரிலை

சிலர் செத்ததுக்கு 'இது' தான் காரணமாம். அதுக்குள்ள சித்தப்பாவும் உள்ளடக்கம்.

"சிவம்..... சிவம்....."

"சின்ராயா இல்லையே?.... சின்ராயா." அப்பப்பாவுக்குப் பக்கதில் வந்திட்டுது.

"இல்லை! ஏன்?"

"கிழவனே நிக்கிறாய்; மடிக்கை கிடந்தாப் பத்துருவா தாவன்."

"இல்லையே!"

"கிடக்கும்.... பாரன்."

"இல்லையென்டு சொல்லுறந்."

"வெத்திலைத் தட்டையாவது எடுத்து வாவன்."

"இஞ்சை உனக்கு ஒண்டுமில்லை. இனிமே இந்த முத்தம் மிதிக்கவும் வேண்டாம். நீ செய்யிறதைத் செய்ப்"

சித்தப்பான்றை ஆபுவேசத்திலை கத்திக் கலைச்சுப் போட்டார். இனிச் சில வேளை அப்பா அப்பப்பாவுக்குப் பேசுவார்.

'இதுக்கு'ப் பழங்கதையள் நல்லாத தெரியும். அதோட், ஊருக்க நடக்கிற ஒவ்வொரு விசயத்துக்கும் ஒவ்வொரு 'துப்..... துப்'..... தூப்..... காரணம் சொல்லும். சனங்களுக்கு இருக்கிற குறையளவு தான் சமாதியடிப் பத்தைக் கூடல் வட்டியள் சாமத்தில் ஏரியிறதாய்ச் சொல்லும். நரி ஊளையிட்டா லும், அதுக்கும் என்னென்னவோ விளக்கம் கொடுக்கும். மதவடி வாய்க்காலுக்கால சாமத்தில் தீப்பந்தம் போறதாயும் சொல்லும். தான் நினைச்சா ஒரு சண்டில் எல்லாத்தையும் நீப்பாட்டிப் போடுமாம். எவ்கடசனங்களை 'அது' தன்றை கட்டனையளுக்கை வைச்சிருந்திச்சு. 'இதின்றை'

சொல்லைக் கேட்டுக் காய்ச்சல் வருத்தம் எது வந்தாலும், மருந்துக்குப் போக முதல், மதவடிக் கல்லுக்கும், சமாதியடிக்கும் கற்புரத்துக்கு நேருவினம்.

அந்த வருசம் ஊருக்கை சரியான மழை. மழை வெள்ளத்தோட் வேற ஊருக்கை இருந்து நிறையப் பிசாககள் எடுப்படுவந்திச்சு. இரவில ஒழுங்கையளுக்கை இறங்கி நடமாடும். அப்கை கடையடி, பூக்கிணத்தும், மதவடி மூன்று இடத்தில்யும் தான் அதுகள் கனக்க இருக்குதுகள். இரவிரவாய் நாயள் சரியாய்க் குலைக்கும். மாடுகள் பெருங்கு கத்தும், ஒருத்தரும் வெளிய எட்டிப் பாக்கிறது இல்லை. பிசாககள் தங்கட மொழியில் பேசிக் கொள்ளும். எங்களுக்கு எதுவும் விளங்காது. விழய எழுமிபிப் பாத்தா அடியொண்டையும் காணேலாது. காத்தடிச்சு மண்ணில் மூடுண்டு போம். பேயஞ்சுக்குக் கால் இல்லை எண்டதை வன்மையாக நாங்கள் நம்புவோம்.

புக்கிணத்துமிப் பிசாககள் பட்டப் பக்கிலையும் பொம்பினையளைத் தனியப் போய் வர விடாதாம். பிடிச்சு இழுக்குமாம். அமுதாக்காவையும் பிசாககள் இழுத்ததாய்க் கதை கசிஞ்சது. வெளியில் ஒருத்தரும் கதைக்கேல்லை. கொஞ்ச நாளையால் அவைவை எங்கேயோ அனுப்பிப் போட்டி என்கேயோ அழுப்பிப் போட்டார். கொண்டு போனாக் கூடப் பிடிக்காதாம். கழற்றிக் கூடறுமாம். சிலவேளை அடியுமாம். மதவடிக் கீழை கொண்டு போய் நிர்வாணப்படுத்திக் கூடப் பாக்குங்களாம். சிலவேளைத் திசை மாத்திக் கூடிடிக் கொண்டு போனால், திரும்பி வாற்றே இல்லையாம்.

திசை மாறிக் கூடிடிக் கொண்டு போற ஆட்களைக் கண்டல் காட்டுக்குத்

கொண்டு போறதுகளாம். மதவடி வாய்க் காலுக்கை இருக்கி விட்டுதூகள் என்டா, கண்டல் காட்டுக் களிக்குப் போய்ச் சேர வாம். அங்கதான் சிலபேருக்கு நினைவு திரும்புமாம். நினைவு திரும்பினாலும், அந்தக் களி வெளிக்கால திரும்பி வரவே ஏலாதாம். களிச் சேத்துக்கை மாண்டு சாக வேண்டியது தான். முந்தி எப்பவோ, நாகர்கோயில் மீன்காரன்றை சையிக்கி ஞம் எவும்புக் கூடும் எடுத்தாகச் சொல் லிக் கொண்டவை.

திசைமாறிக் கூட்டிக் கொண்டு போன
ஆடகளுக்குப் பிறகால சங்கு சல்லாரி
ஊதிக் கொண்டு போனா, ஆளை மீட்கலா
மாம். எப்கட ஊருக்கை சங்கு சல்லாரி
ஊதத் தெரிஞ்சவை இருந்தும், பயத்தில்
ஒருதரும் வெளிக்கிடுறதில்லை. திசை
மாறிக் கூட்டிக் கொண்டு போனாப் போனது
தான். பிசாககள் பள்ளிக்கூடத்தால் போற
பிள்ளையளையும் விடுறதில்லை. ஒவ்வொரு
வொரு நாளைக்கும் ஒவ்வொரு பிள்ளை
யாய்ப் பிழிச்சு அளைஞ்சு போட்டுத்தான்
விடுறகத்தளாம்.

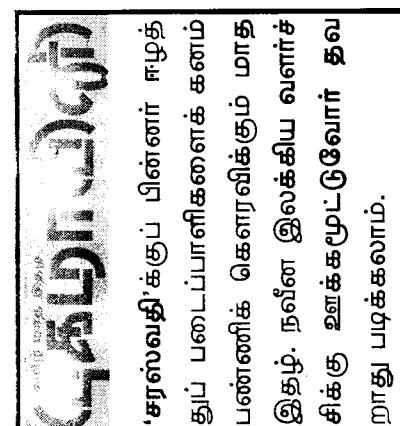
கடையடில் நிக்கிற பிசாக்களைக் கலைக்க ஆரோ முனைஞ்சிருக்கினம். புதிசா ஆரோ வெளிபில் இருந்து பேய் பிடி காரர் வந்தவங்களாம். அதால் புக்கிணைத் துடப் பிசாக்களுக்குச் சியான கோட்ட. வயல் வரம்பு வெட்டப் போன பொடியளை மதவுக்குக் கீழை பிடிச்சு இருந்திப் போட்டு, விடிய விடிய அதை விடாமல் பார்த்துக் கொண்டு இருந்ததுகளாம். உடம்பெல்லாம் கொள்ளி ஏறும்பு கடிச்ச, வீக்கத்தோட வியைக் கலைக்க விடுகூகள்.

வழிமையாக் சிற்திரைப் பறுவத்தில் வீரபத்திரன் கோயில் பொங்கல் வரும். இஞ்முறை தீக்குளிப்பும் நடக்குது. பழங்கள் வெட்டி, மடை பரவிக் கிடக்குது. கற்புரம் பெரிய கவுன்னலூயாம் எனியது. பழை மேளாம்

ஓங்கி ஒலிக்குது. தீமேடை கணன்று கொண்டு போன நிலையில் வருகிறது. ஓவ்வொரு பக்கச் சனமும் ஒவ்வொரு நேரத்தியோட் நிற்குதுகள்.

பூக்கினைத்தடிச் சனங்கள் அமுதாக் காவல பிடிச் பிசாககள் அகல வேணும் எண்டு, குடும்பம் குடும்பமாய்த் தீக்குள்ள இறங்கீனம். தீசை மாறித் திரும்பி வராத பொடியங்குக்காகக் காரைக்காட்டுச் சன மெல்லாம் அதுக்குப் பின்னால் நிக்கித்தகள். பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகள் கூடப் புத்தகங்களோட வருகுதுகள். கடையடிச் சனங்கள் பிசாக பிடிச்சுச் செத்தவர்களின் ஆத்மாந்தியே அதுகளின் நேர்த்தியாய் இருந்தது. எங்கட நாவற்கேளிப் பக்கத் தார், பிசாககளினர் தொல்லை இனிமேலா வது அகல வேணும் எண்டு, வரிசையிலு நிக்கினம். ஊர்ச்சனம் சின்னனில் இருந்து பெரிச் வரை கோயிலுக்கை நிக்குதுகள். சத்தியமாய் அந்தப் பக்கம் ‘துப்..... துப்...’ன்றை தலைக்கறுப்பை மட்டும் காலோல்லு

தீப் பயத்தில் எடுப்பட்டு வந்த பிசாக்கு
வோடு 'துப் துப்பும்' சேர்ந்து நாக்கைக்கு
தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு எங்கள் எல்
லாரையும் பிழிச்சு விழுங்கிறதுக்கு ஆத்திர
க்கில் அலைஞ்சு திரியகுகளாம்.



செக்கோஸ்லாவகியா சிறுகதை

ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ

-முலம்: பெஸ்னா மெஸிகாவா

துமிழில்: எம். எம். மன்னர்

தனுவங்கா இன்று பாடசாலைக்கு வரவில்லை. அவள் ககயீனமாக இருக்கின்றானோ? எவருக்கும் தெரியாது. ஷோர்கா அமர்ந்திருந்த ஆசனத்துக்கு அடுத்த இருக்கை காலியாக இருக்கிறது.

“தனுவந்தானின் பாட்டி ஆஸ்பத்திரியில். அவள் இறந்து விட்டாரோ, என்னவோ? யார் அறிவார்..... அவள் மிகவும் ஆபத்தான நிலையில் இருக்கிறாளாம்.” வேந்தார்க்கா உரக்கக் கூறினாள்.

“அவனுக்குச் சுகமில்லையா? எனக்குத் தெரியாதே - எவரும் என்னிடம் சொல்லவில்லையே! இப்பொழுது தனுஷ்காவைப் பார்த்துக் கொள்வது யார்?” ஆசிரியை ஆர்வத்துடன் வினாவினாள்.

“தனுஷ்காலின் அப்பா.

“அவளுக்கு அம்மா இல்லை. அப்பா அவனை விவாகரத்துச் செய்திருக்கிறார்.”

“எனக்குத் தெரியும். நான் அறிந்திருக்கிறேன்.” எனப் பதிலளித்த ஆசிரியை, பலத்தகற்பனையுடன் வகுப்பறையை ஒருகணம் நோட்டமிடுகிறாள். பின்னைகள் அவளை வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர்.

“ஹோர்கா, நீ தனுஷ்காவின் சூட்டாளிதானே? ஆடையை மாற்றிக் கொண்டு போய் என்ன நடந்தது என்று அறிந்து கொண்டு வாயேன்.”

வோர்கா இருமனதுடன் ஆடையை அணிந்து கொண்டாள். அவளுக்குள் ஏதோ ஒரு சந்தேகம்.

“நீயும் அவனுடன் போய்வா!” சிறிய, ஆனாலும், பருமனான உடலமைப்பைக் கொண்ட பெட்காவை வேண்டினாள் தூசிரியை.

வானத்தில் கருமேகக் கூட்டம் திரண்டிருந்தது. செங்கோடுகள் வரைவது போல, அடிக்கடி மின்னல் ரேகைகள் பளிச்சிட்டன. குளிருடன் கூடிய காற்று வீசியது. பெட்கா சுக்கமிட்டுச் சிரிக்காள்.

“பனித்துளிகள் மோதும் போது, உடம்புக்கு வலி தெரிகிறது, இல்லையா?”

“அது பனிக்காற்றல்ல. இன்று எனது அப்பாயன்னிலில் பொருத்தப்பட்டிருக்கும் உஷணமானியைப் பார்த்து விட்டு, உஷண நிலை 5 F° ஐந்து பரன்வைடு என்று சொன்னார்.”

ஷோர்கா அவ்வாறு பதிலளித்தான் எனினும், அவளது உள்ளத்தில் வேறு ஏதோ ஒன்று உறுத்தியது.

அவள் தனுஷ்காவைப் பற்றிச் சிந்தித்தாள். ‘தனுஷ்காவுக்கு என்ன நேர்ந்திருக்கும்?’ அவள் தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்டாள். அன்மைக் காலங்களில் அவளுடன் நட்புப் பாராட்டாமையையிட்டுத் தனக்குத் தானே நொந்து கொண்டாள்.

“இன்று மாலை பனிச்சறுக்கு விளையாட்டுப் பயிற்சிக்குப் போவதில்லையா? என்னையும் அனுப்புவதாக அம்மா சொன்னாள். அது மிகவும் அழகாக இருக்குமாமே? நானும் போய்ப் பழக வேண்டும்.”

சிறுமி பெட்கா சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தாள். ஷோர்கா அவளது கதைக்குச் செவி சாய்க்காததை அறியாமல் பெட்கா சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தாள்.

கேட்டுக்கு முன்னால் நின்று கொண்டு தயங்கினாள், பெட்கா. “அவளிடம் நாய் ஒன்று இருப்பதை நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.”

உண்மையில் அவர்கள் மற்றத்துக்கு வந்து நின்றதும், பெட்காவை முறைத் துப் பார்த்த வண்ணம் மோப்பிட்டபடியே வஜாஜ் வந்து நின்றது. ஷோர்கா அதனு

டன் செல்லமாகக் கொஞ்சத் தொடர்வியதும், அது வாலை அடிட்டத் தொடர்வியது.

“தனுஷ்கா எங்கே? தனுஷ்காவுக்கு என்ன நடந்தது?”

லஜாஜ் முன் கதவுக்கருகில் போய் விட்டுத் திரும்பி வந்தது. பெட்காவும், ஷோர்காவும் அந்தப் பக்கமாகக் கென்ற போது, அது பலமுறை கதவுருகே சென்றுவிட்டுத் திரும்பி வந்தது.

“கதவு மூடிக்கிடக்கிறதே?”

அவர்கள் அழைப்புமணியை அழுத்தி நார். மீண்டும் அழுத்தினார். எவரும் கதவைத் திறக்க வரவில்லை. அவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் அழைப்பு மணியை அழுத்தினர்.

நீண்ட நேரமாகப் பொத்தானை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தபடியால் விரல்கள் வலியெடுக்கவே, மற்ற விரிலை மாற்றி அழுத்தம் கொடுத்தனர். லஜாஜ் மூடிய கதவைப் பார்த்துப் பார்த்து அங்கும் இங்கும் துள்ளிக் குதித்தது.

ஷோர்காவும், பெட்காவும் மாறி மாறி அழைப்பு மணியை ஒலிக்கக் கூடியது கண்டு; பக்கத்து வீட்டு மொனீக்கா மாமி அவர்களின் பின்னால் வந்து சுத்தமிட்டாள்.

“உங்களுக்கு விளையாட வேறு ஒன்றும் கிடைக்கவில்லையா?”

சிறுமியர் இருவரும் அழைப்பு மணியில் விருந்து கைக்களை எடுத்தனர். “நாங்கள் தனுஷ்காவைப் பார்க்க வந்தோம். ஒருவரும் பதில் அளிக்கவில்லை.” என்று ஷோர்கா விபரித்தாள்.

“தனுஷ்கா.....? அவள் பாடசாலைக்குப் போயிருப்பாள்.”

“அவள் பாடசாலையில் இல்லை. பாடசாலைக்கு வரவில்லை.”

“பாடசாலைக்கு வரவில்லையா....?” மொனீக்கா மாமியின் சிறிய கண்கள், அகல விரிந்து கொண்டன.

“பொய் சொல்லாதீர்கள். தனுஷ்கா பாடசாலைக்குத் தான் போயிருப்பாள்.”

சிறுமியர் இருவரும் ‘இல்லை’ என்பதற்கு அடையாளமாகத் தமது தலையை அங்கும் இங்கும் அசைத்தனர்.

தனது தேய்ந்த பழைய செருஷைப் புணிந்த வண்ணைம் அவசர அவசரமாக ஓடிச் சென்றவள், திறப்பை எடுத்துக் கொண்டு வந்து கதவைத் திறந்தாள், மொனீக்கா மாமி.

லஜாஜ் முந்திக் கொண்டு வீட்டினுள் ஸ்ளோ நுழைந்தது. மொனீக்கா மாமியின் அழைப்பையும் பொருட்டடுத்தாமல், ஒவ்வொரு அழையையும் தாண்டிக் குசினிக்குள் நுழைந்த வண்ணைம் குரைக்கத் தொடங்கியது. எனினும், வீடு காலியாகத் தான் இருந்தது. ஷோர்காவும், பெட்காவும் வராந்தைக்கு வந்து, மொனீக்கா மாமி என்ன சொல்லப் போகிறார் என்பதை அறிய ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

“தனுஷ்கா பாடசாலைக்கு வரவில்லை என்றுதானே பின்னாள்கள் நீங்கள் சொல்லுகிறீர்கள்?”

“இல்லை, அவள் வரவில்லை.”

“அப்படியானால், அரை நேரத்தில் தனுஷ்கா ஆஸ்பத்திரியில் அவளது பாட்டியைப் பார்க்கப் போயிருப்பாள்.” மொனீக்கா மாமி அதிசயமாக ஷோர்காவைப் பார்த்தாள்.

“அவள் இந்த நேரத்தில் அங்கு என்ன செய்கிறாள்? குறித்த நேரத்துக்கல்லாமல் நோயாளியைப் பார்க்கவிட மாட்டார்களே! மற்றது அது அவள் பாட்டி.” அவள் சிறிது நேரம் சிந்தித்தாள்.

“ஒருவேளை தனுஷ்காவின் அப்பாவளைத் தொழிற்சாலைக்கு அழைத்துப் போயிருப்பாரோ? அவர் தனுஷ்காவைத் தொழிற்சாலைக்கு அழைத்துச் செல்வதாக உறுதியளித்திருந்தாராம்.”

“எனினும், எமக்குப் பாடம் நடக்கிறது. சிறுமியர் தமது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தாள்.

“நான் போய் தனுஷ்காவின் அப்பாவுக்கு டெலிபோன் பண்ணிக் கேட்கிறேன், நீங்கள் இருவரும் போய்க் குசினியில் அமர்ந்து கொண்டிருங்கள். இருவரது கால்களும் நோவெவுடுத்திருக்கும்.”

சிறுமியர் இருவரும் சமையலறையில் மேசைக்கு முன்னால் போய் அமர்ந்து கொண்டனர்.

பெட்கா குழப்பத்துடன் காணப்பட்டாள். அவளது கண்கள் எல்லாத் திசைகளையும் நோட்டாம் விட்டன. பயிற்சிப் புத்தகத்தின் பக்கம் ஒன்று அவளது கண்ணில் பட்டது.

அந்தப் பக்கத்தைக் கையில் எடுத்த அவள், அதில் எழுதப்பட்டிருந்த வாசகத்தை உரக்க வாசித்தாள்.

“எனக்குப் புதிய அம்மா ஒருங்கி வேண்டாம்.”

‘அது என்ன? ஒருவேளை இலக்கணப் பாடத்தில் ஒரு பகுதியாக இருக்குமோ?’ எனினும், அது போன்றது ஒரு

வாக்கியத்தைத் தனுஷ்கா நினைத்தது ஏன்?

மொனீக்கா மாமி திரும்பி வருவது கண்டு, அவள் அந்தப் பயிற்சிப் புத்தகத் தாஸை உடனே ஒழித்துக் கொண்டாள்.

‘எனக்கு ஒன்றும் விளங்குதல்லை. சிறிது நேரம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.’

“என்ன அந்தக் கொப்பித்தாள்?” மொனீக்கா மாமி விசனத்துடன் கேட்டாள்.

சமையல் அறையில் இருட்டாக இருந்ததால், அதனைக் கண்களுக்கு அருகே கொண்டு வந்து வாசித்தாள்.

“ஆ.....! எமது ஏழைச் சிறுமி” ஓரேய மியாகச் சொன்னவள், சிறுமியர் இருவரையும் வியப்புன் நோக்கினாள்.

“அவள் பாடசாலையில் பயிற்சி ஒன்றும் செய்திருக்கிறாள்.” தனது நாடியைத் தடவியவாறு, குழம்பிய மனத்துடன் யோசனையில் ஆழந்திருந்த மொனீக்கா மாமியை நோக்கியவாறு சொன்னாள், பெட்கா.

“நான் உடனே அவளது அப்பாவுக்கு டெலிபோன் பண்ணுகிறேன். அடக்டவே! இந்தச் சிறுமிக்கு என்ன கேடு வந்து விட்டது?”

மொனீக்கா மாமி சொல்வது எதுவும் பெட்காவுக்கோ, வேநார்காவுக்கோ புலப் படவில்லை. தனுஷ்கா அங்கு இல்லை எனினும், அவள் சுகபீனமாக இருக்கமாட்டாள். அப்படியானால், அவளுக்கு என்ன நேர்ந்தது?

‘அவர்கள் ஆசிரியைக்கு என்ன பதில் சொல்லப் போகிறார்கள்? ஒருவேளை

அவள் தனது அப்பாவுடன் தொழிற் சாலையில் இருக்க முடியும். பாவம் ஏழைச் சிறுமி. அவள் பாடசாலைக்குப் போக வில்லை. வகுப்புக்குப் போகாமல் வழி விட்டிருக்கிறாள். அப்படியானால், அவள் எப்படிச் சிறுமியாக இருக்க முடியும்?’

மொனீக்கா மாமி தொலைபேசி இலக்கத்தைச் சுழற்றுவதற்காக ரிஸீவரைக் கையில் எடுத்துவிட்டுச் சிறிது தாமதித்து மீண்டும் சுழற்றினாள்.

அவளது குழப்பம் கோபமாக மாறியது.

“நீங்கள் இருவரும் பாடசாலைக்குப் போக்கள். நான் என்ன ஏது என்று தேடிப் பார்த்து ஆசிரியையிடம் வந்து சொல் கிறேன்.”

அவர்கள் இருவரும் பாடசாலைக்குச் சென்ற போது, ‘ஸ்லோவக் மொழி’ப் பாடம் கற்பிக்கத் தயாராக இருந்தது.

ஒருவரை ஒருவர் முந்திக் கொண்டு, ஆசிரியையிடம் விடயத்தை விளக்கினார். புதுமையாகப் பெட்கா தனது தாய் மொழியான பிரெஞ்சு மொழியிலும் விடியத்தைச் சொன்னாள்.

எனினும், ஆசிரியைக்கு எதுவும் விளங்கவில்லை. திடீரென எழுந்து நின்ற சிறுமி ஒருந்தி தனது கரங்களை உயர்த்திச் சொன்னாள்.

“தனுஷ்கா காணாமல் போயிருக்கிறாள்.”

இறுதியாக ஆசிரியை விளக்கிக் கொண்டார்.

“தனுஷ்கா பாடசாலையைத் தாண்டிச் சென்றாளா?” பிடோ கேட்டாள்.

“தாண்டிச் சென்றாள்.”

“தனுஷ்கா பாடசாலையைத் தாண்டிச் செல்வதை யாராவது கண்டார்களா?”

“அமைதியாக இருங்கள், பிள்ளைகளே!” ஆசிரியை மேசையில் தட்டி ஆணையிட்டாள்.

வகுப்பறையில் அமைதியின்மையும், ஒரே இரைச்சலும், சூச்சலும் காணப் பட்டது. இரைச்சல் எவ்வாறு எனின், கதவில் தட்டிய சத்தம் சூடக் கேட்கவில்லை. மீண்டும் மீண்டும் உரக்கக் கதவில் தட்டவும் தான், அந்தச் சத்தம் கேட்டது.

ஆசிரியை கதவைத் திறந்தாள்.

கலவரம் நிரம்பிய முகத்துடன் மொனீக்கா மாமி நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“அவள் தொழிற்சாலைக்குப் போக வில்லை. இன்று காலை பாடசாலைக்குப் போக ஆயத்தமாக இருந்தாள்.”

வகுப்பறை முழுவதும் அமைதி இழந்து காணப்பட்டது. வேநார்காவின் கண்களில் பயம் நிரம்பி வழிந்தது. பதற்றத் தில் பெட்காவின் கண்களில் கண்ணீர் நிரம்பியிருந்தது. ஆ.....வென்று வாயைப் பிளந்த வண்ணம் அதிசயமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பிடோவின் வாய் புளியைத் தின்றது போலக் காணப்பட்டது.

“தனுஷ்கா எங்கு போயிருப்பாள்? யாராவது தெரிந்தவர் எவரையேனும் பார்க்கப் போயிருப்பாரோ?”

“யார்? அவர்கள் அக்கம் பக்கத்தில் உள்ள எவருடனும் நல்லுறவு பேணுவதில்லையே.”

சந்தா செலுத்தி விடப்பீர்களா?

புதிய ஆண்டு தொடர்கி விடடது. தயவு செய்து தமது சந்தாக்களைப் புதுப் பித்துக் கொள்ளவும்.

மனந் திறந்து மல்லிகையுடன் ஒத்து மூழுங்கள். ஏனெனில் மல்லிகை உங்கள் ஒவ்வொருவரினதும் இலக்கியக்குரலாகும்.

அசட்டை செய்வோருக்கு முன்னரி வித்தவின்றி இதழ் நிறுத்தப்படும்.

மொனீக்கா மாமி தனது தொளியைத் தாழ்த்தி ஆசிரியையின் காதுகளில் ஏதோ குசுகுசுத்தாள். அதைக் கேட்ட ஆசிரியையின் முகத்தில் ஒளி துளிர்த்துவிட்டது.

மொனீக்கா மாமி சென்ற பிறகு, வகுப்பறையில் அமைதி நீடித்தது. ஒவ்வொருவரும் தனுஷ்காவைப் பற்றியே சிந்தித்தபடி மனக் கவலையுடன் காணப்பட்டனர்.

தனுஷ்காவுக்கு இனிமேல் யாரும் எதுவும் சொல்வதில்லை என ஒவ்வொரு சிறுமியும் பிரக்ஞை எடுத்துக் கொண்டனர். அவள் சுடிய விரைவில் திரும்பி வரவேண்டும் எனப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டார்கள். அவள் காணாமல் போனது ஆண்பிள்ளைகளுக்கு அதிசயமாகவும், கேள்விக்குறியாகவும் இருந்தது.

பிள்ளைகள் அன்று அமைதியற்றுக் கவலையுடன் காணப்பட்டது போல, வேறு ஒரு நாளும் அப்படி இருக்கவில்லை. பிடோ வும் சூட, தனது சிவப்பு நிறக் குறிப்புப் புத்தகத்தில் ஒரு சொல்லையேனும் எழுத வில்லை.

சுர்யலை

துசிரியர். வ.விஜயபாஸ்கரன்



திரு. வ.விஜயபாஸ்கரன்

-டொமினிக் ஜீவா

நான் நண்பர் விஜயபாஸ்கரனைத் தொடர்பு கொண்டது 'சர்ஸ்வதி' சஞ்சிகையின் மூலம் தான்.

அந்தக் காலத்தில் எனது இரு இளம் நண்பர்கள் பல்கலைக்கழக மாணவர்களாக இந்தியாவில் கல்வி கற்றுக் கொண்டிருந்தனர். ஒருவர் பெயர் தேவதாஸன், மற்றவர் திருச்செல்வம். தேவதாஸன் சென்னையிலும், திருச்செல்வம் கல்கத்தாவிலும் உயர்கல்வி பயின்று கொண்டிருந்தனர்.

இந்த இரு நண்பர்களும் இந்தியாவில் நீண்டகால மாக வசித்து வந்ததால், எனக்குத் தமிழ்நாட்டுத் தொடர்புகள் நெருக்கமாக இருந்தன.

இந்த இரு மாணவ நண்பர்களுக்கும் விஜயபாஸ்கரனைத் தெரிந்திருந்தது. இவர்கள் இருவரும் அமிக்கடி யாழ்ப்பாணம் வந்து போவதால், தமிழக இலக்கிய நண்பர்களுக்கும் எனக்கும் நிறையத் தொடர்புகள் ஏற்பட வாய்ப்பாக அமைந்தன.

சர்ஸ்வதியில் நான் தொடராகச் சிறுகலைகளை எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். எப்படியும் மாதம் ஒரு தட்டவையால்து விஜயபாஸ்கரன் எனக்குக் கடிதம் எழுதுவார். நானும் தொடர்ந்து அவருக்குக் கடிதம் எழுதி வருவேன். இப்படியான கடிதத் தொடர்புகளில் ஒரு கடிதத்தில் நண்பர் ஜெயகாந்தன் என்னை விசாரித்ததாகக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

அந்தக் கால கட்டத்தில் நண்பர் ஜெயகாந்தனும், சுந்தர ராமசாமியும் சர்ஸ்வதியில் தொடர்ந்து சிறுகலைகள் எழுதி வந்தனர்.

ஜெயகாந்தன் என்னை விசாரித்தார் என்பதை விஜயபாஸ்கரனது கழுத வரிகளின் மூலம் தெரிந்து கொண்ட பின்னர், நானும் நேரடியாகவே அவருடன் தொடர்ந்து தொடர்பு கொள்ள முற்பட்டேன்.

இதற்கு எனக்கு வசதியாக அமைந்தவர்கள் நான் மேலே குறிப்பிட்ட எனது மாணவ நண்பர்கள் தான்.

அவர்கள் சென்னை செல்லும் சமயக்களில் எல்லாம் எனது கடிதங்களைச் சுமந்து சென்று நேரடியாக ஜெயகாந்தனிடம் சேர்ப்பிட்டது வந்தனர்.

சர்ஸ்வதி முதலாவது துண்டு மலரை வெளியிட்ட சமயம். அச் சுந்திகையை இலங்கையில் இலக்கிய அறிவிலீகிள்கள் மத்தியில் சேர்ப்பிக்க வேண்டும் என விஜயபாஸ்கரன் ரொம்பவும் விரும்பினார். அந்த துண்டு மலரின் விலை ரூபா, ஒன்று. யாழ்ப்பாணம் காங்கேசன்துறை வீதியில் 'தமிழ்ப் பண்ணை' என்றொரு புத்தகக் கடையைப் பல காலமாக நடத்தி வந்தவர் ராமசாமி. திராவிடக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர், இவர்.

இவரிடம் நேரடியாகப் பேசி, மலரில் நாறு பிரதிகளைப் பெற்று, இங்கு அதை விநியோகிக்க ஆவன செய்து வந்தேன்.

சர்ஸ்வதியின் பிரபலம் மெல்ல மெல்ல இங்கு பரவலாகப் பேசப்பட்டு வந்தது.

'தமிழ் தட்டச்சின் தந்தை' என்றொரு கட்டுரையை நான் சர்ஸ்வதிக்கு நேரடியாகவே அனுப்பியிருந்தேன். அக் கட்டுரை மத்திய கல்லூரி நூல்கர் கா. மாணிக்க வாசகர் அவர்கள் எழுதியது. யாழ்ப்பாணம் சன்மிக்குளியில் வாழ்ந்த ஆர். முத்தையா என்பவரே தமிழில் தட்டச்சை முதலில் உருவாக்கியவர். அவரது அட்டைப் படத் துடன் மே-1959ல் இக்கட்டுரை விரிவாகச் சர்ஸ்வதியில் வெளிவந்தது. அறிவுசார் கட்டுரை அது.

இந்தக் கால கட்டத்தில் சர்ஸ்வதி அஸிரியர் இலக்கைக்கு வருகை தரப் பெறி தும் விரும்பினார்.

அப்பொழுது பலாவி- திருச்சி

விமானம் மூலம் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்து போகக் கூடிய சுழுகமான கால கட்டம்.

அவர் திருச்சியிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வர விரும்பினார். அதற்கான ஏற்பாடுகளையும் செய்திருந்தார்.

முதலில் அறிவித்த தினத்தன்று நானும் எழுத்தாள் இ. மகாதேவா அவர்களும் பலாவி விமான நிலையம் சென்று, ஏமாற்றத்துடன் திரும்பி வந்தோம்.

இரண்டாவது தட்டவை ஏமாற்றம் இல்லாமலேயே இங்கு வந்து சேர்ந்தார். நண்பர் மகாதேவா அப்பொழுது யாழ். இந்துக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகக் கடமை 'யாற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

அவர் தனது காரிலேயே விஜயபாஸ்கரனை யாழ்ப்பாண நகரத்திற்கு அழைத்து வர உதவி புரிந்தார்.

சர்ஸ்வதி ஆசிரியரை வரவேங்க யாழ்ப்பாணத்தில் மிகப் பெரிய அளவில் ஓர் இலக்கியக் கூட்டத்தை ஒழுங்கு செய்தேன். யாழ்ப்பாண மத்திய கல்லூரி மண்டபத்தில் அந்த வரவேற்பு மிஹா வெகு கோவா கலமாக நடந்தேறி முடிந்தது.

ஒரு வார காலம் அவர் யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கியிருந்தார். பல இலக்கிய நண்பர்களை, கல்விமான்களைச் சந்தித்து அடிக்கடி உரையாடி வந்தார்.

அந்த மாதம் நடுப்பகுதியில் எழுத்தாள் நண்பர் கடைசலிக்கனின் திருமணம் கொழும்பில் நடைபெற இருந்தது. நான் தான் பகல் யாழ்தேவியில் விஜயபாஸ்கரனைக் கொழும்பிற்குக் கூட்டி வருவதாகவும் முன்னரே ஏற்பாடாகி இருந்தது.

இந்தக் கால கட்டத்தில் நண்பன்

கணேசலிங்கனாலும் முன் ஏற்பாட்டின் படி, எனது சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கான கையெழுத்துப் பிரதிகளை விழுய்யாஸ்கரனிடம் ஒப்படைந்திருந்தேன். சர்ஸ்வதியின் முதல் பதிப்பக வெளியிடாக எனது முதல் சிறுகதைத் தொகுதியாகக் ‘தண்ணீரும் கண்ணீரும்’ தொகுதியையே சென்னையில் வெளியிடுவதாக முன் கூட்டியே திட்டமிட்டிருந்தோம். அதன் முதல்கட்ட வேலையாக நான் கையெழுத்துப் பிரதிகளையாழ்ப்பாணத்தில் வைத்து அவரிடம் கையளித்தேன்.

நாமிருவரும் கொழும்பு சென்ற ஒரு வாரத்திற்கிடையே நண்பர் கணேசலிங்கனின் திருமணம் இனிதே நிறைவெய்தியது. பிரபல எழுத்தாளரும் கணேசலிங்கனின் நீண்ட கால நண்பரும் நாவலாசிரியருமான திரு. மு. வரதராஜன் அந்தத் திருமணத்திற்குத் தலைமை தாங்குவதாக முன்னரே ஏற்பாடாகி இருந்தது. திரு. மு. வ. வராததால் சர்ஸ்வதி ஆசிரியரே அந்தத் திருமணத்திற்குத் தலைமை தாங்கி, சிறப்புற நடத்தி வைத்தார்.

விழுய்யாஸ்கரன் கொழும்பில் தங்கியிருந்த காலத்தில்தான் பக்ரதன் என்றொரு சென்னை எழுத்தாளரும் இங்கு வந்திருந்தார். அவர் ‘கங்கை’ என்ற சஞ்சிகையின் ஆசிரியருமாகும்.

அவர் ஓர் இலக்கிய விழாவில் கருத்துச் சொல்லும் வேளையில், “இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் தமிழகப் படைப்பாளிகளை விடப் பத்து ஆண்டுகள் பின் தங்கிப் போடுவார்களார்!” என்றொரு கருத்தையும் பகிரங்கமாக வெளியிட்டார்.

பக்ரதனின் இந்தக் கருத்து இங்கு இலக்கியப் புயலையே கிளப்பி விட்டது.

பல இலக்கிய மேடைகளில் பக்ரதனின் இந்தக் கருத்து கடும் விமரிசனத்திற்கும் உட்படுத்தப்பட்டது.

இக்கருத்தின் சாரம் தமிழகத்திலும் எதிரொலித்தது.

சர்ஸ்வதி ஆசிரியர் நமது நாட்டில் சுமார் ஐம்பது நாட்கள் தங்கியிருந்து, பல இலக்கியக் கூட்டங்களில் பங்கு பற்றிச் சிறப்பித்தது இங்கு குறிப்பிடத்தக்க ஒரு தகவலாகும். சில மாதங்களுக்குப் பின்னர், எனது சிறுகதைத் தொகுப்பு ‘தண்ணீரும் கண்ணீரும்’ சர்ஸ்வதி பதிப்பக முதல் வெளியிடாகச் சென்னையில் வெளிவந்தது.

1960ம் ஆண்டிற்கான படைப்பிலக்கியத்திற்கு முதன் முதலில் சாவுதித்தியமண்டலப் பரிசிற்கு இச் சிறுகதைத் தொகுதி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது.

இந்த மகிழ்ச்சியான செய்தியை முதலில் தகவல் மூலம் நண்பர் விழுய்யாஸ்கரனுக்கே தெரியப்படுத்தினேன்.

1961ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் மன்னார்- ராமேஸ்வரம் கப்பல் மூலம் முதல்முதலாக நான் தமிழ்நாடு சென்றேன். தங்கியிருந்த நாட்களில் சென்னையில் நான் விழுய்யாஸ்கரனின் விருந்தினாகவே தங்கியிருந்தேன். சென்னை சென்ற இரண்டாம் நாள் நண்பர் ஜெயகாந்தனைச் சந்திக்கப் பெறிதும் விரும்பினேன்.

அப்பொழுது அவர் எழும்புரில் வசித்து வந்தார்.

என்னை அழைத்துச் சென்ற நண்பர் விழுய்யாஸ்கரன், நண்பர் ஜெயகாந்தனை அவரது இல்லத்திலேயே முதன் முதலில் சந்திக்க வைத்தார்.

பல நாட்கள் பழகிய நண்பர்களைப் போல, நாங்கள் இருவரும் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டோம். இந்த அறிமுக நடவிற்குப் பின்னால் நான் பல தடவைகள் தமிழ் நாடு சென்று வந்த போதிலும் கூட, நண்பர் ஜெயகாந்தனைச் சந்திப்பதில் நான் வெசு அக்கறை காட்டி வந்தேன். ‘வாழ்வின் தரிசனங்கள்’ என்ற எனது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதிக்கு முன்னுரை வழங்கியவர், ஜெயகாந்தன் அவர்களே.

நான் தமிழ்நாட்டுக்கு முதன் முதலில் வந்ததைப் பாராட்டும் முகமாகக் கலை இலக்கியப் பெருமன்றத்தின் சார்பாக அதன் தலைவர் என்ற முறையில் தோழர் ஜெவானந்தம் ஒரு வரவேற்புக் கூட்டத்தை ஒழுங்கு செய்திருந்தார்.

அந்த வரவேற்புக் கூட்டத்தில் நான் தெளிவாக என்னுடைய கருத்துக்களையும் முன்வைத்தேன். “மக்கள் மத்தியில் இலக்கியச் செல்வாக்குடன் மெல்ல மெல்லத் துளிர்த்து வரும் சர்ஸ்வதி சஞ்சிகைக்கு மாற்றாகத் தாமரை என்றொரு மாத இலக்கிய ஏட்டை உருவாக்கி உலவிட்டு வருவது அத்தனை ஆரோக்கியமான செயல்லல்! என்பது எனது ஆழமான கருத்தாகும்!” என்று நான் பகிரங்கமாகச் சொன்னேன்.

கடைசியாகச் சென்னைக்குச் சென்றிருந்த சமயம் ஜெயகாந்தனை ஒரே புதல்வன் ஜெயசிம்மனுது திருமண வரவேற்பு விழாவிலும் கலந்து கொண்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

என்னைத் தனது சர்ஸ்வதி சஞ்சிகையின் மூலம் தமிழகத்திற்கு நன்கு அறிமுகப்படுத்தியவரான நண்பர் விழுய்யாஸ்கரனை நான் நீண்ட காலமாகச் சந்திக்க முடிய

வில்லை. அவர் சென்னையிலிருந்து நீண்ட தூரங்களுக்கப்பால் கோயம்புத்தூரில் வசிப்பதால் எங்களை தொடர்புகளுக்கு அத் தொலைதொரம் உகந்ததாக இருக்க வில்லை.

கடைசியாகத் தானே தொகுத்த, கலைஞர் பதிப்பக வெளியீடான சர்ஸ்வதி களஞ்சியம் என்றொரு கொழுத்த நூலை 25.10.2005 திகதி தானே கையெழுத்திட்டு, கோயம்புத்தூரில் இருந்து எனது கொழும்பு முகவரிக்கு அனுப்பியிருந்தார். நீண்ட கடிதமொன்றும் வரைந்திருந்தார்.

சர்ஸ்வதி காலத்து நடவுடு தொடர்பு இன்றுவரை நீடித்துக் கொண்டே வருகின்றது.

கடைசியாகக் கொழும்பில் மல்லி கைக் காரியாலயத்தின் மேல் மாடியில் மிக மிக ஆறுதலாக இருந்து கொண்டு, கடந்த அரை நூற்றாண்டு காலங்களுக்கு மேற்பட்ட எனது இலக்கியப் போராட்ட வாழ்க்கைக் காலத்தை நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

இந்தக் கால கட்டங்களில் சர்ஸ்வதி கால கட்டம், எனது எழுத்து வாழ்க்கையிலும், இலக்கியப் போராட்ட வாழ்விலும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக் கூடிய கால கட்டங்களாகும். என்னைப் பரவலாக வெளிப்படுத்த உதவிய காலகட்டங்களாகும். தமிழகத்து எழுத்தாளர்களில் பலரை நடவுடுக்குரியவர்களை நெருங்கிவராக செய்த பெரும் பங்கு சர்ஸ்வதிக்கே உரியதாகும். பிரதானமாக நண்பர் ஜெயகாந்தனை நெஞ்சுக்கு நெருங்கமானவராக உருவாக்கித் தந்ததே, விழுய்யாஸ்கரனது உழைப்பி னால் மலர்ந்த சர்ஸ்வதி சஞ்சிகையின் தொடர்புதான் என்பதை நெஞ்சார ஒப்புக் கொள்ளுகின்றேன், இன்று.

தமிழக எழுத்தாரார் கோரியுடன் ஓர் இலக்கியப் பார்த்திப்பு



- ஏ. எஸ். எம். நவாஜ்

தமிழக எழுத்தாளரான ஏ. ஏ. எச். கே. கோரி அண்மையில் இலங்கைப் பயணத்தை மேற்கொண்ட சமயம் 'மல்லிகை' ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவாவின் அலுவலக வாசலையும் தட்டத் தவறவில்லை. இவ்வாறான இனிய சந்திப்புகளை இலக்கியக் கூட்டுப்பார்த்து அவர்கள் சந்திப்பாக மாற்றுவதில் 'மல்லிகை' ஆசிரியர் தீவிரம் காட்டுபவர் என்பதில் கருத்து மாற்றம் இருக்கமுடியாது. மல்லிகைப் பந்தல் ஜாடாக ஓர் இனிய சந்திப்பு நிகழ்வை 'கலாகரபி' முன்றவில் ஒன்று கூட்டக் கலை இலக்கியவாதிகள் அதில் கூடினார். கடந்த 25.04.2009 கொழும்பு மாகாண சபைத் தேர்தல் தினத்தின்று மாலையில் இவ்வைபவம் இடம்பெற்று.

டொமினிக் ஜீவா விழாவிற்குத் திலைமை தாங்கினார்.

ஒருதைத் தாய்மொழியாகவும், தனது படைப்பு முயற்சிகளைத் தமிழ் மொழியாகவும் கொண்ட எழுத்தாளர் ஏ. ஏ. எச். கே. கோரியை டொமினிக் ஜீவா வரவேற்றிப் பேசிய போது, "தமிழ்நாட்டுக் காரராக இவர் இருப்பினும், இலங்கையின் தலைநகரமான கொழும்பில் கிருமணம் செய்து கொண்டவர். இலங்கைப் பயணத்தில் ஆர்வம் காட்டும் இவர், இலக்கியத்துறை மீதான ஆர்வ மும்



கொண்டவர். 'குழுதம்' என்ற பெரும் இதழிலும், சிற்றிலக்கிய ஏடுகளிலும் தனது சிறுக்கைகளை அவர் எழுதி வருகிறார். இது ஒரு இலக்கியப் பிரமாந்றமே தவிர, வேறொன்றில்லை. நமது எழுத்தாளர்கள் பற்றிய துக்கரை தமிழக எழுத்தாளர்களுக்கோ, தமிழக இதழ்களுக்கோ இருக்கிறதா என்றால் துளியும் இல்லை. நடிகைகளின் தொப்புளுக்கே முதலிடம் கொடுக்கிறது அங்குள்ள சஞ்சிகைகள். 'யுகமாயினி' என்ற தரமான தமிழ் ஏடுமீல் தனது சிறுக்கைகளை எழுதும் எழுத்தாளர் கோரியைப் பாராட்டி வரவேற்கி ரோம். தமிழை ஒருவன் எழுதி வளர்க்கி நான் என்றால், நாம் வரவேற்கவே வேண்டும். தமிழர்கள் இடம்பெயர்ந்து உலகெல் ஸம் வியாபித்து 32க்கு மேற்பட்ட இலக்கிய இதழ்களை நடத்தி வருகின்றனர். 25 லட்சங்கள் வாங்கிய ஒரு நடிகன் 2 கோடி கேட்டு வாங்குகின்றாரென்றால், அது நமது புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களுடைய பணமல்லவா?" என்று பேசியதையுடேது, கலாவிமர்சகர் கே. எஸ். சிவகுமாரன் - "தமிழக ஏடுகளில் நமது படைப்பாளிகளுடைய எழுத்துக்கள் வருவதில்லையே என்று டொமினிக் ஜீவா குறைபட்டார். 'குழுதம்' வெளியிடும் 'தொந்தி'யில் நமது எழுத்தாளர்கள் பற்றியும் வந்திருக்கிறது. ஐநரஞ்சக் கிதழ்களில் எழுதுவது ஒன்றும் தவறல்ல. ஐநரஞ்சகமாக எழுதுகின்ற வர்கள் தாழ்ந்த படைப்பாளிகளுமல்ல. இலக்கியப் படைப்புக்களைப் படிப்பவர்கள் குறிப்பிட்ட சிலரே உள்ளனர். சினிமா என்று சொல்லும் போது, அது பிரதானம் பெறுகிறது. உலகச் சினிமாக்களைச் சுற்றி வந்தால் இது புரியும். அதை ரசிப்பவர்கள்

தான் அதிகம் பேர் உள்ளனர். அது தவறும் அல்ல." என்று பேசி முடித்தார்.

பதுளை சேனாதிராஜாவும் தனது கருத்தை முன் வைத்து, மூத்து இலக்கியம் புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றியும் இங்கு உரைத்து 'யுகமாயினி' என்ற தமிழகத்து இலக்கியை இதழில் நம்மவர் படைப்புக்களை ஏற்க வேண்டும் என்றார். எனிலும், 'யுகமாயினி' இதழை ஏற்கனவே 'மல்லிகை' அலுவலகத்தில் வைத்துப் பூரட்டிப் பார்த்த போது, நமது எழுத்தாளரான செங்கை ஆசிரியான் அவர்களது தொடர்பு கட்டுரை ஒன்று பிரசரிக்கப்பட்டு வருவது தெரிய வந்தது. எல்லாவற்றுக்கும் நமது எழுத்தாளர்களும் முயற்சிக்க வேண்டும்.

தமிழகத்தில் 'கணையாழி' இன்னும் வந்து கொண்டிருப்பதாக எழுத்தாளர் கோரி மூலம் அறியக் கிடைத்தது. "கோரி பிறந்த இடம் தமிழகமாக இருப்பினும், அவரது மனைவியிலியால் புகுந்த வீடு இலங்கை தூணே." என்று நகைச்சவையாகக் கூறிய வர் மேமன்களி. இவ் ஒன்று கூட்டில் கே. எஸ். சிவகுமாரன் பல கேள்விகளைக் கோரி பிடம் தொடுத்ததும் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று.

கோரியின் பதில்களில் பல தகவல் களை அறிய முடிந்தது. அவர் பேசியதா வது - "1978இல் இலங்கைப் பயணத்தின் போதே, மல்லிகை ஜீவா, சாந்தன், மேமன்களி போன்றவர்களைச் சந்திக்க முடிந்தது. சாந்தன் யாழிப்பாணத்தவர். 1978 இல் அவர் ஏற்பாடு செய்த ஒரு இலக்கியக் கூட்டத்திலேயே நான் முதன் முதலாக கலந்து கொண்டேன். இலங்கை எழுத்தாளர்கள் பற்றித் தமிழக எழுத்தாளர்களுக்கு அக்கறையில்லை என்று

பொம்பினிக் ஜீவா ஆதங்கப்பட்டார். ஆனால், நாங்கள் அவ்வாறு எண்ண வில்லை. 'யுகமாயினி'யில் இலங்கையின் செங்கை ஆழியான் கூட எழுதுகிறார். இலங்கை எழுத்தாளர்களின் படைப்புத் தரத்தைக் குறைவாக மதிப்பிட முடியாது. 'குழுதம்' சஞ்சிகையே எனது சிறு கதையை முதன் முதலில் பிரசரித்தது. எஸ். ஏ. பி. அண்ணாமலை 'குழுத்' த்தை நடத்திக் கொண்டிருந்த காலம். அப் போதையை 'குழுதம்' வேறு. இப்போதையை 'குழுதம்' வேறு. தமிழ் சினிமாவின் ஆனைக்குள் நூங்கிளிட்ட ஒரு இதழாக அது மாறிவிட்டது." என்றவர்- 'கணையாழி', 'ஆண்து விகடன்', 'வசந்த வாசல்', 'யுகமாயினி' என்பவற்றில் தான் எழுதிவருவதாகவும் குறிப்பிட்டார். பியாபார எழுத்து, சிற்றிலக்கிய எழுத்து என்பவற்றில் வேறு பாடுகளையும் எழுத்தாளர் கோரி தொடத்தவறவில்லை. துழுகத்து 'நியு புக் வேண்ட'

இல் மல்லிகை இதழ் தனக்குக் கிடைப்பதாகவும், அதிலிருந்து தான் ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் விடயங்களை அறிந்து கொள்வதாகவும் இந்நிகழ்வில் கூறினார்.

இரு தேசங்களிடையே உள்ள தமிழ் எழுத்தாளர்களின் தொடர்பாடல் அவசியமாகிறது. அதற்கு 'யுகமாயினி' பாலமாகத் திகழ வேண்டும் என ஏனையை எழுத்தாளர்கள் வேண்டுகோள் விடுத்தனர்.

இந்த இனிய நிகழ்வில் இலக்கிய வாதிகள், இலக்கியச் சுலவர்களுடன் 'சிலோன் யுணிடட்ட ஆர்ட் ஸ்டேஜ்' நாடகக் கலைஞர்களான கே. செல்வராஜன், எஸ். கந்தையா போன்றோரும் கலந்து கொண்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

திருமூறைக் கலாமன்றத்தின் 'கலா சுரபி' இது போன்ற நிகழ்வுகளுக்கு இடம் தந்தமைக்கு மல்லிகை ஆசிரியர் நன்றி கூறினார்.

A. R. R. HAIR DRESSERS

89, Church Road,
Mattakuliya,
Colombo - 15.
Tel: 0112527219

முந்திரவும் குளிஞ்டப் பெற்று சலுான்



மேமன்கவி

memonkavi@yahoo.com

I. சின்னக் கடை அழுதனின் பக்கநங்கள்

<http://www.amuthan.wordpress.com/>

இன்றைய தலைமுறையைச் சாந்தவாக்குவதற்கு தங்கள் கருத்தை பீர் அரிச வேண்டும் எனும் ஆவஸ்திகாலக்கே இருக்கிறது. நல்ல விடயம்தான். அதுவும் மழுத்தில் சொல்லவேண்டும் எனும் போக்கும் இன்று பரவலாக இருக்கிறது. அதற்கான வசதிகளை இன்றைய தரிசியல் தொழில் நுட்ப வளர்ச்சி ஏராப்பவும் அவர்களுக்கு துணை புரிகிறது. அத்தகைய ஒரு தொழில் நுட்பவழிகள்தான் கண்ணியும் இனணையும் திகழ்கின்றன. இன்று பல்லயிருக் கணக்கை தமிழ் வேசக் குழுவைச் சாந்த இலங்கூர்கள் தங்கள் கருத்துக்களை பறிவு செய்ய இலங்கைத்தை ஆக்கப்புரவமான சூடகமாக யன்புத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்று அதைகிருது வரும் வகையில்லை ஆகவிக்க இயக் கிளைவில் தொழில் நிலைப்புகளிலிருந்து விடுகிறார்கள். விகைத்துறையில் ஆகவிக்க இயக் கிளைவில் ஒரு கவிதைத் தொழிபு வெளியிடும் ஆர்வத்தில் உறைக்கிறார். அவரு 'அழுதனின் பக்கங்கள்' எனும் அவரது பதிலெடு பதித்திருக்கும் ஒரு கவிதை உங்கள் பார்வைக்கு.....

ஒந் திருப் போதும் பூ, தான் மாதிரி போது, கற்காமல் அழுயவித்த தீவந்தவழும், ஸிர் ரோஸ்ரது ஒந்திருப் போது ஏழெட்டு நல்லபத்தையும் கூறுவதற்காக கீழை அமைக்குள்ளேன். ஒவ்வொரு மாதிரியில் வார்க்கவகிழும் வை திருக்கவேண்டும். பான்னே வார்க்கவையானால்..?

அங்கு வயகல் அமச்சிக் கரையில
அம்சவள்ளி கூட அரை நிஜாரோடு
ஆத்தங்கரையில் ஒரு கூத்து.

பத்து வயகல் பாறையில
பள்ளந்தோண்டி, பக்கத்துவீட்டுப்
பத்மாவோட ஓர் ஆட்டம்
ஆமாம், பாண்டி ஆட்டம்

மணலைக் கயிறாக்கி,
வானத்தை வில்லாக்கும் பருவமது
பருவக்கிளாச்சியினால் - அவளின்
எழுச்சியினால், முனைந்தில் முகத்தில்
ஒட்டிக்கொண்டவை.... பருக்கள்

ஒடும் பாம்பைக் குறுக்கில்
மிதிக்கும்பயறியா வயது. இருபது
தியதாய் முளைத்தவள் முத்தம்மாள்

முனைந்தே கொண்ட முத்தம்மாள் - என்னை
முத்தத்தால் நனைத்தாள்
இல்லாத என் முளையைக் குலைத்தாள்

விவேகமற்ற வீரத்தில்
வாழ்க்கை கொடுத்தேன் - அன்றே
வாழ்வைத் தொலைத்தேன்
சுருடல் ஒருயிர் ஆனது - புதியதாய்ச்
சில உயிர் கருவானது

ஜந்தாறு வருடத்தில்
அவனைக் கண்டாள்
ஆசை கொண்டாள்,
அறிவை இழுந்தாள்
அவளின் மோகத்தீயினில்
நான் விட்டலாகினேன்

இல்லாத எதையோ தேடி
இருக்குமெனை அன்றே மறந்தாள்

ஆண்டுகள் பல ஆயின
அறுபதும் தேடி வந்தது
இளமையில் கல்வி இல்லாமையால்
முதுமையில் வறுமை என்றுணர்ந்த
கல்லுடைத்துப் படிக்க வைத்தேன்
என் செல்வங்களை
கண்ணிமைக்குள் பொத்தி வழர்த்தேன்
முத்துக்களை
அவர்களும் ஆளாயினர் - அறிவற்ற
என்னை ஆளவுமாயினர்

என் குடிசை மாளிகையானது
மாளிகையருகிலொரு குடிசை உருவானது
என் செல்வங்கள் எனக்களித்த மாளிகை,
அவர்கள் வீட்டு ஏருமைகள் மடம்,
வெருமில்லை என்னருகில்
ஒருக்களித்துப் படுத்துக்கொள்கிறேன்
கண்ணில் நீர் பெருக,
உதிரும் பூ அழுகிறது.
மலரும் பூக்கள் மீண்டும்.. அமச்சிக்கரையில்
ஆடுவதைக் கண்டு...

2. 'ஓடரு'

www.oodaru.com/

'ஆடறு' பெண்ணிய சிந்தனையில்
செயற்படும் இனையத்தளம்.

புதிய மாதவி அதில் அடிக்கழி எறு
தும் தமிழகத்தைச் சார்ந்த பெண்ணிய
படைப்பான்.

அவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதும் இந்திய
பெண்கவிஞர்களில் ஒருவரான prathibha
Nandakumar கவிதைகளை மொழி
பெயர்த்து உடறு இனையத்தளத்தில்
தந்ததை உங்கள் கவனத்திற்கு. உடறு
க்கு நன்றி.

காணவில்லை

உங்கு
எல்லாம் தெரியும்
என்னை
என் முதுகிலிருக்கும் மச்சத்தை
இடது காதில் மறைவாக இருக்கும்
தழும்பை
பெருவிரலில் நெந்துப்போன நகக்கனுவை.
அடர்ந்த இருளிலும்
உன்னால் அடையாளம் காணமுடியும்
என் பட்டுப்போன்ற மேனியின்
ஷவ்வொரு வளைவுகளையும்.
ஆனால் நீ அறிந்திருக்கவில்லை
அந்த ஏழ கடல்களைத் தாண்டிய போது
என் பெருமூச்சில்
எரிந்துபோன ஆகாயத்தை.
உன் அணைப்பில் புதைந்து
இதழ் நனைத்த முத்தத்தில்
சரிந்து விழுந்த நான்
காணாமல் போனதை.

ஆப்பனல் மதிய உணவு நேரம்

அவன் நிறுத்தாமல்
பேசிக்கொண்டே இருந்தான்.
திறந்திருந்தது அவன் பெரிய டிபன் கேரியர்

அறங்கவை உணவு வகைகள்
அவியல், பொறியல்
சட்டி, சாம்பார் சாதம், தயிர்ச்சாதம்,
அப்பளம் தொட்டுக்கொள்ள ஊறுகாய்
இத்துடன்
தித்திக்கும் இனிப்பில்
இரண்டொரு மாங்கனித் துண்டுகளின்
மணம்.

சாப்பிட்டுக்கொண்டே
அவன்
அவன் மனைவியைப் பற்றிக்
குறைப்பட்டுக்கொள்கிறான்.
அவள் - அறிவிலியாம்.
சோம்பேரியாம்
குண்டாம்
பார்க்க சகிக்கலையாம்
முட்டாளாம்
நடனங்கள் கண்டதில்லையாம்
சங்கீதக்கச்சேரி கேட்டதில்லையாம்
என்..
மாசாலா டை என்ன கூட
என்னவென்று தெரியாதாம்
அவளுடன் வாழும் வாழ்க்கை
வெறுத்துவிட்டதாம்
ஆனாலும் ஆனாலும்
என் செய்வது
குழந்தைகளுக்காக
குடும்ப கவரவத்திற்காக..
என்றவன்..
என்னைப் பார்த்து
சொன்னான்..
நான் புத்திசாலியாம்
அறிவுஜீவியாம்

ஆபிஸ் வேலை
 வீட்டு வேலை
 இரண்டிலும் கெட்டிக்காரியாம்
 சம்பாதிக்கிறேனாம்
 கவிதை கூட எழுதுகிறேனாம்
 என் கணவர் ரொம்பவே
 கொடுத்து வைத்தவராம்...
 நான் அமைதியாக
 கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்..
 அன்றுமாலை
 என் கணவருக்குப் பிடித்தமானதை
 சமைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது
 அவர் ஆபிஸ் பையன்
 கழுவப்படாத டிபன் பாக்ஸை
 என்னிடம் நீட்டிவிட்டு
 சொல்லிச்சொன்றான்
 'பாஸ் இன்று லேட்டாக வருவார் என்று'

கதை சொல்லு

எனக்கொரு கதை சொல்லு.
 உன் கதையில்..
 ஏழு கடல்கள்
 இடியுடன் கூடிய புயல்
 தீ கக்கும் டிராகன்
 இவர்களுடன் இருக்கட்டும்
 அரக்கனைப் பரிகாசம் செய்யும்
 ஒரு சின்னப் பச்சைக்கிளி
 முத்துக்களைக் கொறித்துக்கொண்டு.
 இருக்கட்டும்
 முடிவில்லாத சிக்கலான பாதை

வெளிவரமுடியாமல்
 ஓவ்வொரு படியிலும்
 தடைக்கற்கள்
 பய்ப்பவில்லை.
 இந்த மாதிரிக் கதைகளை
 எனக்குத் தெரியும்.
 எல்லா கதைகளிலும்
 எப்போதும்
 கடைசியில்
 இனிமையாக வாழ்ந்ததாக
 சுபமாக முடியும் என்று.
 கதைச் சொல்லு
 எனக்கு.
 முச்சுத் திணையும் அனைப்பில்
 வேப்பமரத்தடியில்
 அவன் கனவுகள் விழித்தெழுந்ததை..
 கதைச் சொல்லு எனக்கு.
 உன் கதைக் கேட்டு
 அடிப்பட்ட மான் போல
 துடிதுடித்து அழவேண்டும்.
 கதை முடிவில்
 தொலைந்து போன குழந்தைகள்
 சந்தர்ப்பவசத்தால்
 ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கட்டும்..
 கதைச் சொல்லு எனக்கு.
 ஒரே ஒரு ஊரில்
 ஓர் இளவரசியாம்
 அவளைக் காதலித்தானாம்
 தணிகளை வெளுக்கும் அவன்.
 இந்தக் கதையில் கற்பனை இருக்காதே..
 கதை சொல்லு எனக்கு.
 கதை சொல்லு.

CINEIST XH அறிமுகம்

– மேற்கவி



இல்லா அவர்கள் cineist இலங்கையிலிருந்து வெளிவரும் சினிமா சம்பந்தமான சஞ்சிகை என் கொடுத்த பொழுது, அதனை புரட்டிப் பார்த்த வேளை, தமிழகத்திலிருந்து வெளிவந்த வெளி வந்து கொண்டிருக்கும் சினிமா சம்பந்தமான பேசும் படம், போன்று, வண்ணத்திற்கு போன்ற சஞ்சிகைள் எனக்கு நினைவில் வரவில்லை. மாராக, நினைவுக்கு எந்தவை தமிழகத்திலிருந்து சீரியஸ் சினிமா சம்பந்தமாக வெளிவந்த இன்றும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் சலனம், நிழல் எனும் சினிமா சம்பந்தமான சஞ்சிகைகள்தான் எனக்கு நினைவுக்கு வந்தன. CINEIST சஞ்சிகையை வெளியிடும் COLOMBO FILM CIRCLE அமைப்பை பற்றி கேள்விபட்டிருந்த நிலையில், அவ்வமைப்பின் வெளியீடான் CINEIST சஞ்சிகையின் வருகை மகிழ்ச்சியினை அளித்தது. அத்தோடு இன்னுமொரு மகிழ்ச்சி தரும் விடயம் இச்சஞ்சிகையில் மும்மொழிகளிலும் மட்டுல்லாது பிரஞ்சு மொழியிலும்(பிரஞ்சு மொழி என்றுதான் நினைக்கிறேன்) உலக மற்றும் தமிழ் சிங்கள சினிமா சம்பந்தமான கட்டுரைகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. இத்தகைய முயற்சி (அதாவது மும்மொழி களிலும் உலகின் பிற மொழிகளிலும் கட்டுரைகளை வெளியிடுதல் என்பது) நல்லதொரு முயற்சி என்றே எனக்குப்பட்டது. ஆனாலும், அக்கட்டுரைகளை அச்சஞ்சிகையில் வெளியிட்டிருக்கும் முறையை என்பது, அக்கட்டுரைகளை வாசித்தல் முயற்சியில் இடர்வான ஒரு நிலையை ஏற்படுத்துகிறது. அதாவது அச்சஞ்சிகையின் அமைப்பை இரண்டு COLUNகளாக பிரித்து ஒரு கொலத் தில் ஒரு மொழி கட்டுரையையும் இரண்டாவது கொலத்தில் இன்னொரு மொழி கட்டுரையையும் வெளியிட்டுள்ளார்கள். தொடர்ச்சியாக அவ்விரு கட்டுரைகளும் இரு கொலங்களில் தொடர்கின்றன. இது அக்கட்டுரைகளை வாசிப்பதில் மேற்படி குறிப்பட்டது போல இடர்வை ஏற்படுத்துகின்றன. ஒவ்வொரு மொழி கட்டுரைகளையும் தனித்தனியாக வெளியிட்டு இருக்கலாம்.

'இச்சஞ்சிகை குறிப்பிட்ட எதுவிதமான கோட்டாட்டினையோ உலக தத்துவத்தினையோ வாசகர்கள் முன் நிறுத்த முனையவில்லை' எனும் பிரகடனத்தை, உலக சினிமா கோட்டாடுகளுடனும், சிந்தனைகளுடனும் பரிச்சயமிக்க ஒரு குழவினரால் வெளியிடப்படும் இச்சஞ்சிகையின் ஆரம்பத்தில் இவர்கள் வைத்திருக்கிறார்கள். இத்தகைய ஒரு பிரகடனத்தை முன் வைத்தமைக்கான நோக்கம் என்ன? என்பதை அவர்கள் அச்சஞ்சிகையில் தெளிப்படுத்தவில்லை. அத்தோடு இச்சஞ்சிகையினை வெளியிடுவதற்கான நோக்கம் என்ன?

என்பதையும் இச்சங்கிகையில் இவர்கள் தெளிப்படுத்தவில்லை. இதுதான் முதல் இதழா? அல்லது இதற்கு முன்பு வெளி வந்துள்ளது என்பதையும் நம்மால் அறிந்து கொள்ளமுடியவில்லை. அட்டைப்படத்தில் 2009 ஆம் ஆண்டுக்கான முதல் காலாண் டுக்கான இதழ் என்று மட்டும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இதுதான் முதல் இதழ் என்பது COLOMBO FILM CIRCLE யின் உத்தியோகபூர்வமான இணைத்தளத்தில் (www.colombofilm.com) இவ்விதம் பற்றி இடம் பெற்றிருக்கும் குறிப்பு மூலம் அனுமானிக்க முடிகிறது. அத்தோடு, இத்தகைய சங்கிகை ஒன்றினை அவர்கள் வெளியிடுவதற்கான நோக்கத்தையும் அக்குறிப்பில் அறிந்துக் கொள்ளமுடிகிறது. அக்குறிப்பில், இன்று நமது பத்திரிகைகள் சினிமா விமாசனத்திற்கு ஒதுக்கும் இடமானது ஒரு மட்டுப்படுத்தப்பட்ட நிலையிலே இருக்கிறது என்றும், அவ்வாறு ஒதுக்கப்படும் இடம் கூட, திரையரங்குகளில் காட்சிப்படுத்தப்படும் படங்களின் விநியோககள் தருக்கு அப்படங்களின் சுந்தை விளைப்படுத்தி, பணம் பண்ண உதவும் கைகாரியங்களாக அமைகின்றன என்றும், அத்தகைய குழுலில், அக்கைக்காரி யங்களே சினிமா பார்வையாளரின் சினிமா சம்பந்தமான ரசனை கட்டமைகின்றன. ஆனால் ஆரோக்கிய சினிமா சம்பந்தமான விமர்சனத்திற்கான ஒரு தளம் தேவை எனும் தொனியில் வெளிப்பட்டிருக்கும் அக்குறிப்பு CINEIST சங்கிகை வருகைக்கான தேவை நமக்கு புலப்படுத்துகிறது.

இனி இவ்விதமில் இடம்பெற்றுள்ள ஆக்கங்களை பற்றி பார்ப்போம்..

முன்பு குறிப்பிட்டது போல் மும்பொழி களிலும் (ஆங்கிலம், சிங்களம்,தமிழ்) மற்றும் பிரஞ்சு மொழியிலும், உலக, மற்றும் கூழிழ், சிங்கள தீரைப்படங்கள் பற்றி ஆழம்

மான பல கட்டுரைகள் இடம் பெற்றிருப்பதுடன், சிங்கள மொழியில், இலங்கையின் சிறந்த ஓர் இயக்குனரான தர்மசேன பதி ராஜா அவர்களுடான் ஓர் உரையாடலும் இடம் பிடித்துள்ளது. தமிழ் கட்டுரைகளை பொறுத்தவரை, இம்முறை ஒள்கார் விருதை பெற்றுக் கொண்ட ஹாலிவுட் திரைப்படமான ‘NO COUNTRY OLD MAN’ எனும் திரைப் படத்தை பற்றி JUDE RATNAM அவர்களால் எழுதப்பட்டுள்ளது.

‘அமெரிக்க வாழ்க்கை முறை மற்றும் வன் முறை குறித்த ஒரு சினிமாத் தேவை’ என்றும் எழுதப்பட்டுள்ளது. (இக்கட்டுரை அங்கிலத் திலும் இடம்பெற்றுள்ளது) இக்கட்டுரை நம்ம வர்கள் மத்தியில் ஹாலிவுட் திரைப்படங்கள் பற்றிய பார்வையை மாற்றுவதும் அமைந்துள்ளது. இக்கட்டுரையில் இறுதியில், இலங்கை திரையங்குகளில் இத்திரைய்ப்படம் ஏன் காண்பிக்கப்படவில்லை என்றும் கேள்வி யினை எழுப்பி அதற்கு. அவர் சொல்லும் விளக்கம்

‘அனேகமாக ஒஸ் கார் விருதினை பெறுவதினால்தான் திரையிடும் எனது நியேட்டா சொந்தக்காரர்கள் எதோ ஒரு காரணத்தினால் இந்தத்திரைப்படத்தைத் திரையிடவில்லை. இதற்கு காரணமின்னவை நூன் கருதுவது இத்திரைப்படம் சாதாரண ஹாவிவுட் திரைப்படங்களிலிருந்து வேறுபட்டதாக காணப்படுகிறது. ஹாவிவுட் திரைப்படங்களை படைக்கும் விதத்தினை மாற்றிக் கொண்டாலும் அல்லது அமெரிக்க பார்வையாளர்கள் நங்கள் ரசனையை மாற்றிக் கொண்டாலும் அமெரிக்கக்கனை விடவும் அமெரிக்கக்குத்தன்மை கொண்ட எனது நியேட்டர் சொந்தக்காரர்கள் சாதாரண ஹாவிவுட் திரைப்படங்களிலும் வேறுப்பட்ட பார்வையாளர்களை சிந்திக்கத் தூண்டுகின்ற எந்தவொரு திரைப்படத்தையும் திரையிடுவதற்கு இன்னும் பல வருடங்கள் செல்லும் ஏன் நூன் நினைக்கிறேன்?’

அடுத்து இவ்விதமில் இடம் பெற்றுள்ளதுமிழ் கட்டுரை ரஸமுவசந்தன் அவர்களின் ‘இலங்கை சினிமா எனக்கே போகிறது?’ எனும் கட்டுரை (இதே சிந்தனை பற்றி பேசுகின்ற ஜூடீ ராத்னாம் அவர்களின் ‘Is the SriLankan cinema taking a wrong turn?’ எனும் கட்டுரையும் இதே பக்கத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது) இங்கு ஒரு சந்தேகம் எனக்கு எழுகிறது ரஸமுவசந்தனின் கட்டுரை ஜூடீ ராத்னாம் அவர்களின் கட்டுரையின் சுருக்கிய மொழி பெயர்ப்பா? அல்லது ஸமுவசந்தனின் கட்டுரையைப்பா? ஆனால், ஸமுவசந்தனின் கட்டுரை படிக்கும் பொழுது ஜூடீ ராத்னாம் அவர்களின் ஆங்கில கட்டுரையின் மொழிபெயர்ப்பான்று தோன்றினாலும், தமிழ் கட்டுரையின் கீழ் மொழிபெயர்ப்பு ஸமுவசந்தன் என்று இல்லாமல் ஆக்கம் எனக் காணப்படுவதால் ஸமுவசந்தனால் எழுதப்பட்ட கட்டுரை என்ற முடிவுக்கு வரவேண்டியுள்ளது). இவ்விரு கட்டுரைகளும் ‘அபா’ எனும் சிங்களப்படத்தை முன் வைத்து பேசுகிறது. அபா எனும் அத் திரைப்படம் பேசுகின்ற இனமயவாத (Ethnocentric) அரசியலை அடையாளப்படுத்தி முற்போக்குக் கொண்டு வந்த இலங்கை சினிமாவின் வளர்ச்சிக்கு இத்தகைய போக்கு ஆரோக்கியமானது அல்ல என்பதை இவ்விரு கட்டுரைகள் அழுத்த சொல்லியிருப்பதன் மூலம் இக்கட்டுரையும் நமது கவனத்தை கவர்வதில் பின்நிற்க வல்லை எனலாம். அடுத்து காமிலோ ராத்னாம் ‘Film As a Medium’ எனும் ஆங்கில தலைப்பிலும், ‘திரைப்படத்தின் தாக்கம்’ எனும் தமிழ் தலைப்பிலும் எழுதியுள்ள கட்டுரை இக்கட்டுரை தென்னந்திய தமிழ்த் திரைப்படங்களின் போக்கினை குறித்து எழுதப்பட்ட கட்டுரை எனலாம். தென்னந்தியாவில் திரைப்படத்தை தமது பிரசார ஊடகமாக கொண்டு அரசியலுக்கு வந்தவர்களைப் பற்றி பேசுவதோடு, அமெரிக்காவில் சினிமாவிலிருந்து அரசியலுக்கு வந்தவர்களைப் பற்றி பேசுகிறது. உண்மையில் விரியல்லாம் பேசுகிறது. உண்மையில் விரி

வாக எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டிய கட்டுரை இது. ஏனெனில் இக்கட்டுரை முன் வைத்தி நுக்கும் கருத்துக்கள் விரிவான தளத்தில் வைத்து பேசவேண்டிய, விவாதிக்க வேண்டிய வகை. அந்த வகையில் இக்கட்டுரை முழுமை பெற்றிருக்காத போதும் ஆரம்ப முயற்சி என்ற வகையில் அவதானிக்க வேண்டிய ஒரு கட்டுரை எனலாம்.

இவ்வாறான பல அவதான்த்திற்குரிய பல ஆக்கங்களை தந்திருக்கும் இச்சஞ்சி கையுடன் தொடர்பு கொள்வதற்கான வழி முறைகளைப் பற்றி இக்குழுவினர் அக்கறை கொள்ளவில்லை போல் தெரிகிறது. இச்சஞ்சிகையின் எந்தவொரு பக்கத்திலும் அக்குழுவினர்களுடன் தொடர்புக் கொள்வதற்கான முறைகள் காணப்படவில்லை (சஞ்சிகை வெளியிடப்படும் முகவரியோ, மின் ஏஞ்சல் முகவரியோ கொடுக்கப்படவில்லை) என்பது ஒரு குறையாகும். (அச்சஞ்சிகையினை வெளியிடும் அமைப்பின் இணையத்தள முகவரியைத் தவிர)

இவ்வாறான சிற்சில குறைகள் இருப்பி னும், அவர்கள் என்னதான் இச்சஞ்சிகை குறிப்பிட்ட எந்தவித கோட்பாட்டினையோ, தத்துவத்தையிலா வாசகர் முன்நிறுங்க முனைய வில்லை என்று சொன்னாலும், ஆரோக்கி யச் சினிமா சம்பந்தமான ஒரு சஞ்சிகை (ஆங்கிலத்திலிலும் சரி சிங்களத்திலும் சரி, தமிழிலும் சரி) வெளிவராத குழலில், அக் குறையை நிவர்த்தி செய்யும் வகையில் இவர்களின் CINEIST எனும் இச்சஞ்சிகை முயற்சி உலக தரமான சினிமா கோட்டாடுகளின் எதும், அவை சார்ந்த தத்துவங்களினதும் ஊடாக, இலங்கை சினிமா பார்வையளர்கள் மத்தியில் ஆரோக்கியமான கனதியான சினிமா சம்பந்தமான ஒரு பிரக்ஞஞையை உருவாக்க முனையும் ஒரு முயற்சி என்ற வகையில் பாராட்ட வேண்டிய வரவேற்கத்தக்க வேண்டிய ஒரு பணி என்று சொல்கூ வேண்டும்.

இந்த வளை ஒதை!

ஸ. பார்வதிருதூ ஸிவர்

அந்தவளை ஒதை அவனியிலை இன்றைக்கும்
சிந்தயிலை நீங்றின்பம் செய்யும் வளை ஒதை.

அன்று மணவறையில் நம் செவிக்கு நல்லமுறைத்
நந்து மலிழ்வித்த நார்மிக நல்லோகச!

வெளிச் சென்று கீடு நீஞும்பும் பொழுதெல்லாம்
பளிச்சென்றுமின்னி மலிழ்வித்த நல்லோகச!

எந்தனையோ ஒதை செவிக்கின்பம் செய்தானும்
அந்தவனக்கும் மௌலாப் அகமந்த வளை ஒதை!

தெந்ர் தரும்பொதும் தெழிச்சமைத்தநுவாம்
ஆறுங்கை விளங்கும் அமதுதரும் பொதும்
காநு குளிர் ஒலித்த மணி ஒதை!

இன்று வளைக்கரங்கள் இல்லையை- ஆனானும்
நீன்று செவிக்கின்பம் செய்யும் வளை ஒதை!

பாசம் எனும் சொல் பாரிச் உளவறையும்
இநசம் விளைக்கும் நீகல கொண்ட நல்லோகச!

இப்பிறவி நீங்கி இன்றும் பிறவிகள் நான்
எப்பொழுது கொண்டானும் அந்தப் பிறவிலைம்
என்னைத் தொடர திருக்கும் வளை ஒதை!

இன்னல் நவிர்க்க எழுந்த வளை ஒதை!

(மனைவியை இழந்த துயருடன் எழுதியதே
'அந்த வளை ஒதை' என்ற கவிதை)

கொழும்பு மாநகரில்.....

- ஏ. ஏ. வெறுச். கே. கோரி

சென்னையின் அசர நெரிசலிலிருந்து விலகி வந்த பிறகு, இந்தக் கொழும்பு நகர வீதிகளிலே, இடிபாடுகளில்லாத ஜனநடமாட்டம். பாதையைக் கடக்கிற மக்களுக்கு மரியாதை தந்து வேகந் தணிகிற வாகனங்கள், பாமன்கட வீதியின் அமைதியைச் குகமாய் அசைத்துப் பார்க்கிற மாதிரி மாமரங்களின் உச்சியிலிருந்து அவ்வப்போது இசைக்கிற இனிமையான குயிலோகச எல்லாமே மனசைப் பரவசப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன.

கட்டுநாயக்க விளை நிலையத்திலிருந்து நெடுகப் பயணித்து, கழுனியச் சுந்திப்பில் கொழும்புக்குள்ளே நுழைகிற போது, எங்களுடைய ராக்ஸி வழிமரிக்கப்பட்டு, ஆமிக்காரணால் பிரிசோதனை செய்யப்பட்டதும், என்னுடைய கடவுச் சீட்டு சரிபார்க்கப்பட்டு, எனக்குப் புரியாத சிங்களத்தில் அவனும், அவனுக்குப் புரியாத ஆங்கிலத்தில் நானும் கதைத்துக் கொண்ட அந்த ஜந்து நிமிட வேகத்தடை மட்டும் இன்னும் மனசை நெருஷக் கொண்டேயிருக்கிறது.

நான் கல்யாணமாகிப் புதுமாப்பிள்ளையாய்க் கொழும்புக்கு வந்த காலத்திலெல்லாம் இந்தப் பரிசோதனை நிலையங்கள் இருக்கவில்லை. பொலிஸ் மற்றும் ராணுவக் கெடுபிடிகள் இருக்கவில்லை. ஒரு இந்தியனின் பார்வையில், இந்த இலங்கைத்தீவின் செழிப்பையும், வேகமான வளர்ச்சியையும் கண்டு நான் பெருமை கொண்டிருந்த நாட்கள் அவை. இதே வேகத்தில் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தால், இந்த நாடு சிங்கப்பூரை முந்தி விடும் என்று ஆச்சர்யமடைந்திருந்தேன், அப்போது. ஆசியாக் கண்டம் முழுவதுமே அன்னாந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்க, இலங்கை மேலே மேலே எழும்பிக் கொண்டிருந்ததெல்லாம் இப்போது பழங்குதையாகிப் போய் விட்டதே!

இன்றைய யுத்த சூழ்நிலையின் மத்தியிலும் கூட, சென்னையில் காணக் கிடைக்காத ஓர் அமைதி கொழும்பில் இப்போது எனக்குக் கிடைத்துக் கொண்டிருப்பது, சுயநலம் கலந்த ஒரு நிம்மதியைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

இந்த அமைதிக்கு ஒரு விசேஷமான காரணத்தைச் சொன்னார்கள். சிங்கள, தமிழ்ப் புத்தாண்டையொட்டி அலுவலகங்கள், பள்ளிக்கூடங்கள், கடைகள் எல்லாம் ஒரு பத்து நாட்களுக்கு மூடிக்கிடக்குமாம். புத்தாண்டைக் கொண்டாட நகரத்து மக்கள் கனபேர் கிராமங்களுக்குப் போயிருப்பினமாம். ஆகையினால், நகரத்துக்குள்ளே நெரிசல் இல்லை. வாகன ஓட்டம் அதிகமில்லை. முசுகுத் திணைறால் இல்லை. கடைகளெல்லாம் பெரும்பாலும் மூடித்தான் கிடக்கின்றன. வெள்ளவத்தையின் வெற்றன் ஒழுங்கையில் வைன் வெஷாப் மட்டும் திறந்திருக்கிறது. சிங்கள, தமிழ்க் குடிமக்களின் நலன் கருதித் திறந்து வைத்திருக்கின்றனமாம்.

சிங்களப் புதுவருஷமும், தமிழ்ப் புதுவருஷமும் சேர்ந்து வருவதும், இலங்கை மக்கள் தங்கள் புதுவருஷங்களை இணைந்து கொண்டாடுவதும், அதுவும் ஒரு பத்தாங்கள் விழா எடுப்பதும் ரொம்ப நல்ல விஷயங்கள். எங்கள் தமிழ்நாட்டில் தான் அரசாங்க ஆணை போட்டுப் புது வருஷத்தைப் புரட்டிப் போட்டு விட்டார்களே. தன் பங்குக்கு, கொடுரோமான வெயிலும் இப்போது சென்னையைப் புரட்டியெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. மெரினா கடற்கரையின் ஜனத்தொகை கூடுக் கொண்டேயிருக்கிறது. கொழுப்பில், காலிமுகக் கடற்கரையில் முன்னொரு காலத்தில் இருந்தது மாதிரி.

அப்போதெல்லாம் கொழும்புக்கு வருகிறபோது, மூன்று நாளைக்கொருதர மாவது மாலை நேரங்களில் காலிமுகக் கடற்கரைக்குப் போக வேண்டும். பாறைகளில் மோதிச் சிதறுகிற அலைகளை ரசிப் பதற்காவலும், கடற் காற்றைச் சுவாசித்தபடி காலாற நடப்பதற்காகவும் மட்டுமல்ல, கடக்கட இருால் வடையை மென்று, குளிரக் குளிரக் கொக்கக் கோலா குடிப்பதற்கும், எலிஸிபென்ற ஹவுஸ் ஜஸ்கிரீமை ஆனந்த மாய்ச் சுவைப்பதற்கும் கூடத்தான்.

“எங்களினர் எலிஃபென்ற ஹவுஸ் ஜஸ்கிரீமைப் போலை உலகத்திலை எவ்வையுமே கிடையாது!” என்று என் மனைவி பெருமையாய்க் கொல்லுவா.

இப்போது காலிமுகக் கடற்கரையை இழுத்து மூடிச் சீல் வைத்து விட்டார்கள் என்கிற சோகமான சங்கதியையும் அவதான் சொன்னா. அதற்கு மாற்றாக, “வெள்ள வத்தைக் கடற்கரையை இப்போ பெவலப் பெய்திருக்கினம். ஜனம் எல்லாம் அங்கை தான் வருவினம். நாங்களும் போகலாம்” என்றும் சொன்னா.

போனோம்.

கடலுக்கும் ரயில் தண்டவாளங்களுக்கு மிடையே குறுகலான கடற்கரை கண்ணுக்கெட்டிய தொலைவு வரை நீண்டு கிடந்தது.

நீலக் கடலுக்கு இணையாய் ஒடிய நீல நிற ரயில் பெட்டிகளில் ஒன்றில் தொங்கியபடி, கடலை ரசித்தவாறே பயணம் போக வேண்டும் போலிருந்தது. அப்படி, ரயிலில் தொக்கியபடியே பயணித்த ஒரு சந்தர்ப்ப த்தில் தான் தன்னுடைய செருப்பொன் றைத் தவற விட்டு விட்டு, மற்றச் செருப்பையும் அதே திக்கில் வீசியெறிந்த மனித நேயத்தை ஒரு சிறுக்கைதயில் சாந்தன் எழுதியிருந்தார்.

எழுபதுகளின் இறுதியில் கொழும்புக்கு வந்திருந்த போது தான், சாந்தனை நேரில் சந்திக்க வாய்த்தது. கணையாழியில் சாந்தனுடைய சிறுக்கைதயொன்றை வாசித்துப் பரவசம்மட்டிருந்த எனக்கு அவரை நேரில் சந்தித்தபோது, பரவசம் பல மடங்காகியது.

அப்போதுதான் இலக்கிய உலகத்தில் பிரவேசித்திருந்த இந்த இளம் எழுத்தாளனுக்குக் கொழுப்பில் ஒரு இலக்கியச் சந்திப்பை ஒழுங்கு செய்து தந்தவர் சாந்தன். மேமன்களி, மு. கனகராசன், காலுவார் ஜெகன்நாதன் முதலிய நண்பர் களின் அறிமுகம் கிட்டியது.

அதன் பிறகு யாழ்தேவியில் யாழ்ப் பாணப் பயணம். மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா அவர்களுடைய அறிமுகம் கிடைத்தது அப்போதுதான். ஜீவா அவர்களின் முயற்சியில், யாழ்ப்பாணத்தில் ஓர் இலக்கியச் சந்திப்பு. எம். ஏ. நுக்மான், சி. மென்னகுரு முதலியோரோடு அறிமுகம்.

83க் கலவரத்துக்குப் பின்னால், ஒரு பத்து வருடங்களுக்குக் கொழும்புப் பக்கம் வந்து போகச் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கவில்லை. தொண்ணாறுகளிலும் ரெண்டாயிரத்திலும் பலமுறை கொழும்புக்கு வந்து போயிருந்தாலும், இங்கேயிருக்கிற இலக்கியவாதி களைச் சந்தித்துக் கடைத்தக் கண் நான் முயற்சிக்கவில்லை என்று சொல்லத் தெரியவில்லை. ஒரு குற்றவனர்க்கி மட்டும் மனதுக்குள் கிடந்து குறுகுறுத்தது.

அந்தக் குற்றவனர்க்கியை மேலும் மேலும் என்னை உறுத்திக் கொண்டிருக்க அனுமதிக்காமல், 2009 ஏப்ரலில் இலங்கை வந்தபோது, ஜீவா அவர்களோடு தொலைபேசியில் கடைத்ததேன். கோரி என்று சொன்னதும் என்ன குதாகலம், அவருக்கு. இந்த அற்புதமான இலக்கியப் போராளியை இத்தனை காலம் விட்டு வைத்திருந்த வருத்தத்தோடு, கதிரேசன் வீதியில் மல்லிகை அலுவலகத்துக்கு வந்தபோது, ஜீவா பல இன்ப அதிர்ச்சிகளை எனக்காக வைத்தி ருந்தார். இரண்டு கைகளிலும் கொள்ளாத அளவு புத்தகங்கள், அடுத்த சனிக்கிழமை மல்லிகைப் பந்தவின் கீழ் எழுத்தாளர் கலந்துரையாடல், தொடர்ந்து தினக்குரல் பேட்டிடுதல்.....

இலங்கை இலக்கியவாதிகளின் அறிமுகம் மல்லிகைப் பந்தவின் கீழ் எழுத்தாளர் கலந்துரையாடல், தொடர்ந்து தினக்குரல் பேட்டிடுதல்.....

மல்லிகைப் பந்தல் இலக்கியச் சந்திப்பின் இனிய நினைவுகளில் நான் ஆழந்தி ருந்தபோது, “கோல்ஹேஸ் கடற்கரைக்குப் போக வெளிக்கிடுவோமா?” என்று மனைவி கேட்கவும், “கோல்ஹேஸேச் சீல் வைத்து விட்டினம் என்று கடைச்சீர்?” என்று நான் சந்தேகத்துடன் கேட்டேன்.

“இப்போ கொஞ்சம் திறந்திருக்கின்மாம்.” என்கின்ற வலு சந்தோஷமான தகவலைச் சொன்னா.

காலிமுகக் கடற்கரைக்கு வந்தோம். வை செக்யூரிட்டி ஸௌன் என்றாலும், கடற்கரைக்குத் தடையேதும் இருக்க வில்லை. கடற்கரையையொட்டிய மைதானம் காலியாய்க் கிடந்தது. ஜனங்கள் வடிக்கமாய் மொய்த்துக் கிடக்கிற மொபைல் சாப்பாட்டுக் கடைகளைக் காண வில்லை. நடைபாதை மட்டும் அப்பழக்க கில்லாமல் நீண்டு கிடந்தது. இறால் வடைகிடைத்தது. அதை மென்றபடியே நடைபாதையில் நடந்தேன், கடற்காற்றை ஆழமாய் உள்ளிழுத்தபடி. கடலுக்குள்ளே ஒரு நாறு மீற்றார் போகிற மாதிரி ஒரு நடைமேடை புதிதாய் முளைத்திருந்ததைப் பார்க்க வலு சந்தோஷமாய் இருந்தது.

நடைமேடையிலே மெல்ல நடந்து அதன் முனையில் போய் நின்றேன். கடலைப் பார்த்தபடி நின்றேன். அலைக் குக்கு மேலாய் நின்றேன். நம்பிக்கையோடு நின்றேன். காலிமுகக் கடற்கரை திறக்கப்பட்டது மாதிரி இந்த நாட்டின் சாததியிருக்கிற எல்லாக் கடவுகளும் விரைவில் திறக்கப்படும் என்கிற நம்பிக்கையோடு பரந்து விரிந்து கடலைப் பார்த்தபடி நின்றேன். பாரதியார் பாடிய சிங்களத்தீவு மீண்டும் பொலிவி பெற வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டேன். அடுத்தமுறை நான் இலங்கைக்கு வருகிறபோது, இன்டீவா அல்லாஹ் யாழ்ப்பாணத்துக்குப் போய் வருகிற சுமுகமான குழந்தை மலர் வேண்டும் என்று மனமாரப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டேன்.

விமர்சன அரங்கில் சமர்ப்பிக்கப்பட கட்டுரை
யஸ்வினகு 44 ஆம் ஆண்டு யஸ்

-எஸ் . கிருஷ்ணமூர்த்தி

இந்த எழுத்தாளர் விழாவில் மல்லிகை 44 ஆம் ஆண்டு மலரை அறிமுகம் செய்யும்படி வேண்டப்பட்டேன். மல்லிகைக்கு அறிமுகம் தேவையில்லைத்தான். 44 ஆம் ஆண்டுமலர் இங்கே, இப்போது விற்பனைக்கு இருப்பதால், அதுபற்றி எனது கருத்தைப் பதிவு செய்ய விரும்புகின்றேன்.

'விட்டைக் கட்டிப் பார், கலியாண்த்தை நடத்திப் பார்' என்று எமது கிராமங்களில் சொல்வார்கள். இவற்றைச் செய்வதில் உள்ள சிறமங்கள் அப்போது தான் தெரியும். அதுபோல இலக்கியவாதிகளிடம் ஒரு இலக்கியச் சஞ்சிகையை நடத்திப் பார் என்று கேட்கலாம..... ஏனெனில், இலக்கியச் சஞ்சிகைகள் அற்ப ஆயுள் கொண்டவை என்பது பலரது அபிப்பிராயம். இது ஆறு கோடிக்கு மேலே தமிழரைக் கொண்ட இந்தியாவிற்கும் பொருந்தும். அரைக் கோடிக்குக் கீழே தமிழரைக் கொண்ட இலங்கைக்கும் பொருந்தும். ஆனால், இவற்றிலிருந்து விலக்காக மல்லிகை இருக்கிறது. இது எப்படிச் சாக்கியார்க்க?

யாழ்ப்பாணச் சமூக அமைப்பைப் புரிந்து கொண்டவர்களுக்கு மல்லிகையின் தோற்றும், அதன் வளர்ச்சியும் மிகப் பெரிய ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கும். பண்டிதர்களாலும், பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரிகளாலும் முடியாததை எப்படிச் சமுதாயத்தின் ஒரு அடித்தட்டு மனிதனால் முடிந்தது? இவரைப் போன்றவர்கள் சாதாரண பாலர் பாடசாலை அழியராக வருவதைக் கூட அங்கீகரிக்க மறுக்கும் எமது சமுதாயத்தில் எப்படி இந்தச் சாதனை நிகழ்ந்தது? இந்தக் கேள்விகளுடன் இந்த ஆண்டு மலரைத் திறந்தேன். ஆசிரியரும் தனது தலையங்கத்தில் இலக்கியச் சிற்றேடுகளின் அவலமரணத்தைப் பற்றி ஆதங்கப்படுகிறார். எங்கேயோ ஒரு தவறு நடந்து விட்டது. அதைக் கூர்ந்து அவதானித்துக் கண்டு பிடித்தேயாக வேண்டும் என்கிறார், பொமினிக் ஜீவா.

மல்லிகை நாற்பத்தினான்காம் ஆண்டு மலரைப் பற்றிக் குறிப்பிட முன்பு, மல்லிகையின் முதலாவது இதழ் எப்படி இருந்தது என மேலோட்டமாகப் பார்ப்போம். நூலகம் டொட் நெற் (noolaham.net) என்ற இணையத்தளக்கில் இதைப் பெற்றுக்

கொண்டேன். 1966ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 15ந் திகதியிடப்பட்டு வெளிவந்து ஸ்ரீதூரம் சுற்று சுற்று விலை குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. இதற்கு இதயம், கமலம், மலர், செந்தாரகை ஆகிய பெயர்கள் பரிசீலனையில் இருந்து, கடைசியாகக் கலை ஞான என்பது தெரிவாகி அதுவும் நிராகரிக்கப்பட்டு, இறுதியாக மல்லிகை எனப் பெயரிடதாக முதலாவது இதழிலேயே ஆசிரியரால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இனி இந்த 44ஆம் ஆண்டுமெலருக்கு வருவோம். இந்த மலர் உருவத்தில் கனதியானது மட்டுமல்ல, உள்ளடக்கத் திலும் கனதியானது. நன்கு அறியப்பட்ட பல எழுத்தாளர்களது படைப்புக்கள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது. ந. இரவீந்திரனது 'ஏன் எழுத வேண்டும்?' என்ற தலைப்பில் ஒரு கட்டுரையுள்ளது. இது அவரது நூலுக்குத் தமிழக மார்க்சிச வட்டத்திலிருந்து வந்த எதிர்விளையையும், ஆரோக்கியமான விவாதத்தையும் அழு மாக அலக்கிறது. வீரகேசரியில் நீண்ட காலமாக ஆசிரியராக இருந்த ரஜனி என்ற பெயரில் விறுவிறுப்பான நாவல்கள் எழுதிய கே. வி. எஸ். வாஸ் அவர்களைப் பற்றிய கவாரியியமான விடயங்களைக் குறிப்பிடுகிறார், அன்னலட்சுமி இராசதுரை. 'எனது இலக்கியத் தொகுப்புக்கள்' என்ற தலைப்பில் செங்கை அழியான் தனது இலக்கியப் பங்களிப்புப் பற்றிச் சிலவற்றைக் குறிப்பிடுகிறார். பேராசிரியர் வித்தியானந்தனின் கலை இலக்கியப் பணிகள் பற்றிப் பால கிருஷ்ணன் சிவாகரன் எழுதியுள்ளார். 'தொலைபேசி மாண்மியம்' என்ற தலைப்பில் முருகழுப்பு ஒரு கட்டுரை வரை ந்துள்ளார். சிலவேளைகளில் தொலை

மேலே குறிப்பிட்டவை கட்டுரைகளுக்குள் வருகின்றன. இனிச் சிறுகதைகளைப்

பார்த்தால், சுதாராஜ், பத்மா சோமகாந்தன், வசந்தி தயாபரன், கெக்கிறாவஸஹானா, யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம், மு. பஷீர், ஆனந்தி, ஸ்ரீஞ்சனி, தெணியான், ப. ஆப்மன், கே. எஸ். சுதாகர், தெளிவத்தை ஜோசப் ஆகி யோரது மொத்தம் பன்னிரண்டு சிறு கதைகள் இடம் பிடித்துள்ளன. இவற்றுடன் சிங்களச் சிறுகதையின் மொழிபெயர்ப்பான செல்லம்மாக்கள் என்ற சிறுகதையும் இடம் பெறுகிறது.

எல்லாச் சிறுகதைகள் மீதும் எனது பார்த்தையைச் செலுத்த நேரம் இடம் தராது என்பதால், ஒரு பானை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் என்ற அடிப்படையில் இரு சிறுகதைகளைப் பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். கே. எஸ். சுதாகரின் ‘போதிகை’ என்ற மல்லிகையில் வெளியான சிறுகதை பற்றிக் குறிப்பிடுவதை விட, அவரது அண்மைக் காலச் சிறுகதைகளைத் தொடர்ந்து அவதானித்தவன் என்ற அடிப்படையில் சிலவற்றைக் குறிப்பிடுகிறேன். சென்ற எழுத்தாளர் விழாவில் வெளியிடப்பட்ட இவரது ‘எங்கே போகிறோம்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதிக்குப் பின்னர், இவரது சிறுகதைகளில் ஒரு வளர்ச்சி, ஒரு ஏற்றம் தென்படுகிறது. அவஸ்திரேலியாவில் வளர்ந்து வரும் எழுத்தாளர்களில் இவரது சிறுகதைகள் கவனிப்புக்குள்ளாகியுள்ளது என்பதில் எதுவித சந்தேகமும் இல்லை. அதற்குப் போதிகையை ஒரு சான்றாக எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

அடுத்தாக, தெளிவத்தை ஜோசப் எழுதிய ‘சாம்பல்’ என்ற சிறுகதையை

எடுத்துக் கொண்டால், முதிர்ந்த எழுத்தாளரான இவர், கதை சொல்வதில் வல்லவராகக் காணப்படுகிறார். தொடக்கத்தில் கதையை அங்கை இங்கை என்று அலைக்கழிக்குது, மனிசன் மாறாட்டக்காரரேனா என எண்ணினால், நாட்டு நடப்புக்களை வாழுமிப்பழத்தில் ஊசி ஏற்றினது போல நாகுக்காகக் குத்திவைக்கிறார். கதைகளில் சில விடயங்களை நேரடியாகச் சொல்லாமல் தமது கருத்தை நாகுக்காகச் சொல்லலாம் என்பதற்கு இவரது இந்தச் சிறுகதையை நல்ல முன்மாதிரியாகக் கொள்ளலாம்.

இவைகளுடன் சிலகவினதைகளும், மேமன்கவியுடைய ‘நவீன பத்துப் பாட்டு’ ம் காணப்படுகின்றது. கதை, கட்டுரை, கவிதை என்று எதிலும் அடக்க முடியாத ஒரு படைப்பு வந்துள்ளது, கம்பவாரிதி இ. ஜெயராஜ் எழுதியது. இவரது எழுத்து நடை மட்டுமல்ல, இவரது கருத்துக்களும் எந்த வரைமுறைகளுக்குள்ளும் அடக்க முடியாதது. நாட்டிய அரங்கேற்றம் பற்றி ஒரு வருத்தக் குறிப்பு எனக் குறிப்பிடுகிறார். நாட்டிய அரங்கேற்றம் செய்பவர்களை வறுத்தெடுத்துள்ளார்.

மல்லிகை, பிரதேசம், மதம், இனம், என்ற எல்லைகளுக்கு அப்பால் நின்று செயலாற்றுகிறது. இந்த ஆண்டு மலரில் உள்ள ஆக்கங்களும், அதைப் படைத்த வர்களையும் உற்று நோக்கினால், இந்த உண்மை புரியும். இதே போன்று, இந்த மல்லிகை மலரும் குறுகிய வட்டத்துக்குள் நிற்காமல் பரந்து நின்று மணம் பரப்புகின்றது.

அவஸ்திரேலீய ஜெட்டி ஹெக்கியக் கலைச் சப்கட் ஜூஷ்டுஸ் விடூ 2009

பவளவிழா நாயகன் தெளிவத்தை ஜோசப்

இலங்கையில் மலைமுகடுகள் குழப்பட்ட பக்கமையும், குளிர்மையும் படர்ந்த குறிஞ்சி மண்ணில் 1934 ஆம் ஆண்டு பிறந்த ஜோசப் என்ற குழந்தை இந்த ஆண்டு (2009) தனது எழுபத்தியைந்து வயதை எட்டிப் பிடித்துள்ளது.

தனது ஊரின் பெயரையும், தனது இயற்பெயருடன் இணைத்துக் கொண்டு தமிழ் இலக்கிய உலகில் மிகுந்த கவனத்தைப் பெற்ற அந்தக் குழந்தைதான் இன்றைய பவளவிழா நாயகன் தெளிவத்தை ஜோசப்.

1960களில் சிறுகதை எழுத்தாளராக இலக்கிய உலகில் அறிமுகமான தெளிவத்தை ஜோசப், ஏறக்குறைய அரைநாற்றாண்டு காலமாக அயராமல் எழுத்தாழியத்தில் ஈடுபடும் படைப்பாளி.

இலங்கைக்கு அறுபது சத வீதமான அந்நியச் செலாவணியை ஈட்டித் தரும் மலையக மக்களின் கடின உழைப்பையும், கண்ணீரையும் சொல்லொணாத் துயரங்களையும் அவர்களின் ஆசாபாசங்கள், கணவுகளை தமது படைப்புக்களில் சித்திரித்த பல சமூகத் தலையக எழுத்தாளர்களின் வரிசையில் முன்னோடியாகவிருக்கும் தெளிவத்தை ஜோசப், சமூகது இலக்கிய உலகில் ஆவணக் களஞ்சியமாகத் திகழ்பவர்.

சிறுகதை, நாவல், குறுநாவல், விமர்சனம், ஆய்வு, பத்தி எழுத்துக்கள், திரைப் படவசனம், தொலைக்காட்சி- வாணொலி நாடகம் எனப் பல துறைகளிலும் இயங்கியவர். ‘காலங்கள் சாவதில்லை’, ‘குடைநிழல்’, ‘நாங்கள் பானிகளாக இருக்கிறோம்’ முதலான நாவல்களையும் ‘நாமிருக்கும் நாடே’ சிறுகதைத் தொகுதி, ‘பாலாயி’ குறுநாவல் தொகுதி, ‘மலையகச் சிறுகதை வரலாறு’, ‘மலையக நாவல் வரலாறும் வளர்ச்சியும்’, ‘இருபதாம் நாற்றாண்டு சமூகது இதழியல்’ முதலான ஆய்வுகளையும் எழுதியிருக்கிறார்.

இலங்கைக் கலாசார அமைச்சின் சாகித்திய விருதை இரண்டு தடவைகள் பெற்றுள்ள தெளிவத்தை ஜோசப், இலங்கையில் இலக்கிய முன்னோடி சம்பந்தன் ஞாபகார்த்த விருதும், கலாசூழணம் விருதும் பெற்றவர்.

மலையக மக்களின் வாழ்வைப் பிரதிபலித்த ‘புதிய காற்று’ என்னும் திரைப்படம் இவரது வசனத்தில் வெளியாகியது.

முப்பதிற்கும் அதிகமான மலையகச் சிறுகதை எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளைத் தொகுத்து 'மலையகச் சிறுகதைகள்' வெளியிட்ட தெளிவத்தை ஜோசப், மேலும் ஒரு தொகுப்பை 'உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்' என்ற தலைப்பில் இலக்கிய உலகிற்கு வரவாக்கினார். இந்த இரண்டு தொகுப்புகளும் எழுத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் மிகுந்த அவதானிப்பைப் பெற்றனவை. தெளிவத்தை ஜோசப்பின் இனிய நண்பர் துரை, விஸ்வநாதன் தமது துரைவி பதிப்பகத்தினால், இந்நால் களைப் பதிப்பித்தார்.

தமிழில் சிறுகதை இலக்கிய மூலவர் வ. வே. ச. ஜயர் முதல் பல இலக்கை-தமிழக முத்த தலைமுறைப் படைப்பாளிகளின் ஆரம்பகாலச் சிறுகதைகளை மிகுந்த சிரமத்துக்கு மத்தியில் தேழப் பெற்ற, படைப்பாளிகளின் வாழ்க்கைக்குறிப்புகளுடன் தொடர்ச்சியாகத் தினகரன் வார மஞ்சரியில் பிரசரித்து, இளம் தலை

முறையினருக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்கள்.

மலை நாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத்தில் அங்கம் வகிக்கும் இவர், பல மலையக எழுத்தாளர்களின் நால்களுக்கும் முன்னுரைகள் எழுதியிருக்கிறார்.

இவரது மகத்தான இலக்கியப் பணிகளைப் பாராட்டும் முகமாகப் பேராதனைப் பஸ்கலைக்கழகம் அமைத்துக் கொள்வித்திருக்கிறது. தயிழ்நாட்டில் நடந்த தமிழ் இனி மகாநாட்டிலும், கனடா, இங்கிலாந்தில் நடந்த இலக்கிய நிகழ்வுகளிலும் கலந்து கொண்டிருக்கும் தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்களின் அயராத இலக்கிய உழைப்பைப் பாராட்டும் முகமாக எமது அவஸ்தியேயே தயிழ் இலக்கியுக்களைச் சங்கம் தனது ஒன்பதாவது எழுத்தாளர் விழாவில் விருது வழங்கிக் கொரவிக்கின்றது.

மெல்பன்- விக்ரோரியா-
அவுஸ்தியேவியா- 11.04.2009

வாழ்த்துக்க்ளோஸ்

'ஞானம்' சஞ்சிகையின் புதிய வரவுகளான பாலா-மதுரா மணமக்களை மல்லிகை மனமார வாழ்த்துகின்றது.

- ஆசிரியர்



கங்காரு நாட்டுக் காக்தம் - 1

வெந்து தண்ணத காடுகளும் வெந்தும் தண்யாத மனங்களும்

-முருகபூதி

இந்த ஆண்டு கோடைகாலம், பாரதியாரின் அக்கினிக்குட்சொன்று கண்டிடன்.... பாடலை எனக்கு அடிக்கடி நினைவுப்படது. எதிர்பாராதவிதமாக நாம் வாழும் விக்ரோரியா மாநிலத்தில் சில பிரதேசங்களை காட்டுத்தீ பதம் பாரதத்துவிட்டது.

முழு உலகமுமே அவஸ்தியேயே கண்டத்தை தொலைக்காட்க்கள் ஊடாக பார்த்து பற்றிய காட்டுத்தீ சமார் இருநாறுக்கும் அதிகமான மனித உயிர்களை ஏர்த்து சாக்கிட்டுவிட்டு ஒய்ந்துவிட்டது.

எமது மாநிலத்துக்குள் மனித உயிர்கள் மட்டுமன்றி காட்டுப்புதர்களில் மரங்களில் வாழும் ஆயிரக்கணக்கான ஜீவராசிகளையும் சாம்பராக்கிவிட்டது.

2004 டிசம்பரில் குணமலி ஆயிரப்பேரை அவலம் வருமுன்பே ஊர்வன உட்பட நாய்கள் அனைத்தும் உயிர்களை பாதுகாத்துக்கொண்டன. அந்த ஆயிலில் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் பலியெடுக்கப்பட்டார்கள். அவர்களுக்கு சுனாமி வரப்போகிறது என்ற அறிகுறி தென்படவில்லை.

ஆனால் தனையில் உன்றும் ஏறும்புக்கும் பூமிக்கு அடியில் நிகழப்போகும் மாற்றும் தெரிந்திருந்தது. அவஸ்தியேயே காடுகளுக்குள் வாழ்ந்த கங்காரு கோலா உட்பட பலதுப்பட்ட காட்டு விலங்கினங்களுக்கும் பறவைகளுக்கும் காட்டுத்தீவின் வருகையின் அறிகுறி தென்படவில்லை.

நி- நிலா- காற்று - தி - ஆகாயம் என்பன பஞ்சபுதங்கள் என்பார்கள்.

வேந்தில் ஜீவராசிகளை ஏழாற்றியது தி. நிரில்-நிலத்தில்-காற்றில்-ஆகாயத்தில் தோன்றுப்போகும் மாற்றுங்களை ஜீவராசிகள் முற்கட்டியே அறிந்துகொள்கின்றன. ஆனால் தி விளைவிக்கப்போகும் அழிவை அவை உணரும் சுக்நி பற்றுவேவாக மனைக்கப்பட்டுவிட்டன.

விக்ரோரியா மாநிலத்தில் காட்டுத்த பரவியதற்கு ஒருசில ஆழறிவுப்படைத்த மனிதர்களும் காரணம் என்று காவல் துறை கண்டுபிடித்திருக்கிறது. கோடை காலத்தில் 40-42 பாகைக்கும் அதிகமாக வெப்பம் ஏற்றுப்பொழுது இங்குள்ளவர் களின் அன்றாட வாழ்க்கையே மாறி விடும். வேலைக்குச்செல்வார்களின் உடைகள் மாறும். குளிர்பானங்களின் விழுப்பனை அதிகரிக்கும். மின்சாரம் எச்சமயமும் தடைப்படும். பிரம்மாண்டமான Shopping Center களில் பச்சிளம் குழந்தைகளுடன் தாய்மார் முற்றுகையிட்டு விடுவர். அங்கே முழு மையாக குளிருட்டப்பட்டிருக்கும். வேலைத்தலங்களில் காலை ஆறு மணிக்கு வேலை ஆரம்பிக்கப்பட்டு பிற்பகல் இரண்டு மணிக்கெல்லாம் தொழிலாளர் வீட்டுக்கு அனுப்பப்படுவார். பெரும்பாலானவர்கள் மருத்துவ விடுப்பு எடுத்துக் கொள்வார். வீதிகளில் வாகனப்போக்கு வரத்தைக்கட்டுப்படுத்தும் சிக்னல் ஸ்லெர்ற்றுகள் கோடை வெப்பத்தினால் செயலிழந்து போய்விடுவதனால் போலி சார் துரிதமாக இயங்கி போக்குவரத்தை சீர்படுத்துவார். பெரிய தொழிற்சாலைகளில் தொழிலாளர்கள் வெப்பம் தாங்காமல் ஒரு வருக்கு ஒருவர் தண்ணீர் ஊற்றி அட்டகாசம் செய்துகொள்வார். ஆனால் அவர்களுது அதிகாரிகள் தரத்தில் உள்ள மேலாளர்கள் குளிருட்டப்பட்ட அறையில் ஜஸ் கோப்பியோ ஜஸ்கிறீமோ அருந்துவார்.

நான் அவன்திருவியாவுக்கு வந்து இருபத்தியிரண்டு ஆண்டுகளாகவிட்டன. கடந்தபோன ஆண்டுகளில் முதல் தடவையாகத்தான் இம்முறை காட்டுத்தீயின் கொடுமையை உணர்ந்தேன். ஏற்கனவே ஒவ்வொரு ஆண்டும் கோடை வெப்பத்

தையும் அனுபவித்து எங்கேயாவது காட்டுத்தீயின் அபாயத்தையும் தகவலாக அறிந்தும் காலத்தை ஓட்டிக்கொண்டிருந்த எனக்கு இந்த ஆண்டின் (2009) கோடைகாலம் மிகுந்த அயர்ச்சியையும், தூக்கமின்மையையும் தந்துவிட்டது. நடுநிகியிலும் தூரதேசங்களிலிருந்து வந்த தொலைபேசி அழைப்புகள் தூக்கத்தை குழப்பின. இதில் ஆச்சரியம் என்னவென்றால் யாழ்ப்பானத்திலிருந்து நண்பர் செங்கை ஆழியானும் தொலைபேசி ஊடாக காட்டுத்தீ பற்றி விசாரித்து நான் சேமாக இருக்கிறேனா என்பதை அறிந்தார். அதற்கு முதல் நாள் எனது குரலை அவர் ஸண்டன் பிபிளி ஓலிபரப் பில் கேட்டதாகவும் சொன்னார். ஸண்டன் பிபிளியில் பணியாற்றும் எனது நண்பர் ஒருவர் தொடர்புகொண்டு காட்டுத்தீ அபாயம் குறித்து கேட்டிருந்தார். எங்கள் ஊரிலிருந்து சுமர் முப்பது கிலோமீற்றர் தொலைவில்தான் அந்தத்தம் நிகழ்ந்தது. அந்தப்பிரதேசத்துக்கு பாதுகாப்புக் காரணங்களின் நிமித்தம் நாம் வேடுக்கை பார்க்கவும் செல்லமுடியாது.

தொலைக்காட்சி-வானோவி-பத்திரிகை ஊடகச் செய்தீகளை மாத தீரிம் தெரிந்துவைத்துக் கொண்டு. ஸண்டன் பி.பி.ஸி.க்கு ஒரு நாள் நடுஇலிவில் தூக்கக் கலக்கத்துடன் நான் வழங்கிய செவ்வியை ஓலிபரப்பில் கேட்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. இணையத்தளத்தில் கேட்டிருக்கலாம். அதற்கான வழிமுறையும் எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், எனது குரலை யாழ்ப்பானத்தீவிருந்து செங்கை ஆழியான் கேட்டுவிட்டு தொடர்புகொள்ளும் வரையில் எனது குரல் வான் அலையில் பரவிய தகவல் தெரியாது.

கன்டா-இங் கிலாந் து-இந் தீயா-சிங்கப்பூர்-சவுதி அரேபியா- துபாய்-இலங்கை- பிரான்ஸ்-நோர்வே-முதலான நாடுகளில் வசிக்கும் உறவினர்களையும் நண்பர்களையும் இந்த காட்டுத்தீ உசப் பிலிட்டது. மின்னஞ்சல்-தொலைபேசிக் குக்கெல்லாம் நேரம் காலம் தெரியாமல் பதில் சொல்லிக்கொண்டிருக்க நேரந்தது.

இவ்வளவு அமளிகளுக்கும் மத்தியில் காலை ஆறுமணிக்கு எழுந்து ஒழுங்காக நாள் தவறாமல் வேலைக்கும் போய வந்தேன். நான் வேலைக்குப் போனால்தான் சம்பளம். நிரந்தர ஊழியர்கள் கடும் வெப்பத்தைக் காரணம் காட்டி தமது மருத்துவ லீவையோ, வருடாந்த லீவையோ எடுக்கமுடியும். ஆனால், எனது நிலை அப்படியல்ல. தற்காலிக வேலையில் இருக்கும் நான், கோடை வெப்பத்தை காரணமாகச் சொல்லி வீட்டில் தரிக்க முடியாது.

நான் வேலைக்குப் புறப்பட்ட மறுகணம் மனைவி தனக்குத் தேவையான காலை-மதிய உணவு மற்றும் தண்ணீர்களிர்பானம் சகிதம் புறப்பட்டுவிடுவா. வேலைக்கு என்றா நினைக்கீற்றர்கள்?

அதுதான் இல்லை.

வீட்டிலே குளிருட்டி வசதி இல்லாத தாய்மார், முற்றிலும் முழுமையாக குளிருட்டப்பட்ட பிரம்மாண்டமான Shopping Centerகளுக்கு தங்கள் குழந்தைகளுடன் செல்வார்கள் என்று ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தேன் அல்லவா? அவர்களைப் போன்று எனது மனைவியும் அங்கே போய்விடுவா. அங்கு கோடை வெப்பத்தின் சுவடே இருக்காது.

கடைத் தொகுதிகளை ரஸித் துக்கொண்டிருந்துவிட்டு வெளியே வெய்யில் சுற்று தணிந்த பின்னர் வீட்டுக்குத் திரும்பி விடுவா. இச்சந்தர்ப்பத்தில் எனக்கு ஒரு நகைச்சவைத் துணுக்கு நினைவுக்கு வருகிறது.

ஒரு கணவர், வெளியே சென்ற மனைவிக் காக வீட்டு வாசலில் கவலையோடு காத்தி ருந்தார். அயல் வீட்டுக்காரர், “என்ன யோசித் துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்?” எனக்கேட்கிறார். அதற்கு அவர், “மனைவி வெளியே சென்றார். மழு வரப்போகிறது, குடையும் எடுத்துச் செல்லவில்லை. அதுதான் யோசிக்கின்றேன்” என்றார். “மழுக்காவலா யோசிக்கிறீர்கள்? குடை இல்லாவிட்டால் என் ன? ஏதும் கடைப்பக்கம் ஒதுக்கி நின்று மழு விட்டதும் வருவார்தானே” என்றார் அயல்வீட்டுக்காரர். உடனே, கணவர் “அதுதான் யோசிக்கின்றேன்” என்றாராம்.

என் மனைவியுடன் நான் ஒரு பூப்ந்தம் செய்துள்ளேன். திருமண வீடு. பிறந்தநாள் கொண்டாட்டம், கோவில், சாமத்தியச்சடங்கு, செத்தவீடு, குடும்பநண்பர் வீட்டுக்கான - , பிள்ளைகளின் வீட்டுக்கான விளிட்டிங்...தூரப் பயணங்கள் இப்படியாக எங்கே வேண்டுமானாலும் மனைவியுடன் வருவதாக ஒப்பந்தம். ஆனால் கடைத் தொகுதிக்கு மட்டும் உடன் வரமாட்டேன்.

இந்த புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் எழுதப்பாத சட்டம் எமது இல்லங்தத்தில். கோடைகாலத்தில்- காட்டுத்தீ அயலில் பரவியிருந்த வேலையில் இந்த கடைத் தொகுதி விஜயம் அன்றாட நிகழ்வாகி விட்டது மனைவிக்கு. தினமும் நான்

வேலையால் மாலையில் திரும்பும் பொழுது ஊர்ப் புதினங்களும் கொண்டு வருவா. மின் விசிறியின் தயவில் எஞ்சிய பொழுது போகும். தினமும் ஊர்ப் புதினங்களுடன் வந்த மனைவி ஒரு நாள் ஒரு தமிழ் முதியவரையும் அழைத்துக் கொண்டு வந்துவிட்டா. அவரும் ஈழ மண்ணிலிருந்து இந்த கங்காரு நாட்டுக்கு பிள்ளைகளினால் ஸ்பொன்ஸர் செய்து அழைக்கப்பட்டவர். கடைத்தொகுதியில் மனைவியின் நெற்றி குங்குமப்பொட்டு அவரை அவவுடன் உரையாடவும், வீடு வரையும் அழைத்து வந்து உபசரிக்கவும் வைத்துவிட்டது. வந்தவருடன் நானும் ஊர்ப் புதினங்கள் பேசினேன்.

ஆழமண்ணில் தொடரும் யத்தம் முதல் அவஸ்திரேவியா கோடை வெப்பம் வரையில் அவரும் பலதும், பத்தும் பேசினார். உரையாடல் எனது பிள்ளைகளைப் பற்றியும் வந்துவிட்டது. அதற்குக் காரணமும் இருந்தது. எனது பிள்ளைகளின் திருமணப்படங்கள் வீட்டின் முன் ஹோவில் சுவர்களில் அலங்கரித்திருந்தன. அந்தச் சமயம் பார்த்து தூர தேசத்து தொலைபேசி அழைப்பொன்று வந்தது. ஒரு திருமணப் பேச்சுவார்த்தை குறித்து உரையாடல் அமைந்தது. வீட்டுக்கு வந்திருந்த பெரியவருக்கும் அந்த உரையாடல் கேட்டிருக்க வேண்டும். தொலைபேசி உரையாடல் முடிந்ததும். அவர் என்னிடம் கேட்டார்,

“தமிழ் நீரும் கலியானங்கள் பேச ஒழுங்கு செய்து கொடுக்கிறீரோ? நல்ல காரியம். புண்ணியம் கிடைக்கும். இந்தக் காலத்தில் மாப்பிள்ளைகளுக்கு சரிபான தட்டுப்பாடு.”

நான் எனது குடும்பத்தில்- உறவினர் மத்தியில் பேசி முற்றாக்கிச் செய்து வைத்த திருமணங்களைப் பற்றி பிரமாதமாகச் சொன்னேன்.

உடனே அவர், ஆங்கிரியமாக என்னை ஏறிட்டு பார்த்துவிட்டு, “சரி தம்பி... நீர் சாதி ஒன்றும் விசாரிப்பதில்லையா?” என்று கேட்டார்.

“சாதி என்றால் என்ன ஜூயா ?” என்று வேண்டுமென்றே கேட்டேன்.

அவர் செருமினார். இயல்பாக வந்த செருமல் அல்ல. அவருக்கு எனது பதில் சுற்று கோபமுட்டியிருக்கவேண்டும்.

“நீர் தம்பி இந்த நாட்டுக்கு வந்து எல்லாத்தையும் மறந்து போன்று. எங்களுக்கு சாதி ஒரு அடையாளம் ஜூஸே. அது பார்க்காமல் என்ன கலியானம்.”

நான் பதட்டப்படாமல், “ஜூயா ஆத்தில் சாதி அடிப்படையிலா களத்தில் நின்று இனம் தலைமுறை, தமிழ் ஈழத்துக்காக போராடி முடிந்தது.”?

எனது இந்தக் கேள்வி அவரை துணுக்குறச்செய்திருக்கலாம். மின் விசிறி சூழன்ற போதிலும் அவருக்கு வியர்த்தது. குளிர்பானம் அருந்திவிட்டு விடைபெற்றார்.

கோடை சில மாதங்களுக்குத்தான். பின்னர் இலையுதிர்காலம், குளிர்காலம், வசந்தகாலம் வரும். பருவகாலங்கள் மாற்கிக்கொண்டுதான் இருக்கும். மனித மனங்கள்...?

க்ரேசுஜர் செடி

- பாலா. சங்குபிபிள்ளை

“ஞானா நாசமாப் போனவனே! கவ்டப்பட்டு அஞ்ச பத்தைச் சேர்த்து வச்சி, அவசர ஆத்திரத்துக்குக் குடுத்தா, அசலையும் தராம, வட்டியையும் தராம மறைஞ்சி வேற ரோடல போறியா? கஷ்டப்பட்டுப்போ மட்டும் கைகட்டி, வாய் பொத்தி கெஞ்சிக்கிட்டு, இப்போ என்னன்னா கண்டும் காணாம போறியோ? எதுக்குடா உனக்கு வெள்ளைவேட்டி, சட்டைடையெல்லாம்?..... ரெண்டு நாள் அவகாசம் தாரேன் அதுக்குள்ள வாங்கினதைக் கொண்டு வந்து குடுத்து. இல்லன்னா மானத்தை வாங்கிப்பிடுவேன்!..... அது சரி உனக்கு மானம் மரியாதை இருந்தாத்தானே!.....”

கப்பக் கிழவி- கொழுந்து மடுவத்தில் வைத்துச் சத்தம் போடவே, கந்தசாமிக்கு மிகவும் அவமானமாகப் போய்விட்டது. இரண்டாவது மகளின் சடங்குச் செலவுக்காகக் கிழவியிடம் கைநீடிக் கடன் வாங்கியது உண்மைதான். ஓரே மாதத்தில் கொடுத்து விடுவதாகச் சொல்லித் தான் கடன் வாங்கினான். ஆனால், அடுத்துத்துச் செலவுகள் வந்து கழுத்தைப் பிடித்த போது, அவனால் கத்தக் கூட முழுயிலில்லை. கடன் வாங்கும் போதே நிறையப் பேர் சொன்னார்கள். “போயும் போயும் அந்தக் கிழவியிடமா கடன் வாங்கப் போரே? அது பணத்தாசை பிடிச்ச கிழவியாச்சே. வட்டிமேல் வட்டி வாங்கி ஏழை எளியவர்களான நம்மை நரகத்தில் தள்ளிவிடும். சொந்த மகன் பேரலுக்கே வட்டி வாங்கிக் கொண்டுதான் பணம் கொடுக்கும். ஈரமில்லாத பாட்டி” என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். ஆனால், அப்படிச் சொன்ன வர்கள் பலரே அவசர தேவைகளுக்கு அந்தக் கிழவியைத் தான் தேடி ஒடுவார்கள்.

கப்பம்மாள்- மறைந்து போன மாசிலாமணி கங்காணியின் மனைவி. மாசிலாமணி வாயில்லாப் பூச்சி. கப்பம்மாள் அந்தத் தோட்டத்திலேயே ஒரு மகாராணி போல, வாழ்ந்தவள். கோழி, ஆடு, மாடு, பன்றி என்று அவள் செய்யாத பண்ணையில்லை. போதா தற்கு மரக்கறித் தோட்டம் வேறு. விதவிதமான பழவகைகள். கப்பம்மாள் கையில் எப்போதும் பணம் இருந்து கொண்டேதானிருக்கும்.

கங்காணி சாகும் போது, அவளுக்கு வயது ஜம்பது. இப்போது, வயது எழுபதாக இருந்தாலும், அந்தக் காலச் சாப்பாடு, மற்றும் உழைப்பு அவளை இன்னமும் சுறுசுறுப்பாகவே வைத்திருந்தது. ஏற்கனவே சம்பாதித்த பணத்தை இப்போது வட்டிக்கு விட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். பண விழியத்தில் கிழவி மிகவும் கண்டிப்பானவள். பெற்ற மகனாயிருந்தாலும், மகன் வயிற்றுப் பேரனாக இருந்தாலும், கணக்கில் கறாராக இருப்பாள். எனவே, அவளுக்கு வில்லங்கம் பிடித்த கிழவியென்ற பெயரும் இருக்கிறது. கடவுளாக இருந்தாலும்,

அவனுக்குக் கணக்குச் சரியாக இருக்க வேண்டும். எப்படிப்பட்ட முட்டாளும் பணத் தைச் சம்பாதித்து விடலாம். ஆனால், ஒரு புத்திசாலியால் தான் காப்பாற்ற முடியும் என்பது கிழவியைப் பொறுத்தவரை உண்மையாகும்.

அன்று ஒரு சளிக்கிழமை. முடிந்த வெள்ளியன்றுதான் தோட்டத்தில் சம்பளம் போடப்பட்டிருந்தது. ஏழைகள் உணவைத் தேடுகிறார்கள். பணக்காரர்கள் பசியைத் தேடுகிறார்கள் என்பது எவ்வளவு பெரிய உண்மை. உடல் நோக உழைப்பவன் ஒரு வாய் சோற்றை ஒழுங்காக உண்ணமுடிய வில்லை. ஆனால், அவன் உழைப்பை அடை மாதிரி உறிஞ்சுவன், பசிக்காக மாத்திரைகளை விழுங்குகிறான். களைப் புத் தீரக் கஷ்டங்களை மறக்க மதுவை நாடினாலோ அது எட்டாத உயர்த்தில்....

சப்புக் கிழவி- வரவு செலவையெல் லாம் பார்த்துவிட்டு, அன்று லாபமாகக் கிடைத்த பணத்தைப் பழைய ட்ரங்க் பெட்டியில் பத்திரிமாக வைத்துவிட்டுத் தூங்குவதற்கு ஆயத்தமானாள். அப்போது எதிர் லயத்தில் ஒரே கூச்சலும் குழப்பமும் மாக இருந்தது. கிழவி பேரனை எழுப்ப நினைத்தாள். அவன் அடித்துப் போட்ட மாதிரி தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். கிழவியாரையும் தொந்தரவு செய்யாமல் காம்பராக் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தாள். ஒரே கூட்டமாக இருந்தது. பெண்கள் சிலர் அழுது கொண்டிருந்தார்கள். கிழவி- அந்த இடத்தை நோக்கி நடந்தாள். அங்கே லயத்துக்குப் பின் புறமாக இருந்த மாட்டுக் கொட்டகையில் சில தொழிலாளர்கள் விழுந்து கிடந்தார்கள். சில கண்ணாடிக் கிளாக்கங்கும், போத் தல்களும் கீழே கிடந்தன. பெண்கள் சத்தம் போட்டு அழுதார்கள். கிழவி மதுவாக

அங்கிருந்தவனிடம் விசாரித்தாள். “வழ மையா ஓறிஜினல் சாராயத்தை வாங்கித் தான் குழப்பாங்க. கையில் காசு பத்தலை. அதுனால் அவங்க ஆற்றே பேர் ஒண்ணா சேர்ந்து விலை ரொம்பக் குறைவா கிடைக் குதுன்னு கசிப்பை வாங்கி அடிச்சானுங்க. கொஞ்ச நேரத்துல் நெஞ்சைப் பிடிச்சிக் கிடடுச் சத்தம் போட்டுக் கீழே விழுந்து துடிக்க ஆரம்பிச்சிட்டாங்க. மேல் கணக்கு கனகுக் கிடைத்தான் வேண் இருக்கு. நாங்க குடுக்கிற ஹயர் காசல வேணுக்குக் கடன் கட்டுறான். அவசரத்துக்குக் கூப் பிட்டா ஹயர் காசு இல்லாட்டி வர ஏலாதுன் னுரூன். பணமும் அதிகமாக் கேட்கிறான். உடனடியா இவங்களை ஆசப்பத்திரிக்குக் கொண்டு போகாட்டி நிலமை ரொம்ப மோசமாயிடும் போல இருக்குது.....”

கிழவி சட்டெனத் தன் காம்பராவை நோக்கி ஓடினாள். மறுபடியும் திரும்பி வந்த போது, அவள் கையில் கணிசமான பணம் இருந்தது.

“எலே பெருமாளு!..... இந்தா இந்தப் பணத்தை எடுத்துக்கிட்டுப் போய்க் கனகுவை வேணோட வரச் சொல்லு! சீக்கி ரமாக இவங்களை ஆசப்பத்திரிக்குக் கொண்டு போ!..... டவுண்ஸ் என்னோட தம்பி மவன் ராசா இருக்கான். அவனையும் சூட்டிக். அவனுக்கு ஆசப்பத்திரியில் எல்லாரையும் நல்லாத் தெரியும்..... மச மசன்னு நிற்காத ஒடு..... சீக்கிரமா ஒடு.....”

காரியம் வேகமாக நடந்தது. இவ்வளவு நாளும் கிழவியை வெறும் பணம் சம்பாதிக்கும் மனுவியாகப் பார்த்தவர்கள், முதல் முறையாக அவளிடத்திலிருந்த மனிதத் தன்மையைப் பார்த்தார்கள். விரல் களை முன்னால் காயப்படுத்தும் ரோஜாச் செடியில் தானே இத்தனை அழுகான ரோஜா மலர்கள் பூக்கின்றன.



ஏப்ரல் மாத மல்லிகை இதழ் கிடைத்தது. கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளாக மல்லிகை வாசித்து வந்ததில், என்னுள் பெருமாற்றம் நிகழ்ந்துள்ளதை அநுபவிக்க முடிகிறது. எனது படைப்புகளுக்கும், எமது அந்ராதபுரப் படைப்புகளுக்கும் ‘மல்லிகை’ இடம் வழங்கி கொரவிப்பது இன்னும் இன்னும் மகிழ்ச்சியையும் ஆர்வத்தையும் ஏற்படுத்துகிறது.

அந்ராதபுர மாவட்டத்தில் கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளாகக் குறிப்பிடத்தக்க இலக்கிய முயற்சிகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இதில் ‘மல்லிகை’ அந்ராதபுரச் சிறப்பிதழும் முக்கிய மானது. அந்ராதபுரப் பிரதேச இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ‘மல்லிகை’ காட்டிவரும் தூண்டல்களுக்கு நன்றிகளைக் கூறுகிறேன்.

ஏப்ரல் மாத இதழை மிகவும் கவனம் கூர்ந்து படித்தேன். பல புதிய தலைமுறைப் படைப்பாளிகளது படைப்புக்கள் மின்னுகின்றன. கடந்த இதழ்களை விட, இவ்விதமில் கதைகள் குறைந்தும் கவிதைகள் அதிகரித்தும் இருந்தன. மாதாந்தம் புதியவர்கள் எழுதத் துணிவைதை அவதானிக்கிறேன். நாமும் புதியவர்களை அறிமுகப்படுத்துவதில் மகிழ்வறு கிறோம். நிறையப் பல்கலைக்கழக நண்பர்கள் ‘மல்லிகை’யை மாதாந்தம் தொடராகப் படிக்க ஆவலாக உள்ளதை இங்கு குறிப்பிடுகிறேன். எனினும், அநேகரால் ஒட்டு மொத்தச் சந்தாவைப் பதிவு செய்ய முடியாமல் பின்திற்கிறார்கள். ஆனால், இது எதிர்காலத்தில் மாற்றமடையும் என நம்புகிறேன்.

அந்ராதபுர மண்ணில் காத்திரமான இலக்கிய நகர்வுகளுக்குப் படிகள் பதிப்பகம் ஊடாக அடிக்கோடிட்டு வருகிறோம். அன்பு ஜவஹர்வா இதில் மிகவும் அவதானமாகச் செயற்பட்டு, எம்மோடு ஒத்துழைத்து வருகிறார். எதிர்வரும் காலங்களில் அந்ராதபுர மண்ணிலிருந்து இன்னும் பல வெளியீடுகள் வர இருப்பதை இங்கு குறிப்பிடுகிறேன். ‘மல்லிகை’ எப்போதும் இம்மண்ணோடு இருக்கும் என நம்புகிறோம். நாச்சியாதீவ பர்வீனின் ‘பேனாவால் பேக்கிறேன்’ (பத்தி) மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக வருவதில் எனக்கும் எமது பிரதேசத்துக்கும் மகிழ்ச்சி. நாச்சியாதீவ பர்வீனின் கட்டுரைகளில் பலவேறு இலக்கியத்தரவுகள் பொதிந்துள்ளன. அதேவேளை, இன்னும் சில இலக்கியத்தரவுகளை அவற்றில் இணைத்திருக்க அவர் எத்தனித்திருக்க வேண்டும்.

மல்லிகை தனது இலக்கியப் பயணத்தில் மேலும் பல பரிமாணமடைய வேண்டும். வாழ்த்துக்கள்

அந்ராதபுரம்.

எல். வளீம் அக்ரம்.

மார்ச் 09 இதழின் அட்டைப் படத்தில் நமது அ. முத்துவிங்கம் அவர்களி னது உருவத்தை பதித்து வெளியிட்டதைக் கண்டு, மெய்யாகவே உள்ள மகிழ்ந்து போனேன்.

நமது மண்ணில் பிறந்து, இன்று நமது தமிழூச் சர்வதேச மட்டத்திற்கு நகர்த்திச் செல்லும் வல்லவர், இவர்.

மாதா மாதம்- ஆண்டு மலர்களைத் தவிர்த்து, ஒவ்வொரு இதழிலும் இந்த மன்னைச் சேர்ந்த ஒருவரது உருவத்தைக் கடந்த பல ஆண்டுகளாக அட்டையில் பதி ந்து, இந்த மண்ணுக்கும் மொழிக்கும் அறி முகப்படுத்தி வருவது சும்மா இலேசபட்ட விஷயமல்ல.

இன்று இதன் தாக்கம் உடனடியாகப் பலருக்கு, ஏன் அட்டைப் படமாகப் பதிவு செய்யப்படவர்களுக்குக் கூட, உடன் புரியாமல் போகலாம்.

ஆணால், நானோ என்றொரு நாள் வரும். அது அடுத்த பத்தாண்டுகளுக்குப் பின் பின்னாக இருக்கலாம், அல்லது கால நூற்றாண்டு காலங்களுக்குப் பின்னால் கூட இருக்கலாம். உயர்கல்வி பயிலும் மாணவன் ஒருவன், அல்லது ஈழத் தமிழ் இலக்கியத்தை ஆய்வு செய்ய முனையும் பேராசிரியர் ஒருவர் பழைய மல்லிகை இதழ்களைத் தேழித்தேடி அடைவார் என்பது தீண்ணம். அட்டைப் படங்களை நூல் வடிவமாக்கிய நான்கு தொகுதிகளையும் நான் பாதுகாப்பாக இன்றுவரையும் கேமித்து வைத்துள்ளேன். இடைக்கிடையே அந்தப் புதக்கங்களைத் தட்டிப் பார்ப்பது எனது பொழுது போக்குகளில் ஒன்று,

அப்பப்பா! எத்தனை எத்தனை வகையான படைப்பாளிகள்- எழுத்தாளர்கள்- சிந்தனையாளர்கள்- புத்திஜீவிகள்!

மல்லிகையின் மிகப் பெரிய ஈதனையே அதுதான்! தொடர்ந்து இந்தப் பாதையில் முன்னேறுக்கள். நாங்களும் தொடர்ந்து மல்லிகையின் பக்கம் பக்கமாக நின்று உதவி கெய்வோம்.

கொக்குவில்.

புனச்சந்திரன்.

உங்களைப் பாராட்டுவதற்காக மாத்திரம் இதைக் கூறவில்லை. ஒரு தனி மனிதன் தன்னந்தனியாக இத்தனை ஆண்டுக் காலங்களாக, இத்தகைய உள்ளாட்டுக் குழப்பங்களுக்கு மத்தியிலும் ஒரு மாசிகையைத் தொடர்ந்து நடத்தி வருவதென்றால், அது ஓர் அகர சாதனதான்!- சந்தேகமேயில்லை.

மல்லிகையையும் உங்களையும் பற்றிச் சிலர் புறங்கறி வருவதையும் நான் கூறித்தான் நீங்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய சங்கதியல்ல!

எனக்கோர் அடிப்படை உண்மை விளங்குகின்றது. பலரது பொச்சரிப்புகளுக்குக் காரணமே, தங்களது உருவப் படங்கள் மல்லிகையின் அட்டையை இதுவரை அலங்கரிக்கவில்லை என்றதொரு மன வெப்பி சாரம்தான். நுட்பமாக அவர்களது மன நிலையைப் புரிந்து கொண்டால், உங்களைப் பற்றிய விமர்சனத்திற்குப் பின்னால், இந்த மனக்குறை ஊடாடி வருவதை நாம் வெகு கலப்பாகவே கண்டு கொள்ள வாம். இது வெறும் மனப் பொச்சரிப்புத்தான்!

ஒரு தொடர் சஞ்சிகையாளனுக்கு

இடையிடையே ஏற்படக் கூடிய எதார்த்த சங்கடங்கள் என் போன்றோர்களுக்கு ஏற்கனவே விளங்காமலுமில்லை.

கடந்த காலகட்டங்களில் இதைப் போன்ற சங்கடங்களை நீங்கள் சந்தித் திருப்பீர்கள். இதைப் பற்றி யொன்றுமே நீங்கள் கவலைப்படக் கூடாது. இப்படியான சின்னச் சின்ன மனப் பொச்சரிப்புக்களைக் கவனத்திற்கு எடுத்துக் கொண்டால், அப்புறம் எந்தவொரு வேலையுமே ஒழுங்காகச் செய்து வர இயலாது.

நீங்கள் இத்தனை காலமும் செய்து கொண்டுவரும் இலக்கிய வேலைகளை ஒழுங்கு தவறாமல் செய்து கொண்டே வாருங்கள். அதுவே போதும்!

உங்களைப் போன்ற இளசுகளை விட, நீங்கள் அநுபவப் பற்பில் எத்தனையோ கட்டி நஷ்டங்களைத் தெரிந்து தெளிவு பட்டவர்கள். உங்களுக்கு நாங்கள் சொல்லித்தான் தெரிய வேண்டுமென்பதில்லை!

மல்லிகையின் அடுத்த கால கட்டத்தைப் பற்றி, இப்போதே அடித்தளமிட்டு விடுங்கள்.

எனக்கு எப்போதுமே ஓர் ஆச்சரியம் மனசைக் குடைந்து கொண்டிருப்பதுண்டு. மாதா மாதம் மல்லிகையை வெளியிட்டு வருவது சரிதான். ஆணால், 'மல்லிகைப் பந்தல்' வெளியிட்டு நிறுவனத்தின் மூலம் அடிக்கடி புதுப் புது நால்களை வெளியிட்டு வருகின்றீர்களே, அது எப்படி உங்களால் சாத்தியமாகின்றது?

ஓர் உண்மையையும் இங்கு பதிவு செய்து வைப்பது எனது கடமையாகும்.

மல்லிகைக்காக உருகுகின்றோம் என மல்லிகையின் உழைப்பைப் பயன்படுத்தி தம்மை வெளியிலக்கிற்கு அறிமுகப்படுத்தி வருவார்கள் அத்தனை பேருமே நம்பகத் தன்மை கொண்டவர்களா? என்பதை ஒரு தடவை கணக்கெடுத்துப் பாருங்கள்.

கொட்டாஞ்சேனை. எஸ். நூனதேவன்

ஆண்டுமேலர் பற்றி இப்போது எழுதுவது காலங்கடந்தது போலத் தோன்றுகிறது. ஆனாலும், யாழ்ப்பாணத்திற்குத் தபாலில் மலர் வந்து சேர்ந்தாகிவிட்டதே. மாசி மாத மல்லிகை வந்ததும் எனக்கு மலர் அனுப்பப்படவில்லையோ என்றொரு சந்தேகத்தில் தொலைபேசி மூலம் விசாரித்தேன். அதன் பின்பும் நமது அவசரம் புரியாமல் ஆற அமர்த்தான் வந்து சேர்ந்தது. எனது சிறுக்கை அதில் வந்தது மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

அழகாகவும், தரமாகவும் மலர்ந்திருக்கிறது. அன்புமணி அவர்களது கட்டுரையில் கூறப்பட்ட கருத்துக்களை நாம் சிந்திக்க வேண்டும். ஆசிரியர் தலையங்கத்தில் கூடத் தமிழ்மொழியின் சிறப்புப் பற்றி எழுதியிருந்தார். ஆணால், எங்களுக்குள் ஒரு தாழ்வுணர்ச்சி இருந்து எமது திறமையை உணரவிடாமற் செய்கிறது. நம் மவரின் கருத்துக்கள் சிறந்தவையாகவிருந்தாலும், அவற்றை விட்டு விட்டு மேற்குலகம் கூறுவது தான் சிறந்ததெனக் கருதி, அவற்றைப் பின்பற்றும் மனோபாவம் எம்முள் இருக்கிறது. அதை நாம் இல்லாதொழிக்க வேண்டும்.

கம்பவாரிதி இடையிடையே ஒவ்வொன்றிலே வேண்டும்.

வொரு குளமாகப் பார்த்துக் கல்லெறிந்து அதிலெழும் பிரதிபலிப்புகளை இரசிக்கிறார் போலிருக்கிறது.

முருகடுபதி அவர்களுக்கு ஒரு தொலைபேசி அழைப்பை மேற்கொள்ள வாமென்றால் எனது தொலைபேசி இன்று வரை சீராகவில்லை.

அவுஸ்திரேலிய மகாநாட்டில் மலர் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதாக அறிந்தேன். மகிழ்ச்சியாகவிருந்தது.

தாமதமாகி விட்டதென்றாலும், இவ்வளவு அற்புதமாக மலர்ந்த மலர் பற்றி எழுதாமலிருக்கக் கூடாது என்று தோன்றி யதனால், இதனை எழுதுகின்றேன். இப்பொழுது நீங்கள் அடுத்த மலருக்கான ஆயத்தங்களிலீடுபடிடிருப்பிரக்களே. அது இதை விஞ்சியதாகவிருக்கும், என்பது தெரிந்ததுதானே.

கோப்பாய். சி. யோகேஸ்வரி.

மல்லிகை வர வர முன்னேறுகி ஸ்ரது.

இந்தச் சஞ்சிகை வெளியீட்டு அநுபவம் என்பது உங்களுக்கு நீண்ட கால முயற்சி. இந்த இடைக்காலங்களில் நீங்கள் எத்தனை எத்தனையோ மனிதர்களைக் கண்டிருப்பிரக்கள். பழகியிருப்பிரக்கள். இந்த அநுபவங்களையெல்லாம் வளரும் மல்லிகைக்கெழிக்குப் பச்சையாகத் தானே பயன்படப் போகின்றது!

யாழிப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த மல்லிகைக்கும், இன்று கொழும்பில்

இருந்து வெளிவரும் மல்லிகைக்கும் நிறைய நிறைய வேறுபாடுகளைக் காணக் கூடியதாகவுள்ளது. முன்னர், மல்லிகை என்னதான் சொன்னாலும், ஒருவட பிரதேசச் சஞ்சிகை. இன்றோ அது ஒரு அகில இலங்கை மாசிகை.

அதற்கேற்ற வகையில் திட்டம் தீட்டிச் செயற்படுக்கள். இந்தப் பெரிய தேசிய நெருக்கடிக்களைக் கடந்து வந்துவிடங்கள். யத்த இடை நாசங்களை ஓரளவு சமாளித்துக் கொண்டு, இத்தனை ஆண்டுக் காலங்களாகச் சமாளித்து, கால்களை நன்றாக ஊன்றிக் கொண்டுவிட்டங்கள். உங்களது சாதனைகளில் இது ஒரு மிகப் பெரிய சாதனை என்றே குறிப்பிடத் தோன்றுகின்றது.

ஒரு கால கட்டத்தில் உண்மையாகவே நான் மனப் பயமடைந்ததுண்டு. நீங்கள் யாழிப்பாண மண்ணை விட்டு அகன்று, கொழும்பு மாநகரைத் தஞ்சமடைந்த சமயம் உங்களின் எதிர்கால த்தை விட, மல்லிகையின் வருங்காலம் எப்படி ஆகுமோ என நான் மனச் சந்தேகமடைந்ததுண்டு.

ஆனால், காலம் போகப் போக, மல்லிகையின் தொடர் வருங்கையை அவதானித்துப் பார்த்த பொழுது, எனது மனப் பீதி நீங்கியிட்டது.

எந்த நெருப்பெரியும் காட்டிற்குள்ளிருந்தும் இனிமேல் மல்லிகை வெளிவரும் என மன ஆழுதல் பட்டேன்.

நல்லூர். ரி. நவநீதன்.

குருவாடைப்

- படாகங்க் கீபா

► 'இந்த இலக்கியத்துறைக்கு ஏன் வந்தோம்?' என எந்தக் கட்டத்திலாவது நீங்கள் மனச் சலிப்பு அடைந்ததுண்டா? கன்னராகம்.

ஆர். சீவசோதி

► உண்மையை மனந்தறந்து சொல்லுகின்றேன். எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும், எந்தக் கட்டத்திலும் நான் இலக்கியத் துறைக்கு வந்ததை எண்ணிச் சலிப்படைந்ததேயில்லை! மாறாக ஆக்கடுப்புவர்மான் உற்சாகமும், தன்னம்பிக்கையும் அடைந்திருக்கின்றேன்.

► உங்களுக்குக் கடிதம் எழுதினால் பதில் போடுவீர்களா? பதுவை.

ஆர். நவதேஷ்

► தனிப்பட்டவர்களுக்குப் பதில் கடிதம் எழுத எனக்கு நேரமிருக்காது. அத்துடன் இப்படியான ஒரு பழக்கத்தை ஊக்குவிக்கவும் நான் தயாராகவில்லை!

► கனவு காணும் பழக்கம் உண்டா, உங்களுக்கு? கோரியாரி.

எஸ். ரவீந்திரன்

► எழுததானன் என்றாலே அடிக்கடி கனவுலகில் சஞ்சரித்தேயாக வேண்டும். ஓர ஆக்கரியம்! நான் இரவில் மாத்திரமல்ல, பகலிலும் கனவு காண்பவன்.

► மல்லிகைப் பந்தல் இதுவரையும் வெளியிட்ட நூல்களை மொத்தமாக வாங்கிவிட வேண்டும் என்பது எனது மன ஆசை. அதற்கான சரியான வழியொன்றைச் சொல்லுங்கள்.

கேகாரலை.

ஆர். ஜயதேவி

▶ அதற்குச் சலபமான வழி, நீங்களோ, அல்லது கொழும்பிற்கு வரும் உங்களது நண்பரோ 'மல்லிகைப் பந்தல்' வெளியீட்டு நிறுவனத்திற்கு நேரில் ஒரு நாள் வர வேண்டும். அங்கு நேரில் வந்தால், நீங்கள் விரும்பும் நால்களைத் தெரிவு செய்து பெற்றுக் கொள்ளலாம். அதற்காக நீங்கள் கொஞ்சம் சிரமமிடுப்பீர்களானால், வெளியீடுகளைப் பெற்றுக் கொள்வது வசதியாக இருக்கும்.

▶ மல்லிகையின் தொடர் வாசகர்களுக்கு என்ன சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்?

உருங்கிருமி. **ஏ. ஸி. தவானம்**

▶ ஆண்டாண்டாக மல்லிகையை வாச்கிப் படித்து வருவது வாசகர்கள் பலரை எமக்கு ஏற்கனவே நன்கு தெரியும். அவர்களுக்கு நாம் சொல்லும் புத்திமதி இதுதான். நீங்கள் படித்து விட்டு, சம்மாநத்துக்கமாகப் போட்டு வைக்கும் மல்லிகை இதழ்களை ஒழுங்காகப் பாதுகாத்து வையுங்கள். அதிலும், ஆண்டு மலர்களை வெகு அக்கறையுடன் சேமித்து வைக்கப் பழகுங்கள். அது பிற்காலத்தில் உங்களது பிற் சந்ததியினருக்குப் பெரிதும் உதவக்கூடும்.

▶ நான் நல்லதொரு எழுத்தாளனாக எதிர்காலத்தில் வரவேண்டும் என விரும்புகின்றேன். அதற்காக நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?

தெஹிவை. **எஸ். கணேஷன்வரன்**

▶ எழுத வேண்டும். விடாது தொடராக எழுதிப் பழக வேண்டும். உங்களது உடன்னாக்குள்ளேயே சதா ஒரு நெருப்பு ஏற்று கொண்டிருக்க வேண்டும். அது

உங்களை இடைவிடாது தகித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இதற்கெல்லாம் ஈடு கொடுத்து, நியிர்ந்து நிற்க நீங்கள் சம்மதமென்றால், இந்த எழுத்துலகிற்குத் தாராமாக வரலாம்.

▶ நான் ஓரளவு படித்துப் பின்னர், உயர் அதிகாரி வேலை பார்ப்பவன். ஆனால், சிறு அவமானங்களைக் கூட, தாங்க முடியாமல் மன அவஸ்தைப் படுபவன். கடும் உழைப்பிற்குப் பின் நிற்காத நான், இப்படிச் சிறு சிறு அவமானங்கள் இடையிடையே ஏற்படும் போது, அப்படியே இடிந்து போய் விடுகின்றேன். அவமானங்கள் எல்லாம் வெறும் துசு எனப் போராடி வெற்றி பெற்ற உங்களைப் பார்க்கப், படிக்கப் பெரிதும் ஆச்சரியப்படுகின்றேன். எனக்கு நீங்கள் சொல்லும் புத்திமதி என்ன?

வெள்ளவத்தை. **'வாசகன்'**

▶ இந்த மத்திய தர வர்க்கத்தின் கோழைத்தனமே இதுதான். கொஞ்சம் அவமானம் என்றதும் அட்டைப் பூச்சிதன்னைத் தானே சுருட்டிக் கொள்வது போல, மனசைச் சுருட்டிக் கொண்டு உட்குமைந்து மருகுவது. மனசைத் திட்படுத்திக் கொள்ளுக்கள். யாருக்குமேயப்படாதீர்கள். என்னதான் அவமானம் நடந்தாலும் அதைச் சட்டை செய்யாதீர்கள். நீங்கள் நீங்களாகவே இருங்கள். என்னைப் போன்றவர்களைச் சொன்னது போல, சாதி சொல்லிச் சொட்டை சொல்லவில்லையே! அதுவே போதும். மனக்குள் அவன் என நண்பன் என அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்ளுங்கள். அப்புறம் நடப்பதைப் பாருங்கள்.

▶ இன்றைக்கு நாடு பூராகவுமிருந்து புதுப் புது எழுத்தாளர்கள் பலர் முளைக்கிறார்களே, அவர்கள் இலக்கிய உலகில் நிலைத்திருக்கிறார்கள் இல்லையே, என்ன காரணம்?

மருதானை. **எஸ். தேவதாசன்**

▶ ஆர்வம் மிகுதியால் இந்தக் துறைக்கு வரும் இளம் எழுத்தாளர்கள், இந்தக் துறையில் அர்பணிப்பு உண்மொட்டன் பங்காற்றுவதில்லை. தமிழை எழுத்து உலகத்திற்கு ஒப்புக் கொடுப்பதுமில்லை. அதன் காரணமாக வந்த கவடே தெரியாமல், பலர் காணாமலே போய் விடுகின்றனர்.

▶ நான் ஒரு வளரும் எழுத்தாளன். எனது படைப்புக்களை நூலுருவில் புத்தகமாகக் கொண்டு வர விரும்புகின்றேன். எனது படைப்புக்களை நூலுருவில் கொண்டு வர, நானேன்ன செய்ய வேண்டும்?

வட்டுக்கோட்டை. **க. தவசீலன்**

▶ முதலில் ஒன்றை நீங்கள் புரிந்து கொள்வது நல்லது. வளரும் எழுத்தாளன் ஒருவர் அவசரப்பட்டு எழுந்தமானத்திற்குத் தனது சிருஷ்டிகளை நூல் வடிவில் கொண்டு வர முனையக் கூடாது. பல சுஞ்சிகைகளுக்கு, ஞாயிறு இதழ்களுக்கு எழுதி எழுதித் தன்னையும், தனது எழுத்தையும் செழுமைப்படுத்திக் கொண்ட பின்னர் தான், தனது ஆக்கங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து நூலுருவாக்க முயற்சிக்க வேண்டும். இந்த அவசரம் வளரும் எழுத்தாளனுக்கு நல்ல எதிர்காலத்தை உருவாக்கித் தராது. இதையும் மீறி, உமது ஆக்கங்கள் மீது அபரிமிதமான நம்பிக்கை கொண்டிருந்தால், நல்லதொரு அச்சக்கதைத் தொடர்பு கொண்டு ஆலோசனை பெறலாம்.

மல்லிகை மே

▶ அமெரிக்கா, ஐரோப்பிய, அவஸ்திரேலியா நாடுகளில் இருந்து தமிழ் மொழியில் இலக்கியச் சிற்றேடுகள் வருகின்றனவா?

தீருகோணமலை. **ஆர். அங்குநேசன்**

▶ ஏராளமான சுஞ்சிகைகள் அங்கிருந்து தமிழ்மொழியில் பல காலமாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. வெறும் தூங்க்கடலையே மூலதனமாகக் கொண்டு வெளிவந்து கொண்டிருப்பதை அவை நேற்றுக் கூட, ஜெர்மனியில் இருந்து மன என்றொரு சுஞ்சிகை இதழ்கள் இரண்டு நமது பார்வைக்கு வந்துள்ளன.

இது தவிர, இணைத்தளப் பத்திரிகைகள் என ஏராளமானவை கணினிமூலம் வெளிவந்து கொண்டேயிருக்கின்றன. கடந்த நாற்பதாண்டுக் காலத்திற்கு அதிகமாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் மல்லிகை இதழ்களைக் கூட, நாம் கணினிமயப்படுத்தியுள்ளோம்.

▶ எழுத்தாளர் அந்தந்தசாமியை நேரில் கண்டு, கடைத்திருக்கிறீர்களா? சம்காரன.

எஸ். முகுந்தன்

▶ எனது வளரினம் பருவத்தில் அவர்பல மாதங்கள் கையில் ஏற்பட்ட திரங்கு நோய்க்கு வைத்தியம் செய்ய மாழ்ப்பாணநகரில் தங்கியிருந்தார். அந்தக் காலகட்டத்தில் அவரைப் பல தடவைகள் சந்தித்து உரையாடியிருக்கின்றேன்.

▶ இன்றைய சமூத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றி மன நிறைவெகாள்ஞிசின்றீர்களா?

எஸ். முகுந்தன்

▶ மனதிறை கொள்ஞாவது மாதத்திற்குமல்ல, மனம் நிறைந்த மகிழ்ச்சியுமட்டத்தி

ந்தேன். எவ்வளது இலம் பருவ காலத்தில் ஒரு பிரதேசத்தில் தான் கலை இலக்கிய ஆர்வமும், அங்கறையும் இருந்து இன்றோ, சிங்கவாக்கால் குழப்பட்டு வாழ்ந்து வரும் பலப்பல பிரதேசங்களிலிருந்துதல்லாம் ஆக்கபூர்வமான தமிழ்ப் படைப்புக்கள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

► இவங்கையின் நாலா பிரதேச சங்களுக்கும் நிங்கள் இதுவரையும் பல தடவைகள் சென்று வந்திருப் பீர்கள். இன்று வரை நிங்கள் போய் வராத பிரதேசம் என்ன?

ஜாரல். ஆரி. தேவகாந்தன்

► கநிர்காமப் பிரதேசம்.

► உங்களது தினசரிக் கடமைகள் என்ன - என்ன?

மட்டுவிள். எஸ்.ஆரி. கீங்கன்

► எனது வாழ்க்கையின் இன்றைய பெரும் தினசரிக் கடமைகள் முற்று முழு தாக மல்லிகைக்காக உழைப்பது மாத்திரமே.

► 'மல்லிகைப் பந்தல்' வெளியீடு களை அடிக்கடி வெளியிட்டு வருகிறீர்களே, இதில் வாபமா? - நஷ்டமா? கொறும்பு-6. எம்.மீரங்கன்

► சில அர்ப்பணிப்புக் கடமைகளில் எந்தக் கட்டத்திலுமே ஸா-நஷ்டக் கணக்குப் பார்க்கக் கூடாது. ஸாபமா- நஷ்டமா? என்பதை வரலாறு தான் தீர்மானிக்க வேண்டும். அதுவற்றும் போற்றியிருப்போலும்

► இந்தப் பரந்த உலகில் நுளம்பு இல்லாத நாடு எது?

பதுவன். கீ. குமநான்

► பிரேரணீல்.

201/4, ஸு. கல்பிரேசன் வீதி, கொழும்பு 13 முகவரியில் வசிப்பவரும், மல்லிகை துறையினரும், வெளியீட்டாளர்நாள் பொறுப்பிக் குழுவு அவர்களுக்காக, கொழும்பு விளைவாளந் மட்ட, 103A, இலக்கத்திலுள்ள Lakshmi Printers அசைத்தில் ஆச்சிட்டு வெளியிடப் பெற்றது.

► மல்லிகையின் வரவிலிருந்து தான் நாம் இந்த நாட்டின் பல வேறு பிரதேசங்களில் வாழும் பல எழுத்தாளர்களின் ஆனுமைகளைத் தரிசிக்கின்றோம். இந்த ஆக்கபூர்வ மான திட்டம் உங்களது நெஞ்சில் எப்படி முனைவிட்டது?

நீர்காறும்பு. ஆ. கருணாராஜன்

► நான் மல்லிகை துழியா மத்திரமல்ல. சதா இயங்கிக் கொண்டு இருக்கும் ஓர் இலக்கியவாதியும் கூட! எனவே, தேழிக் கொண்டே இருப்பேன். விசாரித்த வண்ண மிருப்பேன். எனது கவனத்திற்கு வரும் பல பிரதேசத்துப் படைப்பாளிகளுடன் எப்படியோ தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொள்வேன். அதைத் தொடர்ந்து பேஸிக் காத்து வருவேன். எனது தேடலின் பெறுபேறுகளைக் காத்து வருவேன். மல்லிகைப் பக்கங்களில் பதிநிது கொள்வேன். இதுதான் எனது தொழில்நுட்பச் சூடுகமம்.

► நிங்கள் உங்களது பள்ளி வாழ்க்கையில் ஏதாவது குறும்புத்தனம் செய்து மாட்டிக் கொண்டதுங்டா?

கொக்குவிள். எம். குணச்சி

► ஓன்றா- இரண்டா, சொல்லி மாய்வதற்கு இனம் வயசில் நான் பெரிய துழியா வரும். ஆணால், பழப்பில் மகா குரஞ். எந்த வகுப்பிலும் நான் தான் முதல் மாணவன். இந்தச் சலுகையை வைத்துக் கொண்டு, நான் சக மாணவரிடையே புகுந்து விளையாடி விடுவேன். எக் காரணத்தைக் கொண்டும், அவர்களைப் புண்டிடுத்தமாட்டன். இந்த வகையில் நான் மனக் கவனம். அதன் காரணமாகச் சக மாணவர்கள் அத்தனை பேரும் என்னிடம் அனுபுபாராட்டிப் பழங்குடியினர். அந்தக் காலத்தை நினைத்து அடிக்கடி மனமகிழ்ச்சியடைவதுமுண்டு.



மல்லிகைப் பந்தல் நான்கு புதிய

வெளியீடுகள்

காற்றைக் கானமாக்சிய டுல்லாயிதுழல்

கிறுவையூர் சுந்திராச்சி (வ. ஸ்யார்க்)

விலை: 150/-



மண்முகவிகள்

(53 தகைமையாளரின்

அட்டைப்படக் கட்டுரை)

பொமிலிக் ஜார்

விலை: 200/-



சிகங்கவழிவா நாடகள்

பாளி

விலை: 150/-



ஒங்களில் மல்லிகைச் சிறுகதைகள்

மல்லிகாதேவி நாராயணன்

விலை: 125/-



தொடர்புகளுக்கு:

Dominic Jeeva

'Mallikai'

201/4, Sri Kathiresan St,

Colombo - 13.

Te l : 2320721

பல்கலைக்கழகங்கள், நாலகங்களுக்குத் தேவையாளர்கள்.



Mallikai

May - 2009

NO POSITIVE,
NO PLATES,
NO COLOUR SEPARATION

DIGITAL PRESS

OUR PRODUCT

PLASTIC CARDS,
SCRATCH CARD,
VISITING CARD,
BALANCE PRINTING,
COUPON PRINTING,
CARDBOARDS,
TICKETS,
STICK LABEL,
GIFTING CARDS,
NAMEPLATE,
CD/DVD LABEL,
CD/DVD PRINTING,
STICKERS,
INTERIOR CARDS,
INSET CARDS,
BOOK CARDS,
POST CARDS,
LAMINATED TAGS,
BANKING CARDS,
CUPHEADS,
Etc...
PRINT
CD STICKERS,
MANUFACTURE FIBER



Health Cards

1.0 Card
2.1.0 Card
Scratch Card
Water Proof Business Card
Membership Card
Scratch Card



Happy Digital Centre

DIGITAL PRESS

No: 75/1/1, Sri Sumanatissa Mawatta, Colombo-12,
Sri Lanka. Tel: +94 11 4937336
web : www.happydigitalcentre.com email: info@happydigitalcentre.com

